

Pháp Luân Đại Pháp

Giảng Pháp tại các nơi V

(Vietnamese version)

Lý Hồng Chí

MỤC LỤC

Giảng Pháp tại Pháp hội miền Tây Mỹ quốc năm 2004	1
Giảng Pháp tại Pháp hội quốc tế Manhattan năm 2005	67
Giảng Pháp tại Pháp hội Canada 2005	86

Giảng Pháp tại Pháp hội miền Tây Mỹ quốc năm 2004

Lý Hồng Chí

Los Angeles, 28 tháng Hai, 2004

Chào tất cả! (*“Kính chào Sư phụ!” vỗ tay*)

Cuộc bức hại này đã kéo dài hàng mấy năm. Nhưng đối với các sinh mệnh tà ác kia mà nói, hoàn cảnh sinh tồn và cơ hội sinh tồn của chúng càng ngày càng nhỏ rồi, và tháng ngày của những kẻ xấu tạo ra cuộc bức hại này ở thế gian cũng càng ngày càng khó khăn rồi. Từ chính thể hình thể Chính Pháp mà xét, đối với cuộc bức hại do những kẻ chặn bả bại hoại tạo ra này, con người thế gian cũng càng ngày càng rõ ràng ra, đặc biệt là người ở Trung Quốc Đại Lục cũng đều tỉnh ngộ ra, người ta cũng đều đã thấy sự tà ác của cuộc bức hại này, cũng đều biết được nguyên nhân bức hại, có thể nói rằng tình huống bây giờ càng ngày càng có lợi cho đệ tử Đại Pháp giảng thanh chân tướng, cứu độ chúng sinh, và vạch trần bức hại. Hiện nay bởi vì sau khi tà ác bị thanh lý, đa số con người thế gian đều có thể thanh tỉnh ra, đều có thể tự mình suy xét một cách lý trí về vấn đề bức hại Pháp Luân Công, nên những kẻ xấu kia càng ngày càng khó tiếp tục duy trì cuộc trấn áp tà ác này. Vì con người thế gian tỉnh ngộ ra, cũng khiến tà ác cảm thấy rất sợ hãi, con người thế gian sẽ không làm con dê thể tội cho chúng nữa, điều ấy đối với nhân tố tà ác và những người xấu mà nói là không duy trì vững nổi cuộc trấn áp tà ác này nữa, nhưng mà cười hổ khó xuống.

Thời tà ác điên cuồng, thời không có lý trí ấy thì cuộc bức hại leo thang từng bước, thế nào cũng không được, càng ngày càng điên cuồng. Hiện nay tôi thấy là đã leo đến đỉnh rồi, hạ xuống cũng không hạ được, hạ không xuống mà cũng đứng không vững. Con người thế gian thấy rõ cuộc trấn áp tà ác này rồi, nhưng cuộc bức hại tà ác cùng cực ấy đã tạo thành tác hại vô cùng to lớn cho các đệ tử Đại Pháp, hơn nữa đó là cuộc bức hại ác độc nhất mà lịch sử từ xưa đến nay chưa từng có. Từ một phương diện khác mà nhìn, thì làm những gì đối với Đại Pháp và đệ tử Đại Pháp thì cũng bằng làm như thế với bản thân chúng, vì tương lai chúng sẽ phải bồi thường trả lại gấp bội như thế.

Trong vũ trụ có Thiện có Ác, có phản có chính, có tốt có xấu, hết thấy cái đó còn tạo thành ‘tương sinh tương khắc’ trong vũ trụ. Kỳ thực con người không nhìn thấy, mà người ác lại càng không nghĩ đến, rằng cuộc bức hại này ngay từ đầu đã cáo chung sẽ thất bại rồi, mà trong quá trình ấy lại khiến các đệ tử Đại Pháp tu thành. Nghĩa là, ác nhân dụng tâm là tà ác, nhưng chính lại là cung cấp hoàn cảnh thành tựu đệ tử Đại Pháp cho các đệ tử Đại Pháp. Tất nhiên tôi không muốn loại tình huống này xuất hiện, khi bị bức hại thì tôi cùng các đệ tử Đại Pháp cũng ngăn chặn bức hại, không để chúng sinh phạm tội đối với Đại Pháp. Những sinh mệnh không thể cứu được kia vẫn một mực muốn hành ác, nhưng không hề biết được đạo lý ‘chính phản đồng xuất’ trong mỗi cử chỉ ngôn hành. Bởi vì trong tầng cựu vũ trụ này có Lý tương sinh tương khắc, và hai chủng nhân tố chính phản, cho nên làm sự việc gì thì cũng đều là một chính một phản đồng xuất, kể cả ở xã hội nhân loại mà làm sự

việc gì, thì đều sẽ xuất hiện sự thể hiện đồng thời của hai chủng nhân tố này. Kể cả người ta nói một câu, làm một việc, thậm chí khởi một niệm, đều sẽ thể hiện ra hai chủng nhân tố chính phản ấy. Cũng như cuộc bức hại này, mục đích thì mọi người đều rõ ràng cả rồi, xuất phát điểm cũng là phi thường tà ác, nhưng kết quả của nó là [vừa] làm việc ác đồng thời khiến các đệ tử Đại Pháp qua phản bức hại mà rèn luyện thành thực, ngoài ra bức hại càng nghiêm trọng thì càng có thể thành tựu đệ tử Đại Pháp, ác nhân hoàn toàn không hiểu rõ Lý này đâu. Tôi làm Sư phụ mà giảng, trong Chính Pháp tôi tuyệt đối không thừa nhận việc lợi dụng cuộc bức hại tà ác này để khảo nghiệm các đệ tử Đại Pháp, đệ tử Đại Pháp cũng không được mang theo cách nghĩ sai lầm rằng thừa nhận bức hại này mà nhờ đó tu lên cao. Đại Pháp và các đệ tử Đại Pháp là phản bức hại, đó cũng là trách nhiệm khi bản thân là đệ tử Đại Pháp. Tu không dựa trên Pháp, bản thân việc thừa nhận bức hại cũng là không cách nào tu lên cao hơn được đâu, càng không đạt được tiêu chuẩn đệ tử Đại Pháp. Không thừa nhận cái gọi là ‘hoàn cảnh’ mà cựa thế lực mang tới, bởi vì trong Chính Pháp tôi sẽ khiến hết thảy chúng sinh đều đồng hoá Đại Pháp, hoàn toàn không cần rèn luyện đệ tử Đại Pháp trong loại tà ác ấy. Chính Pháp tất thành, đệ tử Đại Pháp tất thành. Chúng làm như thế thì các đệ tử của tôi có thể thành, mà chúng không làm như thế thì các đệ tử của tôi cũng vẫn thành, chỉ là tà ác cứ nhất quyết làm như thế, điều này sẽ can nhiễu Chính Pháp, sẽ khiến chúng phạm tội trong khi hành ác, sẽ khiến rất nhiều sinh mệnh và con người thế gian, gồm cả bản thân chúng, sẽ bị đào thải rớt. Trong vũ trụ xác thực thể

hiện ra nhân tố mà một chính một phản, một lợi một tệ đồng dạng tồn tại.

Con người không thấy rõ đạo lý ấy. Người thường trong xã hội muốn làm một việc gì, kỳ thực ngay khi một niệm của vị ấy xuất ra hoặc khi sự việc được làm, thì đã khởi hai loại tác dụng rồi. Người tu luyện quá khứ giảng “tốt xấu xuất tự một niệm của người ta”, câu ấy có hàm nghĩa ở một tầng khác là, quá trình sự việc xác thực có thể sản sinh ra hai loại tác dụng. Trong bức hại các đệ tử Đại Pháp, chúng là không có nghĩ rằng trái lại sẽ có thể rèn luyện đệ tử Đại Pháp, đó là điều chúng không nghĩ tới. Lý của vũ trụ quá khứ chính là loại tuyệt đối một phản một chính thể hiện đồng thời này, xã hội nhân loại cũng như vậy, thể hiện trong hết thấy mọi thứ, người thường muốn làm gì thì cũng đều xuất hiện một chính một phản, một tốt một xấu. Ví như có người muốn đánh chửi người mà họ không thích, thế thì trong lúc đánh chửi cũng đồng thời cấp đức cho đối phương, ngoài ra tương lai còn phải hoàn trả một cách thực chất, đó là giảng về phương diện mà con người không nhìn thấy. [Những gì] con người có thể nhìn thấy cũng giống như thế, ví như người kia khi giáo dục con của mình, thường thường muốn rằng con trẻ sẽ trở thành kẻ mạnh ở xã hội, chứ không nghĩ đến rằng [như thế] con trẻ càng ngày càng rời xa sự thuần chân và lương thiện, càng ngày càng rời xa đặc tính của vũ trụ, càng ngày càng rời xa Thần. Người ta e sợ rằng con mình sẽ bị tổn thương, dạy con của mình cách quay lại chế phục người khác như thế nào, thực ra người ta không nghĩ ra rằng, khi chư vị bảo con trẻ làm như thế, thì đang phá hoại đạo

đức và lương thiện của con người từ gốc rễ. Con người làm việc gì cũng sẽ sản sinh hai loại tác dụng.

Mấy năm nay cuộc bức hại nhắm vào đệ tử Đại Pháp cũng thể hiện đầy đủ trạng thái đó. Một chính quyền lẽ nào có thể tước đoạt tín ngưỡng của người ta? Lẽ nào có thể tước đoạt tự do tư tưởng của con người? Trong lịch sử xưa nay chưa từng có điều ấy, lẽ nào có thể làm được đến thế? Vì để đạt mục đích ấy, thậm chí cả nền văn minh lâu đời mấy nghìn năm cũng bị nhất loạt phá trừ hết, tiêu chuẩn đạo đức vốn duy trì đạo đức nhân loại trong hàng mấy nghìn năm quá khứ nay nhất loạt bị phủ định, nhất loạt bị đánh đổ, còn muốn “dẫm đạp một cước”, để “vĩnh viễn không ngóc lên được”. Bất kể là làm được hay không làm được, thì làm như thế cũng đồng thời mang đến hậu quả báo ứng đối với việc làm đó, đó cũng là điều mà họ nghĩ không tới. Người Trung Quốc mà không có tín ngưỡng kể từ đó mất đi chuẩn tắc về hành vi đạo đức, những người như thế dám làm bất kể việc gì, có thể làm bất kể việc xấu gì, xã hội hủ bại ở mọi phương diện, người Trung Quốc hiện nay hễ mở miệng là nói dối, nói dối trở thành bình thường như nói chuyện ở nhà, làm việc xấu xa gì cũng không đỏ mặt, một quần thể những người như thế có thể có chỗ gì tốt cho cái chính quyền mà đã làm ra việc đó không? Đây đều là những điều mà con người nghĩ không tới.

‘Một lợi một tệ’ là tồn tại đồng thời, những mục đích ở xã hội người thường mà con người muốn con người theo đuổi ấy đều không [làm] được. Xã hội nhân loại phát sinh bất kể chuyển biến gì, xã hội nhân loại xuất hiện bất kể động thái gì, thực ra đều là Thần thao túng. Chỉ có Thần để con người đi làm, dưới tác dụng của

Thần, thì mới có thể là ở xã hội người thường xuất hiện các trạng thái khác nhau. Muốn làm gì [chỉ vì] con người muốn thì không [làm] được, lạn quý và thần ở không gian tầng thấp cũng không [làm] được. Bức hại người tốt và người tu luyện, ấy chỉ có những thứ tà ác nhất, ngu xuẩn nhất thì mới có thể làm ra loại việc không lý trí đó mà thôi. Tương lai nhân loại đều sẽ có nhận thức lại mới về lịch sử, đặc biệt là lịch sử một trăm năm gần đây, cũng sẽ được đo lường lại mới.

Dù sao đi nữa, qua phản bức hại thì mọi người thấy rồi, các đệ tử Đại Pháp đều trở nên thành thực, con người thế gian cũng càng ngày càng tỉnh ngộ ra, tà ác và những ác nhân tạo ra cuộc bức hại này thì càng ngày càng đi xuống; hết thấy những quyền lực mà chúng lợi dụng, hết thấy phương thức thống trị mà [chúng] lợi dụng đều sẽ thuận theo việc bức hại các học viên Pháp Luân Công mà bị lịch sử đào thải. Mọi người cũng thấy cả rồi, nhất định là như thế. Vậy thì làm đệ tử Đại Pháp mà nói, trong hình thế như vậy, giảng chân tướng cứu độ con người thế gian đã không khó khăn nữa. Hiện giờ chúng tôi nhìn là thấy tình huống như vậy, tiếp nữa thì mọi người giảng chân tướng sẽ dễ dàng hơn, là vì con người thế gian càng ngày càng minh bạch, người ta sẽ chủ động tìm chur vị để nghe chân tướng, người ta sẽ đến chủ động tìm chur vị học công, sự việc như ấy lập tức sẽ xuất hiện, ngoài ra ở Trung Quốc Đại Lục còn xuất hiện việc toàn dân đều ra phản bức hại. (vỗ tay) Con người làm gì đều là làm cho mình, bức hại đối với đệ tử Đại Pháp thì chính là bức hại đối với bản thân kẻ bức hại, đó là đặc tính vũ trụ quyết định. Lúc đầu bức hại Pháp Luân Công cũng là một loại vận động toàn dân.

‘Một lợi một tệ’, hãy xem kết quả cuối cùng. Không phải là con người có thể làm được đâu. Con người cảm thấy như mình là cường đại, bộ máy tuyên truyền của các vị có điên cuồng đến đâu cũng vô dụng, đưa những thứ vu khống lưu manh lừa dối ra nhắm vào người tu luyện cũng vô dụng, các vị cứ cố làm những điều Thần không cho phép thì xong rồi Thần sẽ tính sổ với các vị, chính là như vậy đó.

Làm đệ tử Đại Pháp mà giảng, mọi người cần thanh tịnh hơn nữa, trước khi tà ác bị hoàn toàn phá trừ, vẫn phải nỗ lực đi giảng thanh chân tướng và cứu độ thế nhân, làm tốt các việc mà đệ tử Đại Pháp nên làm. Hết thấy những gì các đệ tử Đại Pháp làm hôm nay, đều là các đệ tử Đại Pháp đang chứng thực Pháp, đều là đang trên con đường [thành] Thần. Vào giai đoạn cuối cùng là không được phóng túng, hãy tiếp tục làm tốt các việc mà mọi người nên phải làm.

Một số học viên cần chú ý, mỗi lần khi tôi giảng rằng tà ác càng ngày càng ít, rằng càng ngày càng không kiên trì được vững nữa, rất nhiều học viên bèn cảm giác, ‘Ồ, các việc khác đều buông bỏ đi, [để] chỉ chuyên làm các việc Đại Pháp’. Như thế không được, đệ tử Đại Pháp làm việc gì cũng đều không thể đi sang cực đoan. Chư vị cứ sinh sống như bình thường, tu luyện như bình thường, đồng thời làm những gì đệ tử Đại Pháp nên làm, hiện nay chính là như vậy. Trong xã hội người thường thì ngoại trừ những gì mà đệ tử Đại Pháp nên làm thì về hình thức là không có gì khác biệt [với người thường], về bề mặt vẫn đồng dạng như xã hội người thường nhưng chư vị là người tu luyện, chính là như thế. Những gì chư vị làm hôm nay chính là khai sáng cho tương lai, con

đường này là được bước đi như thế. Đây là con đường [ngay] chính nhất, người tu luyện trong tương lai sẽ tham chiếu theo, do đó chư vị không thể để xuất hiện bất kể việc lệch lạc nào, cũng không được đi sang cực đoan nào, nếu không tự mình sẽ tạo ra chướng ngại, tạo ra rắc rối cho mình. Bất kể lối nghĩ cực đoan nào cũng đều không phải là tôi bảo chư vị làm, mà đều có thể là một loại chấp trước, và sẽ tạo thành phiền phức, những việc đó chúng ta đã trải qua rất nhiều rồi. Tôi nghĩ rằng đã là đệ tử Đại Pháp mà nói, đã đi tới bước này thì có thể nói rằng rất nhiều việc đều phải rõ ràng ra rồi, càng ngày càng lý trí rồi, gặp phải vấn đề thì cũng biết được đó là việc gì rồi, cho nên về phương diện này nên chẳng đã là rất thanh tỉnh rồi, sẽ không vì một số việc ấy mà tạo thành can nhiễu nữa.

Về một điểm khác, hiện giờ các đệ tử làm những gì thì thấy đều là đang chứng thực Pháp, bởi vì nhận thức và đề cao của chư vị đều đến từ Pháp. Như vậy đã là đệ tử Đại Pháp mà giảng, chư vị đương nhiên phải chứng thực Pháp, cái đó không có gì phải nói, nhưng hết thấy những gì được làm trong chứng thực Pháp đều là làm cho bản thân chư vị, không có một việc nào là làm cho tôi, kể cả những gì tôi bảo chư vị làm, bởi vì mỗi đệ tử Đại Pháp trong quá trình tiến về viên mãn đều cần phải kiến lập uy đức của bản thân mình, đặc biệt [chư vị] là sinh mệnh do Đại Pháp đào tạo nên, trong khi chư vị chứng thực Pháp thì cũng thể hiện [những điều ấy] cả rồi, do vậy các việc mà đệ tử Đại Pháp làm đều là vĩ đại. Kể cả những gì xem ra đơn giản nhất như phát truyền đơn, giảng chân tướng cho con người thế gian, tới lãnh sự quán phát chính niệm; các loại hình thức chứng thực

Pháp của đệ tử Đại Pháp ở [các cơ quan] chính phủ, ở xã hội, ở cộng đồng [xã hội], làm kênh thông tin, v.v., hết thấy đều là dựng lập uy đức cho chính mình, đều là bước đi trên con đường tiến về viên mãn cuối cùng. Nghĩa là hết thấy những gì chư vị làm, kể cả chút việc nhỏ, đều là làm cho mình, không có một việc nào là làm cho Đại Pháp, không có một việc nào làm cho tôi, Sư phụ. (vỗ tay)

Tương lai chư vị đều sẽ thấy, rằng ngoại trừ khi có gì cần giảng ở Pháp hội ra, bình thường tôi rất ít giảng gì nữa, bởi vì mỗi cá nhân đều cần phải đi con đường của mình, mỗi cá nhân đều ắt phải đi con đường của mình, như thế mới có thể kiến lập uy đức được, thế nên tôi không thể tùy thời tùy chỗ dẫn dắt chư vị đi giống như trước đây. Thời kỳ học Pháp đơn thuần và tu luyện cá nhân ấy đã qua rồi, hiện giờ chính là các đệ tử Đại Pháp đang viên mãn những gì cuối cùng của chư vị và hết thấy những gì chư vị cần. Xem ra thì giống như vì Đại Pháp mà làm gì đó, cũng có người có thể nghĩ, “Tôi làm điều này vì Sư phụ, bởi vì Sư phụ bảo tôi làm”, (*Sư phụ cười*) thực ra không phải vậy, tôi bảo chư vị làm ấy cũng là làm vì bản thân chư vị.

Pháp là điều mà không sinh mệnh nào phá hoại nổi, Ông là từ tiên thiên đã mang đến, Ông là ‘hiện thành’, [đây] chỉ là truyền cho chúng sinh và cứu độ sinh mệnh, còn hình thức biểu hiện cụ thể thật sự của Pháp thì bao nhiêu sinh mệnh có thể thấy? Rất khó đấy, không thấy đâu, vì thế không thấy được thực chất của Pháp. Pháp Luân mà chư vị nhìn thấy kia chỉ là hình thức của ‘công’, còn [Pháp] Luân thật sự vốn định ra Pháp ấy thì những sinh mệnh thông thường khó mà thấy nổi, ngay cả [sinh

mệnh ở] tầng cao cũng không thấy. Ai có thể thật sự phá hoại Pháp này chứ? Không ai phá hoại nổi.

Tôi từng giảng cho mọi người, rằng cứu độ chúng sinh rất khó, nếu muốn khiến toàn chính thể, mỗi tầng sinh mệnh ở các tầng đều có thể đắc Pháp, đều có thể được cứu độ, thì ắt phải lựa chọn giảng Pháp ở nhân loại nơi tầng thứ thấp nhất trong các sinh mệnh vũ trụ, nhờ đó mà sinh mệnh các tầng thứ đều có thể nghe được. Vậy thì giảng Pháp nơi đây, con người thế gian ở đây hỏi ai sẽ tới nghe Pháp? Là phải có các sinh mệnh như thế, sinh mệnh như thế chính là các đệ tử Đại Pháp hôm nay. (vỗ tay) Chính Pháp ắt phải lựa chọn vào lúc cực vũ trụ tới bước cuối cùng của thành-trụ-hoại-diệt, nghĩa là vào lúc khó nhất mà cứu độ chúng sinh cùng toàn bộ khung thể. Lúc đầu tạo ra tam giới có mục đích chính là để Chính Pháp sử dụng khi tới bước này, vậy thì chúng sinh trong tam giới sẽ là những ai, trong đó sẽ là những sinh mệnh gì, tương lai cần thiết [đòi hỏi] sinh mệnh như thế nào cũng như phương thức tồn tại ra sao của sinh mệnh, kể cả phương thức tư duy của sinh mệnh, hành vi và văn hoá của sinh mệnh, v.v., tất cả đều sẽ hình thành trong quá trình lịch sử. Nhưng [nay] từ Chính Pháp mà xét, thì an bài là sai kém vô cùng, là vì hình thành của cực thể lực tạo thành như thế. Nói cách khác rất nhiều phương diện của nhân loại đều không phải ngẫu nhiên, mà đều có [trật] tự. Chính vì hết sức có [trật] tự, nên nhìn thì thấy hết sức tự nhiên. Nhưng khi truyền Pháp thì đệ tử Đại Pháp có thể tiến vào cửa Đại Pháp hay không, nếu xuất hiện 'vượt quan' thì còn tu hay không, cho đến cuối cùng có thể tiến về viên mãn hay không, một khi xuất hiện bức hại hoặc can nhiễu

các loại phương thức khác, thì đệ tử Đại Pháp có thể làm tốt khi chứng thực Pháp hay không, về những phương diện đó cần phải nhìn từng cá nhân. Vì thế chư vị trong chứng thực Pháp, như mọi người đều thấy cả, vẫn tồn tại một vấn đề, đó là sự xuất hiện của cự thế lực khiến Chính Pháp, khiến các đệ tử Đại Pháp đều phải chịu can nhiễu nghiêm trọng. Nhưng dù là can nhiễu như thế nào, những việc được làm kia dù tà ác đến đâu, [khi] mọi người ngoảnh đầu nhìn lại, [thì thấy] thực ra, đều không thoát khỏi lòng bàn tay của Phật Như Lai, (võ tay) bảo đảm là như thế. Vô luận là cự thế lực, lạm quý cũng như ác nhân muốn làm gì, thì cuối cùng vẫn phải hoàn thành chiếu theo yêu cầu Chính Pháp của tôi. Các chúng can nhiễu mà xuất hiện ở trung gian ấy cũng vậy, các loại trạng thái biểu hiện của một số học viên cũng vậy, đều chẳng qua là trạng thái biểu hiện ra của các sinh mệnh cự vũ trụ vào lúc cuối cùng của thành-trụ-hoại-diệt và một số can nhiễu đến Chính Pháp mà thôi, nhưng đối với bản thân Đại Pháp mà nói thì không ai phá hoại nổi, mà đệ tử Đại Pháp dù chịu đựng thống khổ gì thì cuối cùng đều tiến về ‘Thần’.

Mọi người đều đã từ Pháp mà biết được một Lý này, rằng trong vũ trụ này, sinh mệnh nào mà chịu thống khổ thì cũng sẽ không chịu một cách uống phí, đặc biệt là người tu Đại Pháp, hơn nữa còn là đệ tử Đại Pháp thời kỳ Chính Pháp, miễn là cuối cùng vẫn ở trong Pháp, thì dù kết quả thế nào đi nữa, điều đón đợi cũng là viên mãn. Nghĩa là, tà ác kia dẫu chúng bức hại như thế nào rồi cũng không thể đạt mục đích, cuối cùng đều phải chiếu theo kết quả tất nhiên của Chính Pháp mà viên dung, chính là như vậy. Can nhiễu đối với Chính Pháp,

thì trong Chính Pháp bèn lợi dụng hình thế can nhiễu ấy mà làm, cuối cùng vẫn đạt được mục đích mà Chính Pháp cần, nhất định sẽ như vậy.

Tương lai khi đệ tử Đại Pháp vượt qua rồi, mọi người thử nhìn xem tất cả, nhất định là như vậy. Là một vị Thần trong vũ trụ mà giảng, khi vị ấy thấy vũ trụ qua hưng-suy mà đến quá trình cuối cùng của thành-trụ-hoại-diệt thì rất là đáng sợ, ai cũng không muốn huỷ diệt, đều muốn tự bảo [vệ]. Muốn tự bảo [vệ] thì ắt phải khiến cả toàn vũ trụ được cứu, nhưng chúng sinh nghĩ hết tất cả biện pháp rồi cuối cùng cũng không đạt mục đích. Nhất là bấy giờ về tất cả các biện pháp được chúng sinh nghĩ tới, về tất cả các việc mà làm được đều không thể nói rằng những cái đó là tốt, chính là sinh mệnh dẫu cao đến mấy cũng không thể nói rằng họ là ‘tận thiện’, ‘tận mỹ’; thế nên đều là không đạt mục đích. Mà các sinh mệnh của vũ trụ lại thấy được hậu quả đáng sợ cuối cùng rồi, đều muốn làm gì đó, vì thế tạo thành sự xuất hiện của cự thể lực trong vũ trụ.

Chính thể Chính Pháp của vũ trụ đi cho tới bước hôm nay, kỳ thực tôi đã không còn có thể dùng ngôn ngữ của con người để giảng một cách chuẩn xác được nữa, ngôn ngữ con người không biểu đạt nổi được, đều là hình dung khái quát, những việc mà thời đầu cần làm thì đều đã làm rồi, thực ra vũ trụ của bản thân chúng ta đã làm xong rồi, (*võ tay*) chỉ còn nhân tố cuối cùng mà có thể khiến thiên thể cự đại này tồn tại thôi, mà những nhân tố đó đều là những thứ về căn bản đang [làm] gián cách bề mặt nhân loại.

Hiện nay trạng thái biểu hiện xuất lai ở xã hội nhân loại và hình thế Chính Pháp vũ trụ là rất tương tự, càng

ngày càng minh bạch ra, tôi nghĩ rằng hình thế này có thể sẽ biến [đổi] nhanh hơn nữa. Khi Pháp Chính Nhân Gian bắt đầu, khi đó sẽ thật sự động chạm đến con người rồi. Sau khi Chính Pháp bắt đầu thì bộ phận tam giới này đã được bao lại. [Làm] như thế tam giới đã tách khỏi thiên thể vũ trụ nguyên lai, các chúng sinh ở bên trên và các chúng sinh ở mặt dưới là không thể tiếp xúc [với nhau], tương lai khi làm các việc con người thì đã không còn liên quan gì với ngoài tam giới nữa. Thời cận đại chúng sinh ở thượng giới cũng thấy được hết thấy, [họ] lần lượt hạ thế đầu sinh trước khi Chính Pháp, do đó con người xem ra vẫn là bộ da ấy, nhưng trên thực tế bên trong lớp da người đã không còn là con người nguyên lai ban đầu nữa rồi. Có rất nhiều sinh mệnh cao tầng tới đấng Pháp đã giáng sinh thành người rồi, ngoài ra có rất nhiều là sinh mệnh của các thiên thể vũ trụ xa xôi khác nhau. Kỳ thực ở lần này các đệ tử Đại Pháp trong chúng thực Pháp vẫn còn rất nhiều người là nên được đấng Pháp, tuy nhiên vì nguyên nhân các loại mà từ đầu đã bị cự thế lực tách ra, không để cho họ đấng Pháp, hơn nữa một số vào lúc bức hại lần này đã phạm phải tội nghiệp đối với Đại Pháp mà không cách nào hoàn trả và sẽ đối mặt với đào thải, cũng có một số không phạm tội đối với Đại Pháp nhưng cũng không tu luyện được nữa rồi, sẽ làm người ở kỷ nguyên mới trong tương lai, đó đều là những việc của tương lai.

Tiếp theo nhân tiện nói về một việc, gần đây có rất nhiều đệ tử Đại Pháp đã viết một số sách. Tôi có đọc một chút mấy cuốn cá biệt trong đó, [thấy rằng] xuất phát điểm đều rất tốt, rất nhiều [chỗ] viết về nội dung tu luyện cũng như bức hại và phản bức hại, tuy nhiên

[những sách đó] không được lưu truyền giữa các đệ tử Đại Pháp. Tiền đề là khẳng định, mọi người vận dụng hình thức [viết] sách để chứng thực Pháp, là cứu độ thế nhân, làm điều mà đệ tử Đại Pháp nên làm. Nhưng như mọi người đều biết, các đệ tử Đại Pháp cần phải viên mãn, do đó bất kể việc gì cũng đều không được can nhiễu đến hình thức chứng thực Pháp hôm nay của các đệ tử Đại Pháp, đây là việc lớn và quan trọng. Ngoại trừ học Pháp, bất kể điều gì đều không thể cho lẫn vào, do đó tuyệt đối không thể lưu truyền giữa các đệ tử Đại Pháp bất kể những gì không thuộc về bản thân Đại Pháp, tuyệt đối không được tạo thành can nhiễu cho đệ tử Đại Pháp.

Trước đây tôi từng giảng vấn đề này rồi. Hôm nay dưới hình thế đặc thù, dưới hoàn cảnh đặc thù, lại còn có hình thức đặc thù là bị bức hại đã xuất hiện, do đó tôi lại nói một lần nữa về việc này. Những sách đó có thể đưa ra xã hội người thường, các đệ tử Đại Pháp cũng có thể giúp đỡ làm quảng cáo nhờ vận dụng các kênh thông tin do đệ tử Đại Pháp làm, cũng có thể phổ biến ở xã hội người thường, mọi người có thể tiếp trợ, đều là việc tốt, chỉ là không được tạo ra xung động trong các đệ tử Đại Pháp. Từ nay trở đi ở Pháp hội, ngoại trừ sách của Đại Pháp, bất kể tư liệu, băng tiếng băng hình, v.v., mà không phải của bản thân Pháp này, thì đều không được đem tới bán ở Pháp hội, càng không được coi Pháp hội và học viên như thị trường, không được kiếm tiền từ đệ tử Đại Pháp, các tư liệu hồng Pháp và giảng chân tướng, v.v., là để nhắm vào xã hội, chính là như vậy.

Tiếp theo, vận dụng thời gian này, [tôi] sẽ giải đáp một chút các câu hỏi cho mọi người. (vỗ tay) Mọi người có thể đưa các từ câu hỏi lên, bây giờ bắt đầu nhé.

Đệ tử: Có thể thông qua luật pháp để giải quyết [vấn đề] hành vi của cảnh sát Pháp hay không?

Sư phụ: Trong thời gian người lãnh đạo Trung Quốc sang thăm Pháp, mọi người tới thỉnh nguyện, đồng thời biểu thị hoan nghênh, vốn dĩ là một việc rất tốt, nhưng trong đoàn bức hại Pháp Luân Công có một số kẻ lưu manh chỉ muốn gây rối, khiến những cảnh sát Pháp vốn không rõ về chân tướng đã tiến hành những nhiễu đối với học viên [Pháp Luân Công]. Tất nhiên bản thân việc này là tà ác làm ra, là do một đám của tập đoàn lưu manh bức hại Pháp Luân Công làm ra. [Cảnh sát Pháp] đã là cơ quan chấp pháp của một quốc gia dân chủ, [mà lại] hoàn toàn nghe theo chỉ huy của một quốc gia khác, một chính quyền bị tà ác khống chế để bức hại nhân quyền, điều này đối với một quốc gia dân chủ và chú trọng nhân quyền, tôi nghĩ rằng, không phải là một việc quang vinh gì, thông qua luật pháp để giải quyết vấn đề này là hoàn toàn chính đáng.

Đệ tử: Các đệ tử Thái Lan xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Có một số học viên không trầm tĩnh khi giảng chân tướng, ngôn từ quá khích?

Sư phụ: Đệ tử Đại Pháp chúng ta làm việc gì cũng đều phải làm với Thiện niệm trầm tĩnh. Dù là giảng chân tướng cho người ta hay tham dự hoạt động gì, đều cần phải để người ta thấy sự tốt đẹp của đệ tử Đại Pháp, thiện lương của đệ tử Đại Pháp, nhất định không được làm điều gì quá khích. Chư vị khi giảng thanh chân tướng

cứu độ chúng sinh, chư vị nói với người ta một cách quá khích thì không có tác dụng chính diện, là vì chư vị bất thiện thì không thể giải thể nhân tố tà ác trong tư tưởng của những người bị độc hại đó, do vậy chư vị không có hiệu quả chính diện.

Tôi từng giảng với mọi người, rằng Thiện không phải là giả bộ ra được, cũng không phải một trạng thái duy trì ở bề mặt, Thiện là xuất phát từ nội tâm một cách chân chính, cái đó là thông qua tu luyện mới có thể đạt được, mới có thể thể hiện ra. Ở trước mặt chúng sinh, lời nói của chư vị hể ra khỏi miệng, niệm của chư vị hể động, thì có thể khiến nhân tố bất hảo bị giải thể, thì có thể khiến những thứ bất hảo mà đầu độc con người thế gian cũng như trong nhân tố tư tưởng của người ta bị giải thể, như thế con người bèn minh bạch ra, nên chư vị có thể cứu họ. Chư vị không khởi được tác dụng của lực lượng lớn mạnh của chân Thiện, thì chư vị không thể khiến chúng giải thể, chư vị không khởi được tác dụng ấy trong giảng thanh chân tướng. Đặc biệt là làm một cách cực đoan thiên khích, tôi nói với chư vị, là tuyệt đối không có tác dụng tốt; chính là vì năng lực tu luyện của chư vị không thể hiện ra, [nên] cái Thiện của chư vị không thể hiện ra. Do vậy việc gì cũng không được mang theo lối nghĩ đối kháng và đấu với người ta, như thế là không đúng; không được thiên khích, thậm chí cả đi lãnh sự quán cũng thế. Đối với con người là vẫn phải 'từ bi', đối với các sinh mệnh tà ác thì khác, chúng ta khi phát chính niệm là thanh lý những tà ác không thuộc về nhân loại, những yêu ma quỷ quái đang gây bức hại; với những lạm quý và hắc thủ thì chư vị đối đãi chúng ra sao cũng không thành vấn đề, nhưng đối với con người thì

phải Thiện. Chẳng phải cứu độ con người sao? Cứu độ thể nhân mà, do đó bất thiện đối với con người thì chư vị có thể cứu độ con người chẳng?

Đệ tử: Các thể sinh mệnh sinh ra nhiều rồi, có những thể sinh mệnh bèn sinh ra 'tư', rồi rớt xuống, phải chăng đó là một trong những nguyên nhân vũ trụ bại hoại? Tương lai còn có nhiều thể sinh mệnh như thế nữa không?

Sư phụ: 'Vị tư' là thuộc tính căn bản của vũ trụ quá khứ, thành-trụ-hoại-diệt và sinh-lão-bệnh-tử cũng là có tính tất nhiên do thuộc tính ấy mang đến. Pháp tương lai là viên dung, là 'vị công', do sự cải biến của thuộc tính căn bản của vũ trụ, nên cũng khiến quá trình của vũ trụ và đặc điểm của sinh mệnh có phát sinh biến hoá về căn bản. Thuộc tính căn bản của vũ trụ quyết định trạng thái căn bản của vũ trụ. Sự bất thuần của sinh mệnh cho đến sinh mệnh bại hoại rồi thì rớt xuống là [do] thành-trụ-hoại-diệt tạo thành. Bản thân thành-trụ-hoại-diệt là do thuộc tính căn bản của vũ trụ quyết định, nhưng tựa hồ như không có quan hệ trực tiếp đến thuộc tính căn bản ấy.

Hiện nay chư vị là dùng tư tưởng con người để nghĩ việc của Thần, không như [chư vị nghĩ] đâu. Vì sinh mệnh của vũ trụ nhiều hay ít là có định số, không có quan hệ với việc sinh mệnh sẽ biến thành xấu hay không.

Thần 'vô xứ bất tại', chúng sinh 'vô xứ bất tại', nhiều đến mức vô kể không đếm được. Như mọi người biết, không khí này có bao nhiêu lớp tử cấu thành không khí. Chúng ta mở mắt nhìn thấy hết thấy vật thể đều do lớp tử vi quan, lớp tử vi quan hơn nữa tổ [hợp] thành lớp tử một tầng lớn hơn. Ở mỗi tầng lớp tử đều có sinh mệnh, hơn nữa ở mỗi tầng lớp tử còn có các quần [thể] sinh

mệnh rộng lớn, một số [trong đó] thể hiện các không gian khác nhau. Hiện nay dùng phương pháp khoa học thì không thấy được những thứ ấy, nhưng chúng xác thực có tồn tại. Nhiều đến mức như thế, lấy ra một hạt bụi, thì trên mặt [của nó] có vô số sinh mệnh. Không phải nói về vi khuẩn, nếu chur vị phóng to lập tử đến lớn như Trái Đất, chur vị nhìn xem trên đó có bao nhiêu sinh mệnh? Hạt bụi nhỏ kia vẫn không phải lập tử vi quan nhất, vậy lập tử vi quan hơn, lập tử vi quan hơn nữa, vi quan đến hầu như vô cùng tận, ấy là từ vi quan mà giảng. Còn lập tử lớn hơn nữa, so với phân tử, và lớn hơn lớn hơn nhiều nữa những thiên thể hồng quan to lớn thì có bao nhiêu sinh mệnh? Trên chính thể có bao nhiêu sinh mệnh? Vũ trụ là một thiên thể phần vinh và to lớn không sánh được, hết thấy đều có sinh mệnh, hết thấy đều là sinh mệnh, sinh mệnh nhiều đến mức vô xứ bất tại. Sinh mệnh tốt-xấu không quan hệ gì đến sinh mệnh nhiều-ít, sinh mệnh có thời nhật [đời sống] lâu bao nhiêu đều là do đặc tính vũ trụ quá khứ quyết định, quá khứ chính là quy luật thành-trụ-hoại-diệt tạo thành [điều ấy], Pháp tương lai là viên dung.

Đệ tử: Hình dạng hiện nay có tương đồng với nguyên thần và hình dạng sau khi tu thành không?

Sư phụ: Vấn đề này trước đây từng giảng rồi, càng thăng lên càng mỹ hảo và càng trẻ, nhìn ngoài giống như chur vị. Hôm nay chur vị vô luận là lão niên, trung niên, hay là thanh niên, nhưng có lẽ nguyên thần của chur vị đều không như thế, tuy nhiên càng đi lên trên càng mỹ hảo, càng xinh đẹp, điều này là khẳng định. Mỹ hảo ấy, mỹ hảo là gồm cả [ý tứ] xinh đẹp. Như vậy lên đến tầng thứ rất cao, ví như tu luyện đến bước đó, sẽ

cảm thấy xinh đẹp không giống như hiện giờ nữa, hoàn toàn không giống người trên mặt đất nữa, [đó] là biểu hiện của cảnh giới từ con người mà thăng hoa lên đến đó tạo thành.

Đệ tử: Trường năng lượng đặc biệt mạnh mẽ ở nơi nào trong thân thể? (mọi người cười)

Sư phụ: Là học viên mới đặt [câu hỏi]. Không phân [biệt] ở đâu, mạnh như nhau, chỉ là thân thể của bản thân chụ vị các chỗ mẫn cảm khác nhau. Nơi nào mẫn cảm, chụ vị cảm thấy nơi đó mạnh phải không? Biến hoá của thân thể dưới tác dụng của công là như nhau.

Đệ tử: Tại Trung Quốc Đại Lục có một số học viên vì tâm sợ hãi mà không bước ra, tương lai của họ là như thế nào?

Sư phụ: Việc này thì hiện nay tôi cũng không muốn đưa ra kết luận. Kỳ thực mọi người cũng rất rõ ràng rồi, một người từ Đại Pháp nhận được [lợi] ích, khi Đại Pháp gặp nạn thì vì bảo hộ bản thân mà không thể nói lời chân thật, người ấy có thể độ được chăng? Lấy một tỷ dụ đơn giản, hãy nhìn một người khi gặp nguy hiểm và cứu anh ta, ngoảnh đầu lại nhìn thấy người đã cứu anh ta gặp nạn nhưng anh ta lờ đi mặc kệ, đó là người tốt chăng? Sinh mệnh do Đại Pháp tạo nên, cuộc đời mới do Đại Pháp ban cho, khi mà đệ tử Đại Pháp đều đang bị bức hại, và hình thế phá hoại Đại Pháp xuất hiện, chụ vị không thể đi duy hộ Đại Pháp, đó là đệ tử Đại Pháp sao? Ngay cả tối thiểu là làm người tốt cũng là không đủ, ngoài ra chụ vị thật sự đã nhận [lợi] ích. Điều này trong con mắt chụ Thần mà nhìn thì là sinh mệnh bất hảo nhất, còn bất hảo hơn so với những [kẻ] trực tiếp bức hại Pháp, bởi vì những kẻ bức hại đệ tử Đại Pháp họ

không có nhận [lợi] ích từ Pháp, do đó vị kia còn bất hảo hơn cả những ác nhân đó. Mà đây là Đại Pháp tạo ra hết thảy sinh mệnh của vũ trụ. Còn nói về xử lý thế nào, thì đã có tiêu chuẩn của Pháp.

Đệ tử: 'Vọng niệm' trong câu "Đăng tận vọng niệm, Phật bất nan tu" là chỉ nghiệp lực tư tưởng phải không?

Sư phụ: Đúng thế, điều mà nghiệp lực trong tư tưởng phản ánh nhiều nhất ra là suy nghĩ lung tung, tưởng tượng viển vông, đều là chấp trước của con người, đa số là nghĩ muốn được những thứ làm thoả mãn, vọng tưởng muốn được nhưng không được, do đó mới là 'vọng niệm', uổng phí tâm tư, (Sư phụ cười) chính là ý tứ đó.

Đệ tử: Tin tức báo cáo [về] Đài Loan có góc độ thế nào nhấn mạnh so sánh hai bờ [Đài Loan và Trung Quốc Đại Lục]?

Sư phụ: "Tin tức báo cáo [về] Đài Loan có góc độ thế nào nhấn mạnh so sánh hai bờ?" [Câu hỏi] viết ra không rõ ràng, kỳ thực chư vị muốn nói là duy trì thái độ khác nhau [của Đài Loan và Trung Quốc Đại Lục] về vấn đề Pháp Luân Công. So sánh như thế nào? Thái độ của hai bờ, bản thân việc ấy chính là so sánh rồi. Cùng một tổ tiên, cùng một văn hoá, hai miền đất có hai thái độ khác nhau về Pháp Luân Công, bản thân điều ấy chẳng phải chính là so sánh ư? Trong các bài viết giảng chân tướng là có thể dùng phương thức so sánh để con người thế gian thấy được.

Đệ tử: Giảng chân tướng như thế nào đối với các tập đoàn lớn?

Sư phụ: Đã đến bước như hiện nay, tôi không phân biệt họ là tập đoàn lớn hay tập đoàn nhỏ, dù sao cũng là

nên cứu thì chúng ta cứu, nên làm thì chur vị đi làm, có thể cứu thì cứu, có thể làm thì làm. [Người ta] có muốn được cứu hay không, ấy là bản thân việc của người ta.

Đệ tử: Địa phương chúng con có một vị đệ tử Đại Pháp vì bận công tác Đại Pháp mà lơ là trách nhiệm cần phải gánh vác ở gia đình.

Sư phụ: Học viên mà đưa ra câu hỏi dường như cũng có chấp trước, không được lợi dụng miệng của Sư phụ. Điều tôi bảo chur vị là ở đâu cũng đều cần làm người tốt, đều cần để người ta nói chur vị là đệ tử Đại Pháp. Các việc gia đình cần xử lý tốt, việc trong hoàn cảnh công tác cũng cần xử lý tốt. Đã là đệ tử Đại Pháp, chur vị tu luyện như thế nào thì thể hiện ra trước mặt con người thế gian quả đúng là ở chỗ này. Chur vị nói mình tu luyện tốt, mình là đệ tử Đại Pháp, nhưng chur vị biểu hiện cho con người thế gian chính tại phương diện này là không tốt, thế thì làm sao có thể thể hiện ra rằng chur vị tu tốt, (*Sư phụ cười*) phải vậy không? Tất nhiên, chúng ta có một số đệ tử Đại Pháp tu tốt, chỉ là lơ lỏng ở phương diện này, tuy nhiên trạng thái tu luyện không phải là cố ý biểu hiện ra, mà là người tu luyện vốn tự mang theo như thế.

Đệ tử: Kể ác cầm đầu mà cự thế lực tuyển chọn ấy, trong lịch sử nó nhất định cũng chẳng vẻ vang gì. Sư phụ có thể giảng cho chúng con một chút về lai lịch của nó không?

Sư phụ: Thực ra nó chẳng có lai lịch gì, chỉ là từ cây xác mục rữa nghìn năm tản ra một luồng tà khí, [hình] thành thai con cóc, được cự thế lực tuyển trúng, bằng vào tâm nhãn nhỏ mọn đố kỵ, và quan hệ ở quan trường nhân sự mà dưỡng thành hoàn chỉnh con người nó là

một kẻ tiểu nhân lôi kéo bè cánh, trong đầu không có chí lớn, vượt mông ngựa nịnh bợ, cụ thể lực cảm thấy [nó] hoàn toàn đạt yêu cầu làm cặn bã của nhân loại, còn đạt quá mức nữa, đầy đủ cả thập ác, [nên] sủng ái chẳng rời tay, đợi đến lúc sẽ nhất định lợi dụng triệt để. Ấy là cụ thể lực tuyển chọn ra, lại trải qua cố ý đào tạo nữa. Bấy giờ lúc tuyển chọn chính là muốn thứ tà, thứ ngu xuẩn, do đó toàn bộ biểu hiện của nó đều như thế cả.

Đệ tử: Xin giảng cho chúng con một lần nữa về ý nghĩa của luyện công phát chính niệm và thỉnh nguyện trước lãnh sự quán. Hàng ngày chúng con đều ở trước lãnh sự quán luyện công, mưa gió không cản nổi, đành rằng điều kiện kém, nhưng mọi người đều rất ổn định.

Sư phụ: Lãnh sự quán ở các nước là cửa sổ của họ, đó là nơi mà dân chúng ngoài Trung Quốc biểu đạt ý kiến, đương nhiên [chư vị] có thể đến đó. Ở đó cũng có người mà có thể cứu độ, cho nên ý nghĩa trọng đại, hơn nữa hết thảy những gì chư vị làm, con người thế gian cũng sẽ thấy. Nhưng các đệ tử Đại Pháp quá vất vả rồi, mùa đông ở miền Bắc thời tiết rất lạnh, gió lạnh thấu xương, các đệ tử Đại Pháp vẫn kiên trì ở đó, thật xuất sắc, thật sự rất xuất sắc. Mỗi người đều đang đi con đường chứng thực Pháp của mình, những học viên ấy cũng đang đi con đường chứng thực Pháp của mình.

Đệ tử: Ngài thường hay đề cập đến uy đức của đệ tử Đại Pháp, đương nhiên con tin tất cả những điều Ngài giảng, nhưng rất khó nhìn ra uy lực của những việc nhỏ bé mà con làm, xem ra chỉ là một giọt nước trong dòng chảy lớn mạnh mà thôi. Con sẽ tiếp tục học Pháp, hết thảy mọi thứ sẽ tỏ rõ ra từ trong Pháp.

Sư phụ: Cảm giác là như thế, bởi vì hết thấy các sinh mệnh trong xã hội nhân loại về cơ bản đều ở trong ‘mê’, đặc biệt là ‘mê’ đối với con người là ghê gớm nhất. Mục đích như tôi đã giảng cho mọi người rồi, chính là muốn ở trong mê này mà cấp cho con người một cơ hội quay trở về, cơ hội tu luyện. Khi nhìn không thấy chân tướng, người vẫn có thể làm tốt, hơn nữa trong khổ mà kiên trì tu luyện, đó chính là then chốt của việc có thể quay về hay không. Con người đều nhìn thấy chân tướng của vũ trụ, con người cũng thấy được tồn tại của Thần, thế thì ai ai cũng đều sẽ làm tốt, cũng không cần những thuyết kiểu như cấp cơ hội nào đó cho con người, không cần độ nhân nữa, ai ai cũng nghĩ biện pháp làm cho tốt. Hàng ngày họ không làm gì cả, họ không đòi hỏi gì hết, đều muốn đi tu luyện. Trong tình huống như thế còn có thể tính [đó] là tu chăng? Cứ cho là có thể tu, tôi nghĩ rằng, tu luyện ấy nhất định là rất chậm, là vì họ thấy chân tướng rồi, ‘Thần chính là ở kia, đó chính là mục tiêu, vậy đi thôi, lúc nào đi đến chót thì lúc đó tính’. Nhưng mà ở trong mê nhìn không thấy chót cuối ấy, không nhìn thấy mục tiêu của chư vị, thậm chí chư vị làm những việc vĩ đại thì chư vị vẫn nhìn không ra tác dụng thực chất của nó, chính là trong hoàn cảnh đó, chư vị có thể tiến bước xuất lai, có thể tu xuất lai, cả Thần cũng bội phục, đều nhìn nhận chư vị trong gian khổ như thế, trong mê như thế, trong hoàn cảnh các loại can nhiễu như thế, trong cám dỗ của danh-lợi-tình của thế gian, mà thoát ra được, chư vị có thể từ con người mà bước ra, [thế thì] Thần mới phục, mới nhìn nhận rằng chư vị là xuất sắc, chư vị mới xứng đáng trở thành một vị Thần, [đó] chính là uy đức. Nếu không như vậy, thì tam giới này

và nhân loại này đều giống như các tầng thứ khác của vũ trụ, từng tầng từng tầng đều biết chân tướng, thế thì ở đây không còn là nhân loại nữa, nơi này chính là thế giới của Thần, ít nhất có thể nói là Thần với tầng thấp nhất, chứ không phải sinh mệnh con người ở tầng thấp nhất này nữa, chính là quan hệ như thế. Các đệ tử Đại Pháp hôm nay có thể làm tốt những gì mình nên làm, có thể vượt qua những năm phong ba bão táp, tương lai chư vị sẽ thấy được tất cả. Hãy trân quý, mọi người nhất định phải trân quý con đường chư vị đã đi qua, như thế phần đường tiếp theo cũng nhất định phải bước đi cho tốt. (vỗ tay)

Đệ tử: Nhận thức chữ “bi” trong từ ‘từ bi’ như thế nào?

Sư phụ: Giải chữ không phải mục đích tôi truyền Đại Pháp, là vì cái đó quá nhỏ bé, nhỏ bé đến mức không là gì cả. Tặng mọi người hai câu này: “Vô phi thị nhân tâm, hữu tâm bất thị bi”.

Tại xã hội nhân loại, trong những tháng năm dài đằng đằng, tôi nói cho chư vị, Trung Quốc nơi ấy là sân khấu diễn ra vở kịch lớn lịch sử, mấy nghìn năm nay không ngừng đặt định cho con người hết thảy [những gì] mà con người nên phải có vào thời khắc đặc Pháp sau này như văn hoá, tư duy, hành vi, trạng thái sinh hoạt, cơ sở để nhận thức và lý giải Pháp, kể cả việc trong mê đành rằng bị chấp trước lôi kéo, không thấy chân tướng, nhưng lại có thể chỉ cần từ học Pháp mà sinh ra chính niệm liền có thể đi ra được, sáng tạo ra chính là hoàn cảnh như thế. Quả thực đã bỏ ra rất nhiều công phu, [mới] đào tạo ra nhân loại như ngày nay. Nhưng vì can nhiễu của cự thế lực, nên đã không còn là trạng thái tốt nhất nữa, tôi chỉ là khéo léo vận dụng mà thôi.

Có rất nhiều học viên người da trắng, học viên người da đen, học viên các dân tộc khác, chư vị hôm nay không ở hoàn cảnh nơi Trung Quốc Đại Lục, nhưng tôi nói với chư vị, trong lịch sử, con người trên thế giới này hầu như ai ai cũng đều từ nơi Trung Quốc Đại Lục mà ra, (vỗ tay) tư duy của chư vị không giống với người Trung Quốc hôm nay, nhưng chư vị trong lịch sử, chư vị đã đặt định ra tư tưởng như thế, ở nơi sâu thẳm trong sinh mệnh chư vị có thể biết được, nghĩa là, bộ Pháp mà hôm nay tôi truyền thì chư vị có thể lý giải. Văn tự bề mặt đều khác rồi, nhưng nội hàm vẫn như thế. Chư vị có thể biết được nội hàm của Pháp, có thể thể hội được nội hàm của Pháp, do đó không bị ảnh hưởng về tu luyện.

Như vậy “từ bi” này chính là được tạo ra trong văn hoá đặt định cho con người. “Từ bi” là hình dung ra biểu hiện trạng thái của Thần vốn siêu việt khỏi cảm tình của con người. Đương nhiên, hai chữ “từ bi” này cũng được dùng trong xã hội người thường hiện nay, nhưng con người không thể làm được điều ấy, đây là vì sự hỗn loạn của văn hoá hiện nay tạo thành. Con người không tin Thần nữa, con người không hiểu rằng cần tu luyện nữa, con người dám phỉ báng Phật, phỉ báng Pháp, phỉ báng Thần, lấy những danh từ trong tu luyện ra sử dụng ở người thường, người ta đều làm [những việc ấy], nhưng nó không phải là danh từ trong người thường, chẳng qua là người thường lấy ra dùng thôi.

Đệ tử: [Thỉnh Sư phụ] giảng thêm một chút về “toàn dân đều sẽ phản đối nó”?

Sư phụ: Thiên cơ không thể tiết lộ quá sớm. (Sư phụ cười) (mọi người cười) Trước đây tôi giảng cho chư vị rồi, bức hại Pháp Luân Công tạo thành việc

người Trung Quốc hiểu lầm Pháp Luân Công. Nói cách khác, rất nhiều người tuy không lý giải Pháp Luân Công, nhưng ai ai đều mạ lị tên ma đầu kia, hiện nay là vậy phải không? (vỗ tay)

Đệ tử: Đoạn thời gian gần đây đệ tử luôn đối kháng một loại nhân tố lớn mạnh, cảm thấy có phần không chịu nổi nữa, xưa nay [con] chưa từng có thân tâm mệt mỏi như thế.

Sư phụ: [Hãy] phát chính niệm thanh trừ hắc thủ. Hiện nay miễn là đệ tử Đại Pháp trong chứng thực Pháp mà [thấy có] biểu hiện không bình thường và kéo dài, thì nhất định là hắc thủ làm, khi thanh trừ nhất định thanh lý chúng một cách triệt để. Tuy nhiên với các học viên đắc Pháp muộn và bước ra muộn, hai việc tu luyện và chứng thực Pháp của chư vị và là đồng thời gộp với nhau, áp lực lớn cho chư vị càng hiển rõ. Đương nhiên, tu luyện mà, chỉ cần chính niệm mạnh hơn một chút, thì bảo đảm chư vị đều có thể vượt qua được. Nhất định là có khó khăn, người ta trước khi tu luyện đã có nghiệp lực, trong tu luyện cần tiêu nghiệp, tiêu nghiệp sẽ có thống khổ. Đó là nghiệp lực đã nợ từ trước, Sư phụ không thể tiêu sạch hết cho chư vị được. Chư vị không hoàn trả nợ nghiệp nào cả mà lên làm Thần, thì chư Thần nhìn chư vị đều không thấy thuận mắt: “Chư vị lẽ nào có thể theo cùng với tôi? Những món nợ của chư vị thì chư vị hoàn trả chưa? Là Sư phụ của chư vị gỡ bỏ nó cho chư vị, hoàn trả thay cho chư vị, vậy có thể được sao?” Đương nhiên không được, do đó tu luyện là cần chịu một phần khổ nhất định.

Nhưng nói một cách tương đối, về các học viên ở ngoài Trung Quốc Đại Lục, chư vị chịu khổ khác xa so

với người tu luyện trong lịch sử. Thời bấy giờ khổ nhiều lắm, hôm nay không khổ như vậy. Cái khổ ngày nay ở chỗ nào chứ vị biết không? Trong quá khứ, thân thể và tinh thần của người ta đều chịu khổ, hiện nay chứ vị chỉ là cái khổ khi không buông nổi chấp trước. Cái khổ của chứ vị đều là chứ vị không muốn buông bỏ chấp trước nên mới cảm thấy khổ, ‘a, tại sao mình thấy khó chịu thế? Có người vì sao cứ luôn xử tệ đối với tôi? Thân thể của tôi mãi cứ tiêu nghiệp là sao?’ Con người chính là không buông bỏ được. Mức độ tối đa [mà chứ vị] có thể buông bỏ được đến là bao nhiêu? Bản thân có thể có niệm rất chính, như một đệ tử Đại Pháp chân chính hay không? Đường đường chính chính tự coi mình như một người tu luyện, nếu thật sự có thể ở bất kể tình huống nào đều có thể buông bỏ chấp trước, coi bản thân làm một đệ tử Đại Pháp khác với người thường, thì tôi tin rằng hết thảy đều sẽ biến đổi. Học viên cũ đều có thể hội sâu sắc [về vấn đề này], họ đã vượt qua hết thảy những điều ấy, do đó học viên mới nên hỏi thêm, thỉnh giáo thêm các học viên cũ về vấn đề này, đọc nhiều hơn nữa Pháp mà tôi giảng trước đây, đối với những vấn đề này đều đã có khá nhiều giải đáp. Ngoài ra gần đây một số thần xấu (hắc thủ) đã chui vào tam giới cũng trực tiếp tham gia vào bức hại đệ tử Đại Pháp, rất nhiều khi là do chúng làm. Khi phát chính niệm hãy tiêu huỷ chúng, bài trừ can nhiễu.

Đệ tử: Hết sức cảm tạ Ân Sư cứu độ con, nhưng đệ tử mắc nợ nhiều, các loại tâm người thường và tâm chấp trước, rất lo lắng, thỉnh Sư Tôn trợ giúp.

Sư phụ: Tôi có thể cứu độ chứ vị, nhưng tôi không thể giúp đỡ chứ vị vì điều ấy được, (mọi người cười) tôi

chỉ có thể bảo chư vị tu luyện. Chư vị nói ‘Bây giờ tôi nợ nhiều tiền như thế, tôi không yên tâm tu luyện, xin Thầy giúp tôi phát tài để trả hết tiền, tôi sẽ yên tâm tu luyện’. Tôi bảo với chư vị, chư vị như thế không phải là tu luyện, tôi không muốn chư vị tu luyện kiểu như thế. Bởi vì con người đều là có nợ phải trả, [món nợ] không phải bên này thì cũng là bên kia, đều có khổ phải chịu, chính là trong những khó khăn ấy, nhìn xem chư vị có thể tu hay không. Chư vị có thể tu, thì hết thấy có lẽ sẽ phát sinh biến hoá, tuy nhiên, tu của chư vị phải hết sức thiết thực, phát ra từ nội tâm. Chư vị nói ‘tôi tu, tôi hàng ngày luyện công’, nhưng trong tâm chư vị vẫn còn cất chứa “tôi chỉ cần luyện công, thì việc của tôi như Sư phụ nói sẽ đều được gỡ bỏ hết, đều có thể cải biến”, chư vị mà có tâm như thế thì không cải biến được, là vì đó là hữu lậu, bởi vì đó là chấp trước đang ẩn giấu, là tự dối mình, nhưng không dối được Thần. Khi thật sự có thể thành người tu luyện, khi thật sự đường đường chính chính trở thành một đệ tử Đại Pháp, thì hết thấy sẽ cải biến.

Bất quá cũng có một vài tình huống là hắc thủ đang can nhiễu, trong chính niệm hãy nghiêm túc thanh trừ can nhiễu.

Thuận tiện tôi nói đôi lời, gần đây có rất nhiều học viên thấy một vài học viên cá biệt không tôn kính đối với Sư phụ. Thực ra những cái đó Sư phụ đều có thể bỏ qua, nhưng [chư vị] cần chú ý rằng các loại nhân tố cụ thể lực và những sinh mệnh chưa Chính Pháp xong trong vũ trụ chúng lại không tha thứ, chúng sẽ nắm chắc điểm ấy để làm những gì chúng muốn làm. Những năm bấy giờ khi tôi truyền Pháp ở Đại Lục thì những chuyện

như thế này hết sức nhiều, hễ có người không tôn kính đối với Sư phụ, thì chúng cứ nhất định đẩy người đó sang phản diện. Sinh mệnh đều là vì Pháp mà đến, một [loại] là khởi tác dụng chính diện, một [loại] là khởi tác dụng phụ diện; những [ai] khởi tác dụng phụ diện thì đến cuối cùng sẽ bị tiêu huỷ, vì vậy [chúng mà] thấy học viên như thế thì nhất định sẽ đẩy người đó sang phía đối lập, từ đó trở đi để người đó gắng sức làm điều xấu.

Rất nguy hiểm đó, vậy nên hễ xuất hiện tình huống này, cự thế lực lập tức làm thế, là vì chúng nắm được lý [do], chúng sẽ nói rằng nghiệp lực cự đại của người kia đã do Sư phụ tiêu trừ giúp cho người ấy rồi, chịu đựng thay cho người ấy rồi, [Sư phụ] đã vớt lên sinh mệnh của người ấy vốn đã bằng như ở trong địa ngục rồi, để người ấy thành Thần, cho người ấy nhiều thứ như thế, tất nhiên người đó không nhìn thấy, nhưng hết thảy những thứ rất thiết thực đó quả thực đã cấp cho họ rồi. Chúng nhìn nhận rằng người kia dám đối với Sư phụ của mình như thế, thì chúng nhất định đẩy người ấy sang phía đối lập, khiến người ấy làm điều xấu, cuối cùng bị tiêu huỷ.

Tất nhiên tôi không thừa nhận an bài đó của cự thế lực, tôi cũng không cho phép chúng làm thế, vì vậy tôi cố gắng bảo học viên tự mình nhận thức. Nhưng học viên chúng ta nếu không chú ý, thì nạn như thế này sẽ khiến chư vị rất khó giải thoát khỏi. Đột nhiên tôi nghĩ đến vấn đề này, hãy chú ý, bất kể con đường nào mà đi không chính đều là nguy hiểm, đều là trắc trở.

Đệ tử: Bảy tháng trước con mới đắc Pháp, con là đệ tử Chính Pháp hay không? Khi Pháp Chính Nhân Gian con có thể trở về không?

Sư phụ: Tôi không thể nói rằng chư vị hỏi có gì sai, tuy nhiên, đó là có chấp trước. Dù chư vị là học viên mới, hay là học viên cũ, dù chư vị thuộc đệ tử nào, thì hôm nay chư vị đã vào cửa tu luyện Đại Pháp, chư vị đã vào cửa lớn của môn tu luyện chân chính này, thì đừng chấp trước vào gì hết. Mỗi niệm nhân tâm đều sẽ trở thành chướng ngại làm cản trở việc đề cao, vì thế trong tu luyện có câu rằng “hữu tâm tu luyện, vô tâm đắc công”. Chư vị có thể đi tu, nhưng chư vị không được chấp trước. Không có tâm nào hết, không chấp trước gì cả, [thì] tu được nhanh, đề cao sẽ nhanh, ma nạn sẽ ít. Chỉ cần có chấp trước, tu sẽ chậm lại.

Đừng quan tâm rằng mình là đệ tử thời kỳ Chính Pháp hay là đệ tử tương lai, chư vị đã đến để tu luyện rồi, chư vị đã là sinh mệnh mà vô số chúng sinh ngưỡng mộ rồi, thì chư vị hãy đi cho tốt con đường của mình. Mỗi sinh mệnh trong vũ trụ làm gì thì đều có báo ứng, làm tốt có báo, làm xấu có báo, mà tu luyện đương nhiên cũng có báo, ấy là quả báo chúng quả vị, đó là Lý tuyệt đối trong vũ trụ. Đừng nghĩ nhiều thế, cũng đừng quan tâm bản thân như thế nào; có thể làm, có thể tu thì chư vị cứ tu đi.

Đệ tử: Thưa Sư phụ, xin giảng một chút về “Thiện giải”.

Sư phụ: Thiện giải, [ấy là] tôi là đang giảng về một loại phương thức mà sinh mệnh vũ trụ đồng hoá với Pháp khi Chính Pháp. Một số sinh mệnh là không đáng được Thiện giải, vậy thì cần nên làm thế nào thì làm vậy thôi. Một số sinh mệnh phạm tội đối với Chính Pháp, vậy càng không thể Thiện giải, trong Chính Pháp một khi qua đi là thanh lý rớt rồi. Các sinh mệnh [được] Thiện giải là lấy phương thức tốt nhất để đồng hoá cho

họ, mà đệ tử Đại Pháp lại là vượt hơn những [vị được] Thiện giải đó, bởi vì đệ tử Đại Pháp là đang chủ động tu, bản thân tu về tương lai, là đáng quý hơn nếu so với Thiện giải.

Đệ tử: Toàn thể đệ tử Đại Pháp tại Pháp xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Ở Pháp có một học viên tinh thần không bình thường, anh này từng có lần phát tư liệu cho du khách Trung Quốc mà lại không khống chế vững bản thân, ngay trước mặt rất nhiều du khách mà náo loạn to tiếng, tạo thành ảnh hưởng phụ diện. Khi phát chính niệm ở đại sứ quán thì anh này động loạn cả lên, còn từng bôi vẽ các chữ ở đại sứ quán Trung Quốc.

Sư phụ: Những sự việc này, làm đệ tử Đại Pháp thì cần xử lý nó cho tốt. Từ học viên ấy mà nói, đã là đệ tử Đại Pháp thì không được làm thế, chúng ta chỉ có thể bằng Thiện niệm để cứu độ chúng sinh, nếu không lý trí thì sẽ tạo thành ảnh hưởng phụ diện.

Một số học viên cá biệt khi không làm chủ vững cảm tình của mình, thì những học viên khác nên tới ngăn lại. Các đệ tử Đại Pháp là một chỉnh thể, mọi người cần hợp tác với nhau, đừng để xuất hiện lại sự việc loại này, xuất hiện rồi thì cần giải quyết nó thoả đáng cho tốt. Nếu thật sự là tinh thần có vấn đề, thì tôi nghĩ rằng, có thể khuyên học viên đó là hãy ở nhà luyện công, Sư phụ vẫn quản như nhau, không cần bước ra. Nếu như không phải là vấn đề bệnh tâm thần, thì mọi người cần giúp đỡ họ.

Đệ tử: [Trong] vũ trụ hết thảy đều có định số, một số sinh mệnh đã định là sẽ diệt vong. Là điều gì quyết định điểm ấy của sinh mệnh đó?

Sư phụ: ‘Vũ trụ hết thảy đều có định số’ là nói về chính thể vũ trụ, tử như Pháp Lý cũ đã định ra định số thành-trụ-hoại-diệt của nó rồi, đó là hạn chế về trí huệ của cụ Pháp; đành rằng vũ trụ có định số của mình như thế, đành rằng căn bản của sinh mệnh cụ thể là có quan hệ với lịch sử của nó {vũ trụ}, nhưng đã nói đến sinh mệnh nào đó thì vị ấy làm cụ thể những gì, vị ấy có nghiệp lực bao nhiêu, vị ấy phải hoàn trả, nghiệp lực của vị ấy trở nên lớn thì phải tiêu huỷ, thì đó đều là việc của chính bản thân sinh mệnh đó; một sinh mệnh tự nó đi tới bước nào, thì những cái đó về cơ bản không ổn định. Tuy nhiên người ta có thể thông qua những gì sinh mệnh đó làm và theo đuổi, mà thấy được bước tiếp theo, bước tiếp theo, bước tiếp theo nữa của sinh mệnh ấy trong vũ trụ, nghĩa là, khi ly khai khỏi hoàn cảnh không gian thời gian của vũ trụ này của chúng ta, khi ở trong hoàn cảnh thời gian khác thì có thể thấy được rằng về sau vị ấy có thể sẽ làm gì, đó cũng là chiếu theo trạng thái của vị ấy hôm nay mà kéo dài ra cho đến bước ấy. Nếu trạng thái hiện nay của vị ấy đột nhiên biến [đổi], thế thì, trạng thái của bước tiếp theo cũng sẽ biến [đổi], do đó những điều này là không ổn định. Định số tổng thể của thành-trụ-hoại của vũ trụ là ổn định.

Đệ tử: [Trở thành] đệ tử Đại Pháp có phần lớn là do duyên phận quyết định, vậy căn bản của duyên phận ấy nguyên gốc là gì?

Sư phụ: Trong «Chuyển Pháp Luân» tôi đã nói về ‘duyên’ rồi, trong nhiều lần giảng Pháp trước đây cũng

giảng rồi. Về duyên phận của các đệ tử Đại Pháp tôi lại càng giảng [rõ] rồi, có ba loại, đệ tử Đại Pháp có ba loại tình huống. Tôi thấy là không [giảng] lại nữa, thời gian không nhiều, một lát nữa tôi không nhất định đều giải đáp hết những câu hỏi này. (*Sư phụ cười*) Hãy tìm những [bài] Pháp mà tôi giảng trước đó để đọc.

Đệ tử: Rất nhiều đồng tu có [ý kiến] khác nhau về việc viên dung với con người ở tầng Pháp này.

Sư phụ: Viên dung với tầng của con người? Lời này nói vậy không đúng. Nếu làm không tốt, thì là vấn đề tu luyện, không tồn tại loại vấn đề viên dung.

Đệ tử: Làm thế nào đột phá căn cơ tiên thiên hoặc hạn chế về căn cơ?

Sư phụ: Tu luyện là không được chấp trước những thứ ấy, [chúng] không có quan hệ gì. Chư vị không nên quản căn cơ như thế nào, một sinh mệnh hôm nay có thể [gia] nhập Đại Pháp thì căn cơ không nông cạn rồi. Hãy nhìn con người thế gian, toàn thế giới hơn bảy tỷ người, đệ tử Đại Pháp thời kỳ Chính Pháp có bao nhiêu người? Mà chư vị là một trong đó, còn nói về căn cơ gì nữa? (*vỗ tay*)

Đệ tử: Khi [ở] chính thể nếu có hạng mục cá biệt mà người điều phối có quan niệm nặng nề, làm thế nào để hợp tác triển khai hợp tác tốt hơn thêm một bước nữa?

Sư phụ: Từng cá nhân đệ tử Đại Pháp đều đang tu luyện, mỗi người cũng đều đang đi con đường của mình, mỗi người cũng đều có tâm người thường thì mới có thể tu luyện. Vậy tâm người thường ấy sẽ biểu hiện ra, không được nhìn nhận rằng [vậy là] có mâu thuẫn rồi, có ý kiến rồi, không muốn hợp tác với học viên nữa. Cần phải biết rằng mọi người đều là từ trạng thái ấy

mà vượt qua, hơn nữa mỗi cá nhân thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện trạng thái đó, cần phải biết rộng lượng với người khác, thông cảm với người khác, cần phải biết hỗ trợ lẫn nhau. Mọi người đều có thể cùng nhau làm tốt việc chứng thực Pháp của đệ tử Đại Pháp, đó mới là điều nên làm.

Đệ tử: Những quốc gia không có đệ tử Đại Pháp thì tương lai sẽ như thế nào? Chúng con làm thế nào để hồng Pháp và giảng thanh chân tướng đến những quốc gia xa xôi ấy?

Sư phụ: Đệ tử Đại Pháp chính là làm những gì đệ tử Đại Pháp nên cần làm. Nếu chư vị có năng lực, thì chư vị có thể đi làm, ở địa phương không có đệ tử Đại Pháp, [thì] chư vị có thể tới hồng Pháp. Tuy nhiên nếu độ khó là quá lớn, [hoặc] ở những địa phương quá gần gũi với tập đoàn lưu manh mà bức hại đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc, [thì] hiện nay chư vị tạm thời không nên đi, là vì bước tiếp theo vẫn có việc cần làm của bước tiếp theo.

Đệ tử: Nếu chúng sinh tương lai lại bại hoại, thì vẫn cần Chính Pháp chăng?

Sư phụ: Có lẽ đây là [việc loại] ‘tiền vô cố nhân, hậu vô lai giả’.

Nếu chúng sinh của vũ trụ này còn bại hoại hơn nữa, thì không thể Chính Pháp nữa. Nhưng sự xuất hiện của Chính Pháp, khi bắt đầu sự kiện này, là đúng vào lúc chúng sinh và nhân loại trong vũ trụ đều không tốt nữa và cần đào thải, tuy nhiên vẫn chưa đến mức không thể cứu, đúng vào lúc đó mà truyền Pháp. Nếu thật sự xấu xa như những sinh mệnh hạ địa ngục, thì đành rằng tôi có thể làm bất kể thứ gì, tôi cũng có thể độ [bất cứ

sinh mệnh nào], mà bấy giờ [họ] cũng đã là không đáng được độ nữa rồi.

Đệ tử: Nếu hoá tiền bay ra ngoài phạm vi chín đại hành tinh, nó có thể ra khỏi tam giới chăng?

Sư phụ: Đó chỉ là phạm vi cấu thành từ một tầng các lập tử phân tử, phạm vi của tam giới này hoàn toàn không dễ dùng ngôn ngữ con người để hình dung. Hiện giờ tôi giảng cho mọi người, tam giới này to lớn ngàn nào, [ấy là] tôi là dùng khái niệm cảm giác và thị giác của con người ở một tầng lập tử này. Thần và con người khi nhìn vũ trụ có sự khác nhau lớn nhất là, Thần không phải là nhìn từ kết cấu ở một tầng lập tử, mà là từ tổ hợp kết cấu vũ trụ của đồng thời lập tử từ tầng đó trở xuống và lập tử từ tầng đó trở lên mà nhìn một cách lập thể toàn phương vị, họ có thể nhìn được vật thể trong các tầng thứ khác nhau của vũ trụ có biểu hiện cấu thành tổng thể và từ căn bản mà nhìn là như thế nào. Mà con người chỉ có thể thấy được thế giới này do một tầng các lập tử phân tử tổ hợp cấu thành mà thôi, [đó] chỉ là hết thấy những gì do lập tử một tầng này cấu thành mà thôi, còn vũ trụ lại không chỉ do lập tử một tầng này cấu thành. Con người không thấy được chân tướng, con người chỉ có thể thấy được một tầng này, cũng là có gián cách ra và ức chế của các loại nhân tố cũng như hạn chế của kết cấu con mắt người tạo thành [như thế], cố ý tạo thành loại giả tướng này cho con người, chính là không để cho con người thấy được chân tướng, nghĩa là, chính là những gì cấu thành từ lập tử tầng này là không cho con người thấy được toàn diện, chính là tạo cho con người một loại giới hạn cho con mắt người về

nhận thức vũ trụ, từ đó tạo thành văn hoá như thế này, hết thảy đều được tạo ra một cách có mục đích.

Như mọi người biết về hồng ngoại và tử ngoại, còn có những ánh sáng mà không thể nhìn thấy và những âm thanh không thể nghe thấy khác nữa, nhưng chúng là tồn tại, máy đo của các nhà khoa học ngày nay có thể đo đạc được và biết được sự tồn tại của chúng, nhưng mắt người lại không thấy. Nghĩa là những thứ trong một tầng này của thế gian con người cũng không để cho mắt người đều thấy [hết], thế giới mà để cho con người nhìn thấy như thế nào ấy là có ý định, từ đó khiến nhận thức con người ổn định trong trạng thái này. Kỳ thực cũng không tuyệt đối ổn định và không thể vượt qua, tu luyện là có thể đột phá [điều ấy], nhưng đột phá bao nhiêu, nhìn thấy bao nhiêu chân tướng của vũ trụ, thì cần xem tầng thứ của tu luyện. Trái lại, người càng [chạy theo] vật chất thì càng bị hãm vào ‘mê’ này, càng vật chất hoá, nhận thức của tư tưởng con người càng sa vào cái “hiện thực” này, con người sẽ càng ở trong “hiện thực” này.

Biên giới lớn hơn nữa của tam giới cũng lớn như tiểu vũ trụ. Biên giới ở vi quan của tam giới, thực ra từ vi quan mà nhìn, tôi nói gần ‘trong tầm tay’ đã là quá xa rồi. Như mọi người đã biết, lập tử vi quan tổ thành một tầng lập tử của lập tử vi quan lớn hơn, nên cũng nói là lập tử các tầng khác nhau đều do một tầng bên dưới các lập tử nhỏ hơn cấu thành. Nói biên giới của tam giới chính là ở đây, chính là ở trong hết thảy mọi thứ, trong vi quan của hết thảy vật thể, [nếu] dùng tư tưởng hiện đại mà nhận thức [thì là] không có cự ly, chư vị hầu như không tính được cự ly của nó. Tuy nhiên, các lập tử của

các tầng khác nhau trong tam giới lại có phạm vi ở các tầng khác nhau, nghĩa là từ bình diện mà nhìn thì ở các tầng thứ khác nhau cũng có cự ly của biên giới của các tầng khác nhau. Mà vũ trụ ấy, nó lại là một ‘thể’ phức tạp lắm, tam giới mà chúng ta giảng ấy là phạm vi hoạch định cho Chính Pháp sau này dùng, nhưng các lap tử đồng dạng và đồng thời tồn tại với [lap tử của] tam giới [có] trạng thái liên đới là với cả không gian quảng đại hơn, rất nhiều Thần ở cao tầng tối hậu cũng gộp chúng lại mà gọi là ở tầng thứ thấp nhất, mà tam giới do chúng ta nói đến là [ở] phạm vi đặc định. Còn các không gian tương liên khác được cấu thành từ lap tử đồng đẳng với [lap tử của] tam giới, chúng có phạm vi cự đại vô tỷ.

Đệ tử: Tại sao các đệ tử Đại Pháp gọi ngài là ‘Phật Chủ’? Vì sao Ngài là từ nơi cao hơn xa xôi hơn đến đây?

Sư phụ: (Sư phụ cười) Kỳ thực tôi không có danh xưng. Chỉ là trong một bài kinh văn tôi có viết một câu “từ bi của Phật Chủ”, học viên bèn suy đoán: Sư phụ phải chăng là Phật Chủ? Thực ra gọi là gì cũng không chuẩn xác, sinh mệnh mỗi cá nhân trong vũ trụ đều có một nơi nguồn gốc, đồng thời mang theo nhân tố xa xưa hơn, kể cả sinh mệnh ở tầng thứ thấp nhất, ngay cả cọng cỏ trên mặt đất kia chúng cũng có nơi nguồn gốc và nhân tố xa xôi hơn. Thời kỳ lịch sử khác nhau có các thực vật khác nhau, trong lịch sử vũ trụ lâu dài, các tinh cầu và lap tử là không ngừng giải thể, sau đó tái sinh, giải thể, tái sinh, không ngừng canh tân, mà trong vũ trụ có rất nhiều bụi có lẽ cũng là sinh mệnh giải thể với nhân tố vô cùng xa xưa. Rơi trên ‘thổ’ của Trái Đất có thể có rất nhiều là vật chất rất là xa xưa, mà cây cỏ hấp thụ những vật chất từ đất ấy, có lẽ những cỏ ấy cũng mang theo

những nhân tố rất xa xưa khác nhau. Đó là giáng từ vật chất bề mặt. Bất kể vật thể nào cũng đều là sinh mệnh, miễn họ tồn tại thì họ chính là sinh mệnh.

Giáng từ một góc độ khác, trong «Thánh Kinh» giảng rằng Yahweh dùng bùn đất tạo ra con người. Kỳ thực Yahweh tạo ra là một loại trong những người da trắng, chứ không phải tất cả người da trắng, mà người da trắng không phải cùng là một loại nhân chủng, ấy là do hằng mấy vị Thần tạo ra. Người da vàng cũng là do hằng mấy vị Thần tạo ra. Như vậy những người khác, ví như người Ấn Độ, còn có người Ai Cập cổ, đều do các vị Thần khác nhau tạo ra. Người ta đều nhìn nhận rằng chư Thần phỏng theo hình dạng bản thân để tạo ra con người, kỳ thực những vị Thần đó có năng lực như thế này, họ tạo ra con người nhất định là [ở] bộ phận thấp nhất của bản thân họ, lạp tử tầng thấp nhất mà thôi, nói trắng ra chính là một lạp tử ở bàn chân của Thần, cũng có thể gọi là tế bào. Trong Giảng Pháp trước đây tôi đã bảo chư vị rằng, các sinh mệnh, kể cả con người, động thực vật, thì từng tế bào đều là hình tượng của chủ thể.

Như vậy với con người được tạo ra từ thuở đầu ấy thì ngay cả nguyên thần của họ và hết thủy sinh mệnh đều do nhân tố vật chất trong tam giới tạo thành. Vậy thì các vị Thần khác nhau mà tạo ra con người ấy đương nhiên cần quản người của mình. Một mạch cho tới cận đại khi thời cần truyền Pháp sắp đến, nguyên thần ở trong bộ da người là có rất nhiều là sinh mệnh từ tầng cao đi xuống đây, chứ không còn là nguyên thần của con người nguyên ban đầu nữa. Còn cần nói rõ một vấn đề, hết thủy những gì do lạp tử ở một tầng bề mặt của con người cấu thành thì được gọi là 'da người', kể cả xương,

nội tạng cũng như tầng da bề mặt. Da người bề mặt ấy của con người sẽ vì lão hoá mà chết đi, nhưng rất nhiều thứ mà lớp da ấy tiếp thụ trong một đời sẽ truyền cho đời sau, qua những năm tháng đằng đẵng con người cứ đời này qua đời khác, con người kế tục nội hàm văn hoá mà Thần cấp cho con người. Tại lý tính của con người thì không biết những thứ ấy, nhưng trong nội hàm là có. Như vậy từ thời cận đại trở đi, khi có rất nhiều chúng sinh vì Pháp mà đến để chuyển sinh thành người, thì nguyên thần của những người do chư Thần tạo ra thuở đầu bèn lưu ở âm gian, mà những vị Thần cao tầng từ ngoài tam giới nay chuyển sinh thành người đã mặc những bộ y phục (nhân bì) ấy, nghĩa là những bộ da người do chư Thần quá khứ tạo ra ấy đã được những vị Thần khác mặc vào.

Vậy thì điều này lại nói rõ ra một vấn đề, những vị Thần khác kia không nhất định thấp hơn so với những vị Thần đã tạo ra con người, có thể còn cao hơn họ, tất nhiên cũng có thể là thấp hơn họ, cũng có thể ở tầng thứ ngang bằng, [chư Thần] đã đến, làm chủ thể người do họ tạo ra, nghĩa là những vị Thần khác đã đến và tiến vào phạm vi của những vị Thần mà trước đây tạo ra con người. Tôi thường nói rằng con người hiện nay là có bối cảnh [lớn], không còn mấy [trong những] con người trên thế gian vẫn là nguyên thần do những vị Thần từ thuở đầu tạo ra. Dù là ai hể tiến nhập vào thế giới 'mê' này, thì tất cả những gì tiếp xúc ấy, nhìn thấy ấy đều là như thế cả, từ lúc sinh ra khỏi bụng mẹ thì chính là nhìn thấy thế giới như thế này rồi. Như vậy ở trong xã hội mê này [họ] cũng tạo nghiệp cũng như thế thôi, nhân loại cận đại còn tạo ra văn hoá càng làm cho người ta

mê hơn nữa, trong văn hoá vật chất này mà bồi dưỡng bản thân mình. Con người cực kỳ khó mà có thể vượt qua được nhận thức ấy, con người muốn có thể [vượt] ra ngoài khỏi hết thấy nhận thức ấy, thì chỉ có tu luyện mới có thể làm được.

Còn một hiện tượng, vì các vị Thần khác nhau tạo ra con người khác nhau, [nhưng] mấy nghìn năm qua, do các loại tôn giáo đã truyền bá vượt khỏi địa phương và dân tộc [ban đầu], từ đó khiến một số người tin theo Thần khác, như vậy Thần mà tạo ra họ rất buồn, mà Thần do người tin theo cũng không độ được người do Thần khác tạo ra. Cũng có rất nhiều dân tộc đã hoàn toàn không biết Thần của mình thật sự là ai nữa. Từ lịch sử xưa đến nay thì hiện tượng ấy nhiều lắm, từ đó khiến cho những vị Thần đã tạo ra người đó không thể không buông bỏ những người mà bản thân mình tạo ra, vậy ra rất nhiều dân tộc trở thành người không có gốc, người không có Thần quản, xã hội rối loạn, lý trí mất khống chế, bất kính đối với Thần, phần nhiều [những điều loạn bậy] là từ những người như thế. Dân tộc và những người như thế đều rất nghèo khổ.

Còn nói về vì sao Sư phụ đến từ cao hơn xa hơn, kỳ thực có lẽ ngài ở đây có rất nhiều đệ tử Đại Pháp cũng đều đến từ cao hơn xa hơn. (*tiếng vỗ tay từ từ nổi lên*) Chỉ là tôi đến từ xa xôi hơn một chút, chính vì thế, trong Chính Pháp ai ai tôi cũng có thể độ được. Nói về Sư phụ đến từ nơi đâu, đối với chúng sinh trong vũ trụ mà giảng, tôi cao hay thấp đều không quan hệ gì cả, quan trọng nhất là tôi [đang] tiến tới tối cao tối hậu, mọi người biết rằng tôi là đến để truyền bộ Pháp này, là để tạo bộ Pháp này vậy là được rồi.

Đệ tử: Có những học viên nhìn nhận rằng giảng thanh chân tướng một cách có hệ thống cho các luật sư, tìm hiểu chi tiết về luật pháp, để cuối cùng tìm ra biện pháp giải quyết có lợi nhất, [thì] đó là không tín nhiệm luật sư. Xin Sư phụ giảng một chút?

Sư phụ: Xã hội nhân loại bị chính bản thân nhân loại phong bế đến mức không gian còn rất nhỏ bé, trí tuệ con người có tính hữu hạn lắm, có rất nhiều khung đã đóng khung cứng người ta rồi. Nhiều việc rất khó làm, cả cứu người cũng khó. Hãy lấy trí huệ để đối đãi những việc ấy. Còn nói như làm thế nào, giảng thanh chân tướng tất nhiên không có vấn đề. Hãy căn cứ tình huống cụ thể chư vị thấy mà làm thôi, chư vị trong chứng thực Pháp mà gặp việc gì thì cũng không giống nhau, ở đây tôi không thể xử lý mọi mặt được, cũng không thể giảng những việc cụ thể đó, vì thế vấn đề gặp phải thì vẫn là bản thân chư vị cần làm. Làm thế nào cho tốt, ấy cũng là chư vị đang chứng thực Pháp, đang đi con đường của mình.

Đệ tử: Biểu diễn các bài công pháp cho người ta, kể cả người du lịch đến từ Trung Quốc, có được tính là giảng thanh chân tướng không?

Sư phụ: Biểu diễn công pháp có thể khởi tác dụng nhất định, chư vị làm việc gì cũng đều có thể khởi tác dụng chính diện nhất định. Tuy nhiên, chư vị không giảng thanh chân tướng, không đi giảng một cách cụ thể, chỉ làm [biểu diễn] công pháp thôi, thì người ta có nhiều vấn đề về tư tưởng không có được giải khai thì nhất thời vẫn là không có biện pháp giải quyết.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp từ Tây Song Bản Nạp thuộc tỉnh Vân Nam Trung Quốc, đại học Thanh Hoa ở

Bắc Kinh, Gia Dục Quan tỉnh Cam Túc, Hà Bắc, Quảng Đông, New Zealand, Peru, Thiên Tân, Montreal của Canada, thành phố Trường Xuân, thủ đô Bắc Kinh, Thẩm Dương, Cáp Nhĩ Tân, Nhạc sơn tỉnh Tứ Xuyên, Nga My sơn, Quảng Châu, Trịnh Châu, Mẫu Đơn Giang, xin gửi lời chúc đến Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Nếu bị đồng tu hiểu lầm là đặc vụ, thì nên đối đãi như thế nào?

Sư phụ: Tôi giảng một chút [vấn đề] đặc vụ này. (Sư phụ cười) (mọi người cười) Thực ra, chư vị có biết Sư phụ từ một mặt khác mà nhìn nhận vấn đề này như thế nào chẳng? Tất nhiên cự thế lực làm ra những thứ này là khảo nghiệm nhắm vào đệ tử Đại Pháp, kỳ thực tôi nói [đó] là điều vũ nhục đối với Pháp, là sỉ nhục của nhân loại, là bất kính đối với Pháp, là can nhiễu đến Chính Pháp, là điều không nên có. Nhưng chúng sinh đã không tốt nữa nên mới [phải] Chính Pháp, dù sao thì nhân loại đã xuất hiện ngành nghề này, như vậy có phải là chuyên chọn ra những người ác nhất xấu tệ nhất để làm đặc vụ không? Không phải. Con người làm công tác gì thì tối đa cũng là [do] ưa thích của bản thân, cũng có rất nhiều người làm công tác một cách bị động, cũng có người cảm thấy ai đó thông minh và có thể làm công tác ấy do đó nên được chọn. Nghĩa là, không phải từ bản chất tốt-xấu của con người mà tuyển định ra nghề của người ta. Trong [những người] làm đặc vụ có người tốt không? Khẳng định là có. [Từ] chức vụ khác nhau ở xã hội nhân loại, không thể nói rằng cá nhân đó là tốt hay xấu, rằng sinh mệnh đó có thể cứu độ hay không.

Tôi đã thấy vấn đề này, do đó tôi ngay khi bắt đầu truyền Pháp đã giảng rồi, tôi cũng thực hiện như thế rồi, [ấy là] không phân hoạch theo nghề nghiệp hay giai tầng xã hội, dù chư vị làm [nghề] gì tôi đều độ. Cánh cửa của tôi là mở rộng, hoàn toàn mở rộng, mở đến mức không còn cửa nữa, chư vị chỉ cần muốn tu là chư vị có thể tiến [vào], ai ai tôi cũng độ, bất kể chư vị làm [nghề] gì, tuy nhiên bước vào hay không thì ấy là tùy vào bản thân chư vị, đắc Pháp hay không đều là việc của cá nhân. Bởi vì nhân loại hôm nay lựa chọn nghề gì là [điều] mà tự bản thân mình rất khó làm chủ, một đời ấy người ta muốn làm gì liền làm nấy, đâu có dễ dàng như thế? Rất khó, nói cách khác, con người sống ở thế gian không phải bản thân mình có thể tùy tiện lựa chọn nghề nghiệp. Tôi thấy những điều này, người ta cũng đều là vì Pháp mà đến. Vô luận chư vị làm gì, vô luận chư vị có công tác nào, tôi đều có thể độ chư vị. Tuy nhiên có thể kiên định tu cho tốt hay không ấy là vấn đề của cá nhân, chư vị muốn tu hay không thì cũng là vấn đề của cá nhân chư vị.

Những lời này của tôi, cách làm này của tôi là đã nguyên từ trước rồi, những năm nay chúng ta có rất nhiều học viên vẫn không thật sự lý giải được mục đích của những lời mà Sư phụ nói ấy. Tôi đã mở cửa ấy rồi, người làm chức nghiệp giai tầng gì tôi cũng đều để họ vào, tại sao mọi người tự mình cố ý cứ phải phân chia, cứ phải phân hoạch ra? (vỗ tay) Vì là người đang tu luyện, không phải Thần đang tu luyện. Người đang tu luyện, thì chính là người có nhân tâm, trong nhân tâm đã quen có nghề nghiệp rồi, chính là có nghề nghiệp ấy tạo thành chấp trước, dưỡng thành tính tập quán, khởi

tác dụng một cách không tự biết. Khi một người không tu luyện tốt, thì chấp trước được tạo thành có tính tập quán trong công tác ấy sẽ phản ánh ra, vậy thì tất nhiên những người làm gián điệp, đặc vụ ấy sẽ có thói quen của họ phản ánh ra, thậm chí khi vượt quan không được sẽ làm việc sai, đặc biệt là trong cuộc bức hại đệ tử Đại Pháp, quan nào mà họ chưa vượt qua, khi nhất thời hồ đồ họ sẽ đi tố cáo. Tuy nhiên từ căn bản mà giảng, người đó xấu tệ hay không, có thể độ hay không, thì vẫn không thể qua nhất thời của họ mà xét được. Cần cho phép người ta mắc lỗi, cần cho phép họ sửa sai, đó chính là chỗ vĩ đại của Pháp chúng ta. (*vỗ tay*)

Trước đây tôi từng giảng, không ai phá hoại nổi Đại Pháp, chỉ khi mà có đệ tử Đại Pháp thực thi không tốt mới phá hoại Đại Pháp. Như vậy trong cuộc bức hại này, tập đoàn lưu manh tà ác kia muốn lợi dụng đệ tử Đại Pháp để phá hoại Đại Pháp, kỳ thực [chúng] hoàn toàn không phá hoại nổi. Ý tôi giảng ấy [có điều kiện] tiền đề là đệ tử Đại Pháp thật sự đang tu luyện; còn trong tu luyện mà liễu giải Pháp Lý không sâu được đến thế, liễu giải không thấu được đến vậy, con đường bước đi không được đúng, [thì] tạo thành ảnh hưởng bất hảo; kỳ thực cũng chỉ có thể có ảnh hưởng ở con người nơi đây thôi, không ai có thể động đến gốc rễ của Đại Pháp. Còn như nói đến những [ai] mà trong cuộc bức hại đã chạy sang phía phản diện thì không còn là đệ tử Đại Pháp nữa; [ai] có thể quay lại thì đó là chuyện khác. Không là đệ tử Đại Pháp nữa đã hoàn toàn thuộc về nhóm những kẻ tà ác bức hại rồi, đó là cố ý làm điều xấu, cố ý phá hoại, diên đảo thị phi, nói điều không [thật] thành [có] lý, đó là không phá hoại được Đại Pháp, chỉ có thể khiến đệ

tử Đại Pháp ngày càng lý trí hơn, ngày càng niệm chính hơn, ngày càng thanh tỉnh minh bạch hơn. Kết thúc của cuộc bức hại này chẳng phải sẽ như vậy sao? Mọi người chẳng phải thành thực sao? Điều tôi giảng là, bản thân các đệ tử Đại Pháp làm không tốt thì mới có thể gây tác dụng và ảnh hưởng không tốt ở thế gian. Nếu đệ tử Đại Pháp nào có tâm người thường, làm không được tốt, trước đây làm đặc vụ, hoặc có học viên nhất thời không vượt [quan] được nên làm điều sai, mà vì thế mọi người đẩy anh ta ra hoặc nhìn bằng con mắt khác đi, khiến anh ta thật sự huỷ mất đi cơ duyên nghìn vạn năm, và sang phía phản diện, thế thì tôi bảo mọi người rằng, đó mới đúng là làm điều xấu rồi đó. (vỗ tay)

Chúng ta có thể khoan dung, [thì] chúng ta mới có thể độ nhân. Nếu mỗi đệ tử Đại Pháp đều có thể suy nghĩ như thế, chư vị thử nghĩ xem, [với] lực lượng từ bi ấy, thì nhân tố bất hảo kia còn có chỗ nào để ở nữa? Đã như vậy, tôi bảo với mọi người, những đặc vụ chuyên nghiệp kia là không chui vào được, [đặc vụ trong chúng ta hiện nay] đều là học viên từng làm chức nghiệp đó từ trước 1999 mà tu không được tốt và học viên có tâm sợ hãi nhất thời thoả hiệp với tà ác nên làm không tốt mới biểu hiện ra. Chư vị bảo họ thật sự phá hoại Pháp, thì họ sẽ không làm đâu. Chỉ là họ nhất thời hồ đồ, làm không tốt, khi không vượt quan được thì lạc đường. Cũng có đệ tử Đại Pháp chấp trước vào một vài thứ của bản thân mình, cũng có [vị] muốn đối phó với cơ cấu đặc vụ lưu manh. Kỳ thực chư vị có bảo ai hãy thật sự phá hoại Đại Pháp thì đều sẽ không thể.

[Những việc này] chính là vì một số học viên vẫn còn chấp trước của con người, vẫn còn chỗ làm chưa

được tốt. Còn nói như thật sự đặc vụ lọt vào được, chui vào được, thì tôi nói với mọi người rằng đó là không thể, đây là tu luyện. Họ là muốn dùng học viên cung cấp cho họ những cái gọi là tình báo, [để] tìm mục tiêu, không có tác dụng gì đâu, họ đang tự lừa mình dối người. Cơ quan đặc vụ kia biết quá rõ rằng Pháp Luân Công không có bí mật nào cả, biết rõ rằng Pháp Luân Công là một nhóm người tốt, chỉ là phản đối cuộc bức hại này, bản thân họ đều minh bạch cả. Trong thủ đoạn lưu manh [thì] gây thanh thế, tạo hình thế, [ở] Trung Quốc làm các vận động [họ] đã làm quen rồi, họ chỉ biết làm mấy thứ đó, muốn tạo thành một loại thanh thế như thế, can nhiễu nhân tâm. Đối với người tu luyện thì [như thế] có dùng được chăng? Mấy năm đã qua rồi, các đệ tử Đại Pháp chẳng phải càng ngày càng kiên định và lý trí hơn? (vỗ tay) Có ai bị các vị làm sợ không? Không có. Bức hại tà ác đến như thế, trong những đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc Đại Lục, nào có ai bị các vị làm cho sợ? Tất nhiên có [một số] không còn đạt nữa, không đạt ấy cũng là cự thế lực cố ý an bài lẫn vào. Tôi từng giảng rằng chúng sinh đều là vì Pháp mà đến, nhưng không phải đều là để khởi tác dụng chính diện, mục đích của cự thế lực là để họ khởi tác dụng phản [diện] và từ đó rèn luyện các đệ tử Đại Pháp mà thôi, [chứ] không phải là những kẻ ác kia có bản sự gì cả. Con người nhìn không rõ những điều ấy, con người chính là chấp trước vào điều con người muốn làm, nhưng người ta làm gì rồi thì đều phải hoàn [trả], nhất định là vậy đó. (vỗ tay)

Tuy nhiên tôi cũng biết vẫn là thật sự có đặc vụ đang dúi vào sơ hở của những học viên có tâm chấp trước, đó là học viên làm không tốt, do chấp trước quá mà thành.

Những học viên cá biệt mà đầu não không thanh tỉnh nhất định phải chú ý.

Vừa rồi tôi giảng Pháp này [từ phía] chính diện. Nhưng tôi cũng biết, Sư phụ cứ cấp thêm cơ hội cho họ thì đồng thời, vẫn có mấy người coi từ bi mà Sư phụ cấp thêm nữa ấy như trò đùa của con trẻ, những người không ngộ ra kia vẫn luôn bán [rẻ] lương tâm chính mình, bán [rẻ] đệ tử Đại Pháp [khi] bắt tay với đặc vụ, vẫn luôn hết lần này lần khác cung cấp cái gọi là ‘tình báo’ cho tà ác, trên hành vi đã mang đến ảnh hưởng tiêu cực cho Đại Pháp ấy, trong con mắt chư Thần mà nhìn, thì đã không cách nào hoàn trả. Loại tham dự vào hành vi can nhiễu đến Chính Pháp này đã là trực tiếp tham dự vào bức hại rồi, hậu quả cũng giống như của tập đoàn lưu manh đang bức hại các đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc. Hiện nay tôi không cách nào giảng cho những người đó nữa, điều tôi vừa giảng cũng không bao gồm loại người này. Vừa rồi tôi giảng tới đây có một vị Thần nói, rằng xem ra họ chỉ còn cơ hội chuẩn bị hậu sự [cho cái chết của họ] mà thôi.

Đệ tử: Ngài nói ba việc làm tốt, hết thấy đều trong đó cả, [vậy] phải chăng bao gồm hết thấy chấp trước và mê thuận mà cá nhân gặp phải đều [sẽ] được Thiện giải? Con thành tâm xin Sư phụ khai thị [chỉ ra]?

Sư phụ: (Sư phụ cười) Một cá nhân ấy, trong tu luyện mà nếu không thể giải quyết những vấn đề căn bản đó của chư vị, thế thì chưa nói chuyện tu luyện được. Tu luyện là gì? Tu luyện có mục đích cuối cùng là gì? Là từ người thường mà bước ra. Khi không ở trong người thường, thì các loại mê thuận, chấp trước, và các loại nhân tố của người thường đối với chư vị còn có

thể khởi tác dụng chẳng? Tuyệt đối không thể. Nhưng chư vị có thể từ đó mà vượt ra và tu xuất ra hay không, chư vị có thể tinh tấn hay không, chư vị tu được nhanh hay chậm, đó đều là vấn đề cá nhân chư vị. Tôi là Sư phụ là tuyệt đối có trách nhiệm với chư vị, tuy nhiên, chư vị có thể tinh tấn hay không, đó còn cần xem bản thân chư vị. Một vị Thần có thể bị các loại chấp trước trong người thường làm cho lay động không? Không thể, tất nhiên là không thể. Vì vậy gì cũng có thể giải quyết, điều ấy chính là cần xem chư vị tu như thế nào. Chư vị nói ‘tôi mang [tâm] giải quyết vấn đề này mà tu’, thế thì chư vị không phải chân tu, tu luyện là không có điều kiện gì hết.

Đệ tử: Thời gian của một tầng vũ trụ mà đệ tử Đại Pháp tạo thành sẽ không lâu dài, xin Sư phụ nói rõ hơn?

Sư phụ: Tôi không có giảng cho chư vị rằng sẽ không lâu dài. Lúc này chư vị là dùng tư tưởng con người để suy nghĩ. (Sư phụ cười) Một niệm của con người, bởi vì không có năng lượng, những thứ phát xuất ra ấy, trong nháy mắt là như bong bóng khí vậy, nhỏ, [qua] một lát nó sẽ tản mất. Điều đệ tử Đại Pháp nghĩ mà thành ra thì rất mạnh mẽ, tầng thứ càng cao thì điều được nghĩ mà xuất lai kia sẽ càng lớn, thời gian duy trì càng lâu dài. Một vị Thần cự đại, một niệm của họ có thể sinh thành vũ trụ thiên thể. Kỳ thực còn có các nhân tố căn bản hơn nữa. Pháp là viên dung, những nhân tố không kiện toàn của vũ trụ quá khứ sẽ ở lần Chính Pháp này mà được giải quyết viên mãn. Như vậy Ông đã là một Pháp viên dung, ngay cả đặc tính căn bản thành-trụ-hoại của vũ trụ cũng biến đổi rồi, điều ấy không phải là khái niệm thời gian mà dùng tư tưởng của con người để nghĩ tới được.

Đệ tử: Gần đây các đồng tu thường sử dụng, thông qua phần mềm máy tính để giao lưu [chia sẻ] và học Pháp, thậm chí cực lực quảng bá [cách làm ấy]. Như thế thì mọi người ít có cơ hội gặp mặt nhau giao lưu và học Pháp.

Sư phụ: [Điều đó] là không được, trừ tiểu đệ tử ra thì không nên như thế. Tuy nhiên cũng không bài trừ là khi mọi người rất bận rộn thì [vận] dụng chút, nhưng không thể thành lệ là như vậy, điều đó không phải là tôi muốn lưu lại cho chư vị đâu. Mọi người học Pháp tập thể, gặp mặt trực tiếp nhau học Pháp và thảo luận vấn đề, thế thì không sao cả. Chư vị khi bận rộn thì có thể vận dụng [phần mềm máy tính] một chút, nhưng không được đều như thế, cũng không thể thường xuyên như vậy.

Đệ tử: Đệ tử lý giải không rõ về khác biệt giữa sự bất thuận và sự biến dị của vật chất, thỉnh Sư phụ giải đáp.

Sư phụ: Sự bất thuận và biến dị của vật chất chính là nguyên nhân căn bản của cựu vũ trụ không còn đạt nữa, là [do] đặc tính của cựu vũ trụ quyết định ra. Thành-trụ-hoại-diệt là cực hạn của Pháp thời đó, [khi] đối với cực bộ khác nhau thì dùng biện pháp [làm] thuận tịnh có tính chu kỳ, [khi] tổng thể đã tới bước đó rồi thì chính là kết thúc cả rồi. Vật chất bất thuận và biến dị, từ xã hội nhân loại mà nhìn, khoa học hiện đại mang đến sự bất thuận của không khí, đất, kim loại, nước và các chủng loại nguyên tố ấy là nhân loại không giải quyết nổi. Tư tưởng biến dị của nhân loại, trong mắt của Thần mà nhìn, đã không là nhân loại nữa rồi. Hết thủy [trong] vũ trụ đều tuần hoàn, những gì được sinh mệnh cao tầng trích chọn [lấy] ra thì sau đó cũng sẽ tạo thành sự bất thuận của nhân tố và sinh mệnh của không gian cao

tầng, đó là nói một cách đơn giản. Hãy đọc xem những lần giảng Pháp trước của tôi.

Đệ tử: Về tác dụng trong giảng thanh chân tướng của Minh Huệ Net. Các đệ tử hải ngoại phối hợp như thế nào?

Sư phụ: Tác dụng trong giảng thanh chân tướng của Minh Huệ là không [gì] có thể thay thế, là cửa sổ quan trọng nhất nơi chúng ta đăng xuất ra chân tướng cuộc bức hại, cũng như hình thế về Đại Pháp và đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp. Là việc của đệ tử Đại Pháp, thì mọi người cần phối hợp cho tốt.

Đệ tử: Gần đây, con phát hiện rằng có học viên tuyên xưng rằng mình đã viên mãn rồi, có thể chuyển tu sang pháp môn khác. Xin hỏi họ là tà ngộ hay là suy nghĩ lung tung?

Sư phụ: Tôi nói là vị ấy phát sốt rồi, (mọi người cười) nóng đầu đến mức hồ đồ rồi. Kỳ thực nói ra những lời kia thì đã rất nguy hiểm rồi đó. Người lý trí chính niệm không thanh tịnh là sinh mệnh mà Thần xem thường nhất.

Đệ tử: Các kênh thông tin đăng hình ảnh Sư phụ thì có thích hợp không?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng, có thể, không thành vấn đề, vì tôi có biện pháp. (Sư phụ cười)

Đệ tử: Trong «Giảng Pháp luân lưu tại Bắc Mỹ» Sư phụ nói “tôi cũng không biết tôi là ai”, đệ tử khó mà lý giải được.

Sư phụ: Có gì khó lý giải? Quá khứ đã là quá khứ rồi, tôi hiện nay là cái ‘mê’ đối với chúng sinh, tương lai không ai biết tôi ở đâu. Tôi có hết thủy năng lực, tôi không bị luy vào hết thủy, gọi tôi là gì cũng đều không chuẩn xác, các chúng sinh khác nhau trong tương lai sẽ

thấy tôi đều là hình tượng dân tộc khác nhau của họ, hết thảy đều là tôi [tạo] thành, tôi cũng không ở tại hết thảy, chính là khái niệm đó. (*mọi người cười, vỗ tay*)

Đệ tử: Hiện nay ở các nơi trên thế giới xuất hiện các loại như cúm gia cầm, bò điên, thông qua động vật mà truyền bệnh cho người, xin hỏi Sư tôn, có quan hệ thế nào giữa hiện tượng ấy và tiến trình Chính Pháp?

Sư phụ: Nghiệp lực của nhân loại to lớn rồi, vì con người đã xuống dốc về các phương diện rơi đến hoàn cảnh rất nguy hiểm rồi, nghiệp lực càng ngày càng lớn, thêm vào đó là thái độ đối với Đại Pháp, rất nhiều nguyên nhân là bản thân nhân loại tạo thành. Điều này xem ra hết như không có quan hệ trực tiếp với Chính Pháp, nhưng việc gì cũng là [chuyển] động quanh Đại Pháp, việc gì cũng đều không ngẫu nhiên, cũng là thông qua những điều ấy mà cảnh tỉnh con người.

Đệ tử: Vì sao làm đặc vụ trong các học viên cho đến nay vẫn không thanh tỉnh ra? Vạch trần thân phận của họ ra ngay trước mặt thì có phải là bất Thiện hay không?

Sư phụ: Vì để hộ Pháp thì không thể nói là bất Thiện, vậy hãy thử làm họ thanh tỉnh xem, vạch trần thì cứ vạch trần thôi. Nếu có thể cứu họ thì tốt hơn, cứu không được thì cũng là lựa chọn của bản thân họ mà thôi.

Đệ tử: Có một số đệ tử Đại Pháp đăng trên Internet một số bài về sự thần kỳ của Đại Pháp, khiến một số dân trên mạng nảy sinh hiểu sai về Đại Pháp.

Sư phụ: Nếu nghiêm túc nói một chút về phương diện này thì sẽ không thành vấn đề, đừng suy xét [lo lắng rằng] hiểu sai gì đó, mà cũng đừng làm một cách hoang tưởng không lý trí. Hãy đường đường chính chính, hết sức lý trí mà chứng thực Pháp, vậy sẽ không

có vấn đề. Dù thế nào đi nữa đệ tử Đại Pháp là người tu luyện, chúng ta không phải đoàn thể chính trị xã hội của người thường, mà là một quần thể tu luyện, chúng ta là tu Thần, thế thì nhất định có Thần tích tồn tại. (vỗ tay)

Đệ tử: Ngài từng nói ‘sắc tâm’ mà không bỏ thì tuyệt đối không được viên mãn. Hiện nay còn rất nhiều đệ tử sắc tâm không bỏ, [con] xin hỏi đơn vị viên mãn là gì, đơn vị là lấy lap tử để tính toán ra phải không?

Sư phụ: Không có nói như thế, tư tưởng nghĩ lung tung phải không, tôi không giảng cho chư vị [về] viên mãn và đơn vị có quan hệ gì. Hỡi các đệ tử Đại Pháp, sắc dục là ‘tử quan’ của người tu luyện mà tôi đã giảng ngay từ đầu rồi, [ấy là] bị cái tình của người thường lôi kéo quá mạnh, quá ghê gớm. Ngay cả một chút việc đó thôi mà cũng không thể tự thoát ra được, xem ra thời đầu cự thể lực là đưa những [người] như thế vào nhà tù của [Trung Quốc] Đại Lục rồi thì mới có thể sửa, phải vậy không? Trong hoàn cảnh khốc liệt như thế để xem chư vị còn như thế nào. Phải chăng an nhàn quá thì mới như thế? Vậy những [ai] không bỏ cái tâm ấy mà lại tìm có thì đều đang tự lừa mình dối người, [chứ] tôi chưa từng làm an bài đặc biệt gì cho chư vị.

Đệ tử: Phát chính niệm có phải là không cần cố định thời gian?

Sư phụ: Nguyên từ đầu Minh Huệ Net chẳng phải đã nói rằng trên chính thể thì các đệ tử Đại Pháp toàn thế giới phát chính niệm theo giờ đã định hay sao? Như thế tôi cũng cảm thấy là tốt lắm, mọi người cứ làm như thế đi. Còn những cự thể khác, có thể căn cứ theo tình huống khác nhau của địa phương khác nhau mà làm.

Đệ tử: Mỗi lần gặp Sư phụ, vấn đề nào cũng đều tiêu tan như mây khói cả. Có Sư phụ ở đây, có Pháp ở đây, không có gì không hoá giải nổi. Trong đoạn thời gian này, thời gian quả thật rất đáng mừng.

Sư phụ: Chính niệm mà mạnh mẽ, thực ra điều gì cũng đều có thể giải quyết. Chính niệm mạnh mẽ, thì điều gì cũng minh bạch ra hết. Lạc sang hồ đồ thì đều là khi trong tâm bản thân mình chấp trước không buông bỏ, trong tâm khúc khuỷu vướng mắc nên lạc sang hồ đồ.

Đệ tử: Con xin hỏi là trong chương trình nhạc hội của đệ tử Đại Pháp chúng ta mà thêm vào biểu diễn ảo thuật, [vậy] có thích hợp với chứng thực Pháp của chúng ta hay không?

Sư phụ: Điều này tôi nghĩ là không sao cả. Tôi nghĩ hình thức văn nghệ chỉ là hình thức văn nghệ, những gì thích nghe thích xem, mọi người thích xem, [miễn là] không phải thấp kém, thì tôi nghĩ là khả dĩ.

Đệ tử: Đại Pháp từ cơ chế [của mình] sẽ bảo đảm rằng sinh mệnh tương lai khi trải qua tháng năm dài đằng đẵng của vũ trụ cũng không sinh ra chấp trước và tư [tâm], từ đó mà vũ trụ viên dung bất diệt.

Sư phụ: Không phải Lý như thế đâu, không phải nhận thức ấy, cũng không phải khái niệm ấy. Đại Pháp là viên dung, căn bản của đặc tính vũ trụ là 'vô tư', một sinh mệnh khi tu tới cảnh giới đó thì sẽ như thế. Pháp cung cấp cho chúng sinh sự bảo đảm cho tồn tại, Pháp tạo ra cho chúng sinh cơ chế và phần vinh của vũ trụ, Pháp cũng tạo ra chúng sinh cũng như vạn sự vạn vật Thiên-Địa-Nhân-Thần, tuy nhiên, sinh mệnh hành xử thế nào thì ở một mức độ nhất định là do tự bản thân tuyển chọn.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Nghi Xương tỉnh Hồ Bắc, Cát Châu Bá, Tam Hiệp, Melbourne, Hải Nam, Nông An tỉnh Cát Lâm, Khai An, thành phố Cát Lâm, Hà Trạch tỉnh Sơn Đông, Hắc Long Giang, Thiên Đàn Bắc Môn ở Bắc Kinh, Tứ Xuyên, Tư Dương thuộc Thành Đô xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Trong sách của Ngài có viết rằng, khi người khác đối với chư vị không tốt, thì họ cấp đức cho chư vị, chư vị nên cao hứng. Nhưng nếu chúng con cao hứng, thế chẳng phải không đủ từ bi?

Sư phụ: (mọi người cười) Không phải là không từ bi, tại lợi ích và 'tình' ở trước mặt mà không động niệm, [ấy là] người tu luyện chân chính, đệ tử Đại Pháp mới có thể làm được. Còn như nói về kẻ đánh người cấp đức cho người bị đánh, thì đó là đặc tính vũ trụ tạo thành, chứ không phải cao hứng là có thể đắc. Người bị đánh có thể trong thống khổ mà không hề oán hận, một nụ cười rũ sạch ân oán, đó chẳng phải từ bi sao? Từ góc độ con người mà giảng, không ai sẽ nói đó là không từ bi. Người khác đánh chư vị, vậy mà chư vị đối với họ chỉ cười vô oán. Tất nhiên người tu luyện không thể cười giống như người thường lúc đắc được gì đó, (mọi người cười) trong tâm rất坦然 nhiên, ai cũng phải nói chư vị là người tốt. Họ muốn làm điều xấu với chư vị, chư vị lại khuyên Thiện để họ khỏi mất đức, đó là từ bi với họ. Họ không nghe, họ vẫn muốn hành ác, thì hậu quả họ hành ác là có báo ứng. Tựa như cảnh sát tà ác và người xấu ở trại cưỡng bức lao động tại Trung Quốc, ấy là họ muốn hành ác, khuyên cũng không nghe, hết cách rồi, các người cứ nhất định đánh, thế nào cũng không ngăn

được các người nữa, các người đánh rồi, khi đến lúc thì họ sẽ xuống địa ngục, đó không phải là đệ tử Đại Pháp không từ bi.

Trong bất kể không gian nào cũng có Pháp Lý của không gian ấy. Lý này mặc dù có thăng hoa [qua các tầng], nhưng ở bất kể không gian nào, [hễ] sinh mệnh có thể tuân thủ Lý của không gian ấy, thì chính là sinh mệnh tốt ở không gian ấy; chư vị mà có thể siêu việt Lý kia, thì chư vị siêu việt sinh mệnh ở tầng đó rồi. Ai bị đánh cũng không cao hứng, người ta chịu khổ thì không cao hứng, đó là người ở không gian này. Không có người thường nào nói rằng ‘ai đó đối với tôi bất hảo thì tôi sẽ cao hứng’, chỉ có người tu luyện mới làm được như thế, đó là cao hơn cảnh giới người thường. Thân thể của mình chịu đựng thống khổ, tâm tính có thể giữ được vững vàng, đó là từ bi của người tu luyện. Còn nói như họ cấp đức [cho chư vị], cái đó không phải do đệ tử Đại Pháp lấy, cũng không phải họ muốn cấp là có thể cấp được đâu, cũng không phải ai muốn lấy thì lấy được, mà là cơ chế của vũ trụ đang chuyển hoá nó, là đặc tính của vũ trụ khởi tác dụng, tôi làm Sư phụ đây là giảng Pháp Lý cho chúng sinh.

Đệ tử: Đệ tử đang mang thai không có khí của tinh huyết thì làm sao tu mệnh?

Sư phụ: Ai nói đệ tử đang mang thai là không có khí của tinh huyết? Tu luyện Đại Pháp là không việc gì can nhiễu nổi, trái lại, [tu luyện] là có chỗ tốt cho em bé.

Đệ tử: Chồng của con tên là ABC vừa được tự do, nhưng bản thân anh ấy nay vẫn đang ở Trung Quốc Đại Lục. Anh ấy biết con sẽ tham gia Pháp hội, bảo con chuyển đạt rằng anh ấy rất nhớ Sư tôn.

Sư phụ: Cảm ơn. (vỗ tay) Bất kể đệ tử nào ở Trung Quốc Đại Lục, tôi là Sư phụ đây cũng đều không để sót bất kể ai, trừ những [ai] đi sang phía phản diện, không thể cứu nữa, (vỗ tay) tôi cũng nghĩ về các đệ tử [ở Trung Quốc].

Đệ tử: Gần đây [đệ tử] cảm thấy thời gian vận chuyển nhanh hơn. Thời gian trong tam giới phải chăng đã được thay thế rồi?

Sư phụ: Đó là thời gian rất nhanh lên rồi. Không gian của người thường khi vẫn chưa Pháp Chính Nhân Gian, thì thời gian con người nơi đây vẫn không chậm lại hoàn toàn.

Đệ tử: Trong thể hệ vũ trụ cũ, một niệm sai lầm của sinh mệnh cao tầng sẽ tạo thành sự thiên sai [lệch lạc] của vô số chúng sinh. Trong vũ trụ mới thì hiện tượng ấy sẽ vĩnh viễn không tồn tại, là vì vũ trụ mới có cơ chế hoàn thiện hơn đúng không?

Sư phụ: Không phải nhận thức vậy đâu, tân vũ trụ cũng sẽ như thế. Vì sao nói Chính Pháp và tu luyện là nhất định phải đạt tiêu chuẩn? Vô luận là [được] đồng hoá hay là đã được Chính Pháp trong Chính Pháp, thì đều phải tuyệt đối đạt tiêu chuẩn. Nay các đệ tử Đại Pháp, nếu như tu đến tầng thứ rất cao, làm chủ thể thiên thể ở tầng thứ rất cao, thì một niệm của chư vị quả thực là 'không gì không thể' trong thiên thể của chư vị, đó là nhất định, vì thế các đệ tử Đại Pháp nhất định phải tu cho tốt, tu cho chính. Tất nhiên, ngoài việc bản thân chư vị tu là một phương diện ra, thì vì khi Chính Pháp Sư phụ cũng giúp chư vị giải quyết những thứ bất thuận căn bản nhất, cho nên tương lai nhất định sẽ là rất chính.

Ở nhân gian, đoạn thời gian này dù có kéo dài đến đâu, dẫu hàng mấy vạn năm, thực ra khi khai công thì chư vị cũng sẽ cảm giác như một giấc mộng, đăm bạc nhẹ nhàng như mộng, tựa như ký ức phôi phai dần dần quên đi, sẽ không lại có kết cấu tư duy con người và sa vào trong tư tưởng con người mà nghĩ xem nhân loại là như thế nào, không có tư tưởng ấy, mà là kết cấu tư duy của Thần. Trước đây tôi từng giảng, rằng Phật Như Lai biết được cả đến tư duy của trâu bò, nhưng họ tuyệt đối sẽ không sa vào tư tưởng của chúng để [suy] tưởng vấn đề.

Đệ tử: Thỉnh thoảng ngẫu nhiên [trong đầu] nghĩ tới câu thơ của Sư phụ, thì có thể đọc [thành tiếng] ra lời không? Nếu đọc ra, thì có nhất định đọc ra cả bài thơ hay không? Chỉ nói ra hai câu, thì phải chăng cần thêm tên của Sư phụ để rõ ra nguồn gốc [bài thơ]?

Sư phụ: Chỉ nói một chút thì không cần [như thế] đâu, nếu viết ra giấy hoặc thu âm thu hình thì khác. Kỳ thực rất nhiều bài thơ mà tôi viết đều có quan hệ với tu luyện Đại Pháp, như vậy cũng là một bộ phận của Pháp, do đó không được tùy tiện trích dẫn như thứ gì đó của mình. Khi nói với người khác hoặc dẫn ra trong bài viết, thì cần chú ý là được rồi.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Nga cũng như nói tiếng Nga trên toàn thế giới, ở Vancouver Canada, Du Gia Duy Nhĩ, Đài Loan, Hàn Quốc, Nhật Bản, thành phố Nam Kinh tỉnh Giang Tô, Texas của Mỹ, Thượng Hải, các tiểu đệ tử Vancouver Canada, đệ tử ở An Sơn thuộc Liêu Ninh, Triều Dương tỉnh Liêu Ninh xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Những đệ tử Đại Pháp làm kỹ thuật, đặc biệt là ai nổi bật nơi người [thường], thì giữa [họ] với nhau có [tâm] tạt đổ và 'tự ngã' rất mạnh, xin Sư phụ khai thị.

Sư phụ: Không nghiêm trọng đến thế đâu, nhưng cũng không bài trừ [tình huống là] nhân tâm nào không buông bỏ thì sẽ biểu hiện ra. Không tu tốt và có loại tâm ấy thì phải trừ bỏ, có sở trường gì thì cũng đừng tự mãn. Chư vị biết chăng? Duy nhất mà có thể nói rõ ràng về toàn vũ trụ và toàn thể nhân loại, thì chỉ có tôi, Lý Hồng Chí, bất kể sinh mệnh nào cũng không có khả năng [ấy], (vỗ tay) nhưng tôi xưa nay chưa từng tự cao tự đại với chư vị, vậy thì các đệ tử Đại Pháp, chúng ta nắm được một chút kỹ năng người thường thì quyết không được kiêu ngạo, không có gì để kiêu ngạo cả. Kỳ thực điều mà chư vị học cũng là vì chư vị có nguyện vọng như thế, ban đầu đã an bài cho chư vị như thế, vì nhu cầu trong chứng thực Pháp, chỉ vậy thôi.

Đệ tử: Hiện nay cảm thấy mỗi ngày thời gian đều trôi qua rất nhanh, rất nhiều việc không kịp làm cho tốt. Trên Minh Huệ Net có tâm đắc thể hội của học viên nói rằng, vào lúc trạng thái rất tốt, thì trong thời gian rất ngắn có thể làm tốt được một việc. Xin Sư phụ giảng một chút về vấn đề thời gian?

Sư phụ: Kỳ thực tôi vẫn nghĩ như thế này, các đệ tử Đại Pháp chúng ta cũng không ngại là chư vị có tâm người thường, then chốt là làm thế nào kiến lập cho được chính niệm của chính mình, nếu chính niệm của chư vị mạnh mẽ, mọi lúc đều như một người tu luyện, hoặc không nói 'mọi lúc', mà chư vị hễ gặp sự việc gì, đều có thể như một đệ tử Đại Pháp, chư vị biết việc ấy làm thế nào, thì chư vị sẽ hiển thị ra Thần tích, chư vị sẽ

có biểu hiện đặc thù, chư vị sẽ có thể phân biệt thị-phi, chư vị sẽ có thể làm tốt hết thảy tất cả. (vỗ tay) Dù sao thì mọi người đều là người tu luyện, chư vị là khác với người thường. Dẫu chư vị tu luyện trong ‘mê’, rất nhiều sự việc của đệ tử Đại Pháp rất khó thể hiện ra, thật ra không phải điều gì chư vị cũng không biết. Những việc siêu thường, nếu như chư vị chính niệm mạnh mẽ, thì sẽ thể hiện ra.

Đệ tử: Con dẫn theo một số bè bạn, và trẻ em. Họ thấy Ngài, nhưng họ không minh bạch [hiểu được] lời mà Ngài nói, chủ nguyên thần của họ có phải đang nghe không? Họ có thể về nhà của họ không?

Sư phụ: Chư vị biết rằng tôi là giảng Pháp cho đệ tử Đại Pháp, (Sư phụ cười) hôm nay một người thường mà tới đây, họ không biết tôi là giảng những gì, huống là trẻ em. Nhưng là sinh mệnh của một con người thì đều có phía mặt minh bạch, phía mặt đó sẽ biết, đồng thời cũng có thọ ích. Tuy nhiên đừng quá chú trọng những việc ấy. Không độ được người ta, thì phía mặt minh bạch cũng vô dụng.

Đệ tử: Về tài liệu giảng thanh chân tướng trên diện rộng cho dân chúng ở trong nước Trung Quốc, có học viên nhìn nhận rằng “tu tại tự kỷ, công tại Sư phụ”, [do đó] lựa chọn nội dung nào cũng không hề trọng yếu.

Sư phụ: Đó chính là bước sang một cực đoan khác rồi. Chư vị chứng thực Pháp là cần làm một cách lý trí, chư vị tuyển chọn và làm thế nào cho tốt hơn, điều ấy chính là chư vị chứng thực Pháp, và đi sao cho chính con đường của mình. Nếu điều gì cũng là tôi làm, chư vị thành cái máy chữ, thế thì tôi để chư vị làm đệ tử Đại

Pháp làm gì? Chuyển sinh thành máy chữ là được rồi?
(mọi người cười)

Đệ tử: [Con] xin hỏi tương lai còn có người đấng Pháp, còn phải tu, phải chững là gồm cả đệ tử Đại Pháp nào chưa làm đủ tốt trong thời gian Chính Pháp?

Sư phụ: Không bao gồm, điểm này là tôi khẳng định nói với chư vị. Một lúca này, một lô này thì chính là một lô này thôi.

Đệ tử: Hiện nay công tác Đại Pháp của các đệ tử rất bận, phải chững cần thiết lại có đệ tử dành thời gian viết bài cho người thường để dùng cho báo chí mà các đệ tử Đại Pháp chúng ta làm? Hay là tận dụng tối đa các bài viết hoàn thiện đã viết tốt rồi của người thường?

Sư phụ: Tôi nghĩ thế này, điều này hãy xét nhu cầu của bản thân chư vị, làm thế nào cũng được. Chư vị đừng tưởng rằng viết bài người thường thì chư vị không phải là cứu độ chúng sinh, kênh truyền thông do mọi người cùng nhau làm ra mà khởi tác dụng cứu độ chúng sinh thì cũng có một phần của chư vị, dẫu chư vị viết là bài người thường đi nữa. (vỗ tay) Tất nhiên, chư vị sẽ không cứ mãi viết bài người thường, cũng sẽ làm một số việc khác mà đệ tử Đại Pháp nên làm.

Đệ tử: Các đệ tử miền Nam và Bắc California xin vấn an Sư phụ. Xin hỏi Sư tôn, một số học viên tu lâu truy cầu công năng cũng như năng lượng, v.v., muốn hiển thị bản thân. Còn có người khi luyện công và phát chính niệm thì ngủ mất, chúng con nhắc nhở một cách thiện ý, nhưng họ lại giận. Chúng con không biết làm thế nào với họ mới tốt.

Sư phụ: Tức giận thì tức giận thôi, tức giận ấy nói lên rằng tu luyện có vấn đề. Vì sao đã sai lại còn giận?

[Họ] tức giận [chư vị] vẫn cần nói, mang trách nhiệm đối với họ, đó cũng là không sợ họ tức giận. (*võ tay*)

Hiển thị cho đệ tử Đại Pháp công năng nào vậy? Có gì hiển thị đây? Hãy ‘hiển thị’ thêm chút đối với hắc thủ tà ác thì tốt hơn. Kỳ thực tất cả bản sự của chư vị chẳng phải vì chư vị tu Đại Pháp rồi thì mới cấp cho chư vị? Không cần đi hiển thị cho học viên, cũng chớ hui hui tự đắc, chớ cho rằng bản thân mình có bản sự gì đó, một chút bản sự của chư vị không là gì cả. Về phương diện này đừng để Sư phụ cứ nói chư vị mãi, [chư vị] phải có chút tự trọng chứ. Bị tâm chấp trước dẫn động đến điên đảo cả, ngoại trừ mấy người có chấp trước và nghe theo hiển thị của chư vị ra, thì các học viên khác nhìn chư vị thế nào chư vị có biết không?

Một khi hiển thị những thứ đó thì sẽ không là gì cả, đừng chấp trước vào những thứ đó, càng không được lấy những gì chư vị nhìn thấy rồi mang theo nhân tâm đi truyền khắp nơi trong các học viên. Kỳ thực giữa những người tu luyện thì những thứ đó không phải là không thể nói, không phải là không thể có công năng, then chốt là dùng tâm gì. Dùng ‘chính’ thì có chỗ tốt cho đệ tử Đại Pháp, [còn] hiển thị chính là chư vị khởi tác dụng can nhiễu.

Đệ tử Đại Pháp hôm nay đều là trong chúng thực Pháp mà viên mãn sự vinh diệu và quả vị chí cao vô thượng của họ, bất kể thứ gì cũng không được cho lẫn vào đó, ai cho lẫn vào thì người đó chính là phạm tội, là tuyệt đối không được phép. Một lần, hai lần mà không nghe, [cứ như thế] qua thời gian lâu, [thì] nhất định là cụ thể lực đẩy chư vị sang phía đối lập [nên] chư vị mới làm như thế, chư vị chính là đang gây tác dụng như

thế, mà nếu thật sự đã tới bước đó rồi thì đã thuộc về không thể cứu nữa. Tôi không thừa nhận an bài của cụ thể lực, Sư phụ đang cứu vãn, đang cho chư vị cơ hội, [chư vị] đừng lặp lại hai, ba lượt như thế mãi nữa. Thật sự là trong giảng chân tướng, trong cứu độ chúng sinh, trong phản bức hại mà thần thông đại hiển, thì tôi và tất cả đệ tử Đại Pháp đều sẽ tán dương chư vị, chẳng phải như vậy sao?

Thiên thể to lớn đến mức không cách nào hình dung được, [có] rất nhiều điều tôi không giảng cho chư vị, một chút mà chư vị biết ấy là quá nhỏ bé. Một vị Thần rất cao, khi vị ấy nhìn thấy sự quảng đại của thiên thể to lớn hơn, sự khổng lồ của thiên thể, thì kinh ngạc đến mức mở to mắt không thốt ra lời. Một vị Thần còn như thế, con người mà biết một chút xiu của không gian lớn hơn thì đương nhiên sẽ động tâm, nhưng là đệ tử Đại Pháp thì ắt phải lý trí.

Đệ tử: Các kênh thông tin do đệ tử Đại Pháp làm có thanh thế lớn mạnh ở hải ngoại, lúc cuối của Chính Pháp này các kênh thông tin phải chẳng thông qua các kênh giảng chân tướng vốn đã có của chúng ta — như Internet, thư tín, v.v.— để hướng về quốc nội [Trung Quốc] trên diện rộng? Phải chẳng cũng nên suy xét đến năng lực tiếp thụ của người Trung Quốc? Vì người Trung Quốc Đại Lục là khác với hải ngoại, [họ] bị lừa dối đầu độc rất sâu rồi.

Sư phụ: Hiện giờ tất cả những gì chúng ta làm, tôi nói về cơ bản là rất có lý trí, dù là người Trung Quốc Đại Lục, hay là người Trung Quốc đang ở ngoài Trung Quốc Đại Lục, thì đều có thể tiếp thụ. Tôi cảm thấy hiện nay những kênh thông tin ấy làm được cũng khá dĩ rồi, về phương diện giảng chân tướng thì phương thức được

dùng để báo cáo và các bài được viết ấy, người Trung Quốc Đại Lục cũng hoàn toàn có thể tiếp thụ.

[Còn về] hoàn toàn nhắm vào Trung Quốc Đại Lục, hiện nay vẫn chưa được. Trong tương lai báo do đệ tử Đại Pháp làm cũng là tờ báo số một toàn thế giới, (vỗ tay) bởi vì những kênh lừa dối kia đều có tội, những người kia cũng phải bồi thường, kênh thông tấn của họ cũng phải bồi thường.

[Xem ra] tôi vẫn là giải đáp hết cho mọi người rồi. (vỗ tay) Xã hội nhân loại đã trải qua quá trình hơn một trăm triệu năm như thế, chúng sinh đều vì Pháp này mà đến. Hết thấy các sinh mệnh trong tam giới đều vì Pháp này mà đến, vì Pháp này mà được tạo nên, vì Pháp này mà thành, kể cả vạn sự vạn vật. Hết thấy những gì ở thế gian con người, đều đang vận chuyển xoay quanh Đại Pháp, dù người thường có cảm giác thấy hay không cảm giác thấy, dù chư vị cảm thấy rằng họ có ý thức ra hay không ý thức ra được, thì điều gì cũng đang chuyển quanh Đại Pháp. Kể cả tất cả [những ai] toàn thế giới có biểu hiện dù là thờ ơ hay là chú tâm tới cuộc bức hại này, cũng đang chuyển quanh Đại Pháp, vì nhu cầu của Chính Pháp, chính là cần thiết một số người ở trạng thái như thế, [được] phong [kín bảo] tồn vì lô người tu luyện tiếp sau. Nghĩa là chư vị chớ xem hết thấy dường như không có [trật] tự, [thực ra] đều có [trật] tự, điều gì cũng có liên hệ mật thiết với lần Chính Pháp này.

Hết thấy những gì chúng ta làm đều vĩ đại, hết thấy những gì đệ tử Đại Pháp làm đều là cứu độ chúng sinh, hết thấy những gì đệ tử Đại Pháp làm đều là con người trước đây trong lịch sử chưa từng làm. Sự vĩ đại của họ là vì có Đại Pháp, sự vĩ đại của họ cũng là vì Đại Pháp tạo

nên lừa người tu luyện như thế này, cũng là vì Đại Pháp đang hồng truyền ở tam giới và thể gian con người, mà trên trái đất nhỏ bé này lại động chạm tới khung thiên thể to lớn. Xem ra bình thường thôi, thấy như không có khác nhiều lắm so với các việc người thường, nhưng uy đức của họ lại đối ứng với thiên thể tối cao.

Các đệ tử Đại Pháp trải qua những năm tháng gian khổ như vậy, tôi mong mọi người sẽ bước đi thật tốt đoạn đường cuối cùng, hãy trân quý đoạn đường chur vị đã đi qua, hết thấy những gì trong tương lai đều thể hiện ra từ trong chứng thực Pháp của chur vị.

(vỗ tay chừng một phút đồng hồ)

.....

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: //big5.minghui.org/mh/articles/2004/3/26/70982.html.

Có tham khảo bản tiếng Anh: //www.falundafa.org/book/eng/lectures/20040228L.html.

Dịch ngày: 30-7-2012. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- **ác nhân:** người ác, kẻ ác.
- **biên duyên:** trong bài này được dịch là *biên giới*.
- **canh tân:** đổi mới.
- **chính:** một từ *chính* này, một khái niệm *chính* này có mấy sắc thái khác nhau; ta tham khảo các từ trái nghĩa: (i) *tà, oai* với nghĩa là bất chính, không ngay chính; ví dụ: *tà môn oai đạo*; (ii) *phụ* với nghĩa tiêu cực, không chính diện, hoặc chỉ một trong hai chủng vật chất cao tầng; ví dụ: *phụ diện* (mang tính tiêu cực), *vật chất phụ* (hai loại vật chất *chính* và *phụ*); và (iii) *phản* với nghĩa đối lập, trái với lẽ thuận; ví dụ: *phản*

Lý; người dịch giữ nguyên cách dùng từ *chính-tà, chính-phụ, chính-phản* này; như vậy, cặp từ *chính-phụ* là không có giống nghĩa mà người Việt thường hiểu (vốn là tương tự với cặp từ *chủ-phó* hơn, ví như *chủ nguyên thần, phó nguyên thần*).

▪ **chủ tế, chúa tế**: làm chủ; chữ ấy có hai cách đọc là *chủ* và *chúa*.

▪ **Đại Lục**: Trung Quốc Đại Lục.

▪ **đạp thượng nhất chỉ cước, vĩnh thế bất đắc phiên thân**: đạp [thêm] cho nó một cước, để nó trọn đời không góc lên được nữa (một khẩu hiệu phổ biến trong thời Đại Cách mạng Văn hoá).

▪ **Đăng tận vọng niệm, Phật bất nan tu**: hai câu trong bài *Vô Tồn* trong tập thơ «Hồng Ngâm»; tạm dịch *Sạch bong vọng niệm, Tu Phật không khó*.

▪ **đồ một hữu bào xuất Như Lai Phật đích thủ chương tâm**: đều không thoát khỏi lòng bàn tay của Phật Như Lai; trong văn hoá Trung Hoa, cũng có ngụ ý là đã hoàn toàn trong tầm khống chế vững vàng, dù có muốn khác đi cũng không thể khác đi được.

▪ **hắc thủ**: bàn tay đen; *hắc ám* → đen tối. Đó là nghĩ bề mặt của từ; nghĩa cụ thể của từ *hắc thủ* này đã được Sư phụ giảng kỹ trong các kinh văn rồi.

▪ **hiện thành**: vốn đã thành tựu như thế, vốn dĩ đã hình thành như thế rồi, nguyên lai đã vậy rồi.

▪ **hồ tư loạn tướng, tướng nhập phi phi**: trong bài dịch là *suy nghĩ lung tung, tướng tượng viễn vong*.

▪ **lạn quý**: quý hư nát, góm guốc, biến dị; *lạn* → hư thối, mục nát.

▪ **ma đầu, đại ma đầu**: thường dùng để chỉ Giang Trạch Dân.

▪ **Thần tích**: [kỳ] tích của Thần (diễn nghĩa bề mặt chữ), thường để nói về những điều kỳ diệu (ngụ ý có ảnh hưởng của Thần) triển hiện ra ở nhân gian, như bệnh chứng nan y đột nhiên biến mất, Phật quang xuất hiện, v.v. Dân gian thường coi rằng Thần tích xuất hiện là khi người ta có tín

tâm mạnh mẽ vào Thần Phật, hoặc là điềm báo hiệu cho đại sự phát sinh.

- **thần thông đại hiển:** thần thông triển hiện rõ ra, hoặc cho nhiều người biết, hoặc trên diện rộng.
- **thuần chân:** ngây thơ, thuần phác; đây là chữ *chân* trong Chân-Thiện-Nhẫn.
- **tích cực, tiêu cực:** trong bài này có chỗ *chính diện, phụ diện* được dịch thành *tích cực, tiêu cực*.
- **tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả:** trước không có người, sau không có ai tới, ngụ ý là điều gì đó xưa chưa từng xảy ra và sau này cũng sẽ không diễn lại nữa.
- **tiểu đệ tử:** thường hiểu là *đệ tử nhỏ tuổi*. **lão học viên:** thường được dịch là *học viên tu lâu*.
- **Trung Cộng:** Đảng cộng sản Trung Quốc.
- **tử quan:** tạm hiểu là quan ải, khảo nghiệm cực kỳ quan trọng, mang tính then chốt; *tử* → chết.
- **vô thượng:** không còn gì cao hơn được nữa, hiểu là rất cao, cao nhất rồi; *chí cao vô thượng* → cao nhất, cùng tột, rất cao rồi.
- **vô phi thị nhân tâm, hữu tâm bất thị bi:** Chữ **bi** [悲] (trong từ *từ bi*) là gồm chữ **phi** [非] (trong từ *phi thường, phi Phật phi Đạo*) ở trên và chữ **tâm** [心] ở dưới. Nói “vô phi thị nhân tâm, hữu tâm bất thị bi”, theo nghĩa bề mặt thì có thể hiểu là: trong chữ *bi* mà bỏ chữ *phi* đi thì là tâm con người (chữ *tâm*), mà phạm đã là có tâm (*hữu tâm*) thì không phải là *bi* nữa (có thể hiểu *hữu tâm* là trái nghĩa với *phi tâm*).
- **vô xứ bất tại:** không đâu không có, có ở khắp nơi.

Giảng Pháp tại Pháp hội quốc tế Manhattan năm 2005

Lý Hồng Chí

Ngày 24 tháng Tư năm 2005, tại New York

(vỗ tay thời gian lâu)

Chào tất cả! *(vỗ tay nhiệt liệt)* (mọi người: Kính chào Sư phụ!)

Mọi người thật vất vả quá. *(vỗ tay)* Làm đệ tử Đại Pháp mà xét, mọi người đều đang được rèn luyện qua xiết bao sóng gió để trở nên càng ngày càng thành thực. Dẫu là học viên Đại Pháp trong Trung Quốc hoặc là học viên Đại Pháp ngoài Trung Quốc, thì đều như vậy cả, đều càng ngày càng lý trí, càng ngày càng thanh tỉnh, càng ngày càng biết được cần phải bước đi trên con đường của bản thân mình như thế nào. Đối diện với bức hại, đối diện với các loại nghị luận thị phi, mọi người đều có thể dùng lý trí mà đối đãi. Nhất là khi giảng thanh chân tướng, mọi người đều đang thực hiện với nguyện vọng cứu độ chúng sinh, do đó hiệu quả thu được đều hết sức tốt đẹp.

Từ tình huống hiện nay mà xét, đặc biệt là sau khi “Cửu Bình” [được công bố], có nhiều con người thế gian hơn nữa đều đã tỉnh ngộ ra. Đặc biệt là người Trung Quốc, [họ] đã bị che mờ bởi những giả tượng của văn hoá Đảng do tư tưởng cộng sản tà ác tạo nên đã quá lâu rồi. Con người ta đang dần dần thanh tỉnh ra, và bản tính tự ngã đang sống lại. Sau khi “Cửu Bình” được công bố cho đến thời gian gần đây, mọi người gặp rất

nhều sự việc các loại —có cả mặt tích cực và tiêu cực— đã xuất hiện từ sau việc công bố “Cửu Bình”. Đặc biệt là việc hàng ngày có hơn vạn người thoái Đảng, khiến cho tà linh ác đảng và những kẻ xấu kia sợ hãi vô cùng; trước khi bị giải thể, tà ác vẫn bằng kích động, lừa dối, vu khống để nói rằng chúng ta làm chính trị. Thực ra chức vị xưa nay không hề làm chính trị, mà nó muốn nói rằng chức vị làm chính trị. Chúng nó vẫn luôn vừa bức hại người ta, đánh đập người ta, vừa vu khống người ta, kích động con người thế gian; đó cũng là tìm lý do cho cuộc bức hại. Chúng nó vẫn luôn là khi đả kích ai đó thì cũng đồng thời tùy ý nói rằng người đó là những gì mà chúng muốn nói. Các đệ tử Đại Pháp là đang làm những việc mà các đệ tử Đại Pháp cần phải làm, biết rõ một cách hết sức thanh tỉnh và lý trí rằng bản thân chúng ta đang làm gì; dù là những lời bịa đặt tà ác thế nào, cũng như tất cả những tội danh được định ra trong văn hoá Đảng thì đều không can nhiễu, đều không kích động được [chúng ta].

Đã làm người tu luyện, thì xưa nay bất kể biện pháp, thủ đoạn, bức hại, kích động, che đậy nào của người thường đều không thể lay động được người tu luyện; đặc biệt là đối với các đệ tử Đại Pháp lại càng không có tác dụng. Bức hại đã qua một thời gian lâu rồi, điều đáng cười là, những phần tử lưu manh, những đặc vụ lưu manh, những kẻ cầm đầu tập đoàn tà ác lưu manh tham gia vào cuộc bức hại các đệ tử Đại Pháp vẫn không thể hiểu được các đệ tử Đại Pháp, vẫn không thể biết được rằng những người tu luyện này rốt cuộc là [ai], vẫn toàn dùng cái tâm của người thường để đối đãi. Chẳng phải đáng cười hay sao? Đúng như vậy đó,

người thường theo bề mặt mà suy xét, dùng tư tưởng của người thường mà suy xét, đặc biệt là dùng lý niệm đã biến thái của văn hoá Đảng mà suy xét, thì không thể lý giải được cảnh giới, được trạng thái tư tưởng của người tu luyện. Dùng cái tâm của người thường mà đối đãi thì không thích đáng; trong cuộc bức hại, tất cả những biện pháp mà kẻ xấu sử dụng đều không có tác dụng; do đó con người thế gian ở tầng này hầu như có muốn dao động [người] ở tầng và cảnh giới cao hơn của thế gian thì vĩnh viễn cũng không thực hiện được.

Sau khi “Cửu Bình” được công bố, có rất nhiều người thường bị những vu khống của tà linh ác đảng làm cho dao động mà nói rằng chúng ta đang làm chính trị. Nhưng như mọi người đều biết, chúng ta không hề làm chính trị. Người đang chịu bức hại hầu như có làm chính trị đi nữa thì cũng không có gì phải xấu hổ với ai cả, cái ‘lý’ đó là đương nhiên; nhưng chúng ta không hề làm chính trị. Chúng ta cũng [sẽ] không làm chính trị; lẽ nào người tu luyện chân chính tham dự vào chính trị của con người thế gian? Vũ trụ đang trong [thời kỳ] Chính Pháp, và giờ đây người tu luyện Đại Pháp đang chứng thực Pháp, đang lấy việc cứu độ chúng sinh làm mục đích. Vì để chứng thực Pháp, các đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp có thể sử dụng bất kể hình thức nào trong xã hội người thường để Chính Pháp cho thật thuận lợi; và ngay cả như vậy thì [chúng ta] cũng chỉ là chọn để vận dụng căn cứ theo nhu cầu cứu chúng sinh; bởi vì hết thảy mọi thứ trong Tam giới đều được tạo thành vì Chính Pháp. [Khi] đối diện với chúng sinh cần được cứu độ, [thì] làm sao mà có thể khiến chúng sinh đó được đắc độ mới là điều then chốt. Khi vận dụng

những thứ tại thế gian này, cũng chính là đang cân nhắc và suy xét xem rằng như thế nào để chúng sinh [có thể] lý giải, và có thể làm họ được cứu thì mới vận dụng. Cấu thành của Tam giới là vì để Chính Pháp hôm nay; vạn vật và chúng sinh trong Tam giới đều là vì Chính Pháp mà đến, vì Chính Pháp mà được tạo nên, vì Chính Pháp mà thành. Nói cách khác, chúng sinh và vạn sự vạn vật tại nơi đây đều là vì sự kiện này mà đến; bất kể sự việc gì ở nơi này đều là vì sự kiện Chính Pháp mà được kiến lập, mà được tạo nên, mà thành. Như vậy các đệ tử Đại Pháp khi đang trong kỳ Chính Pháp, thì chỉ cần để con người thế gian có thể lý giải, mà từ đó được cứu, thì chúng ta có thể vận dụng tùy ý bất kể biện pháp nào để cứu độ chúng sinh cho thuận tiện; tuy nhiên chúng ta cũng là vận dụng một cách có chọn lựa, vận dụng một cách ‘thiện’, vận dụng một cách ‘chính’.

Lấy vấn đề “Cửu Bình” để xét; công bố “Cửu Bình” ban đầu có mục đích chủ yếu nhất chính là muốn vạch trần bản chất của Trung Cộng, khiến những con người thế gian nào bị Trung Cộng lừa dối có thể thấy rõ Trung Cộng, nhận rõ sự tà ác của Trung Cộng, từ đó được cứu. Vì khi các đệ tử Đại Pháp giảng thanh chân tướng, có rất nhiều con người thế gian khi chịu tác dụng của tuyên truyền văn hoá Đảng bởi tà linh ác đảng và những kẻ xấu trong Trung Cộng, đã hoàn toàn không nghe [theo chân tướng]. Có rất nhiều người hể mở miệng liền nói rằng ‘Đảng đã bảo các vị không tốt thì tức là các vị không tốt’; cũng có nhiều người bị văn hoá Đảng làm cho biến dị nói rằng ‘Trung Cộng mà trấn áp thì nếu là tôi thì cũng trấn áp’; cũng có người vẫn còn đang bị lừa dối, hết sức tin theo bộ máy truyền thông mà Trung

Cộng đang thao túng, thậm chí còn tin theo chính quyền lưu manh của Trung Cộng, vẫn còn cho rằng tà thuyết của nó là chân lý. Đã gặp tình huống như vậy thì cần làm sao đây? Lẽ nào chúng ta không từ bi nữa? Phải chăng sẽ [bỏ qua] không cứu những người đó nữa? Tất nhiên cần phải cứu. Trước đây tôi vẫn luôn giảng cho chư vị, rằng người Trung Quốc hôm nay, đều không hề đơn giản. Chớ chỉ coi xét cái bộ da người là như thế thôi đâu; thực ra đang làm chủ cá nhân ấy không còn là con người trong quá khứ, mà đa số do các sinh mệnh từ cao tầng tới làm chủ; còn có rất nhiều những vương của các dân tộc trong lịch sử nay chuyển sinh vào Trung Quốc; do vậy những con người tại Trung Quốc hiện nay không hề bình thường. Chỉ là vì hễ khi người ta chuyển sinh, hoặc khi vị Thần hạ thế, thì đều nhập vào [cõi] mê; con người trong mê rất dễ bị lợi dụng. Tuy nhiên họ đều cần được đắc Pháp, đều cần được cứu độ, hơn nữa còn có duyên phận to lớn.

Có rất nhiều sinh mệnh, mong muốn vào Tam giới, thì hoàn toàn không cách nào quay về được nữa. Trong lịch sử vô luận là đã có bao nhiêu sinh mệnh đến làm người, đều không một ai có thể quay về. Trong lịch sử vô luận là trong tu luyện có bao nhiêu người tu thành Thần Phật, thì cũng không phải là cá nhân đó thực sự tu thành, đều chỉ là phó nguyên thần của người ta mượn chủ thể của con người để tu luyện, còn chủ nguyên thần chân chính của người ta, con người ấy về căn bản xưa nay chưa hề tu thành. Sau khi tu hành trăm năm rồi, [người] tu thành chính là có hình tượng của cá nhân đó tu thành, nhưng ấy là phó nguyên thần; còn đã làm chủ nguyên thần, đã là con người ấy mà xét, thì lại bị

quay vào lục đạo [luân hồi] chuyển sinh. Nói cách khác, rất nhiều sinh mệnh cao tăng như thế đã dám liều lĩnh trước nguy hiểm to lớn này mà chuyển sinh vào Tam giới, đó là vì điều gì? Họ là chư Thần, chúng ta có thể không cứu họ hay không? Họ chẳng phải đến để đắc Pháp hay sao? Từ một giác độ khác mà giảng, họ đã dám tới đây, thì chẳng phải là để chứng thực Chính Pháp và đặt hy vọng ký thác vào Chính Pháp lần này hay sao? Do vậy tôi nói rằng, chúng ta không được lạc mất họ, chúng ta cần phải cứu độ họ, hãy nghĩ cách để cứu họ! Dầu rằng họ nhất thời hồ đồ, hoặc không thể nhận ra chân lý do một thời gian lâu bị văn hoá Đảng gây ra sự biến dị trong tư tưởng, và không thể nhận thức chân tướng, thì chúng ta vẫn cần nghĩ cách cứu họ.

Hiện nay trở ngại to lớn nhất là khi ở trong [những gì] văn hoá Đảng tạo ra và khởi tác dụng, khiến chúng sinh không nhìn thấy chân tướng, thậm chí không muốn nghe [theo chân tướng]. Tại tình huống ấy, “Cửu Bình” đã khởi tác dụng này: khiến con người thấy rõ bản chất của Trung Cộng. Khi đã thấy rõ bản chất tà ác của nó, biết được ác đảng đã làm văn hoá biến dị, có rất nhiều người không còn nói rằng họ tin theo Đảng nữa; có rất nhiều người cũng không tin theo chính phủ lưu manh kia nữa. Chúng ta không lấy chính trị làm mục đích hay xuất phát điểm, chúng ta cũng không ham muốn gì chính quyền của người thường, mà chúng ta đang cứu độ con người! Nếu Trung Cộng trong khi đang giãy chết mà còn biến hoá chiêu số để can nhiễu đến việc đắc độ của chúng sinh, thì chúng ta còn có các biện pháp khác nữa; Phật Pháp vô biên! (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Chính Pháp lần này nguyên là để cứu độ hết thảy các sinh mệnh. Vô luận một sinh mệnh là tốt hay xấu, trong lịch sử đã phạm phải sai lầm to lớn đến mấy, đều không xét đến [sai lầm] đó. Chính thể vũ trụ đã không còn tốt nữa, [có sinh mệnh mà chư vị] đã biết có sai, hoặc không biết là có sai, [như thế] còn xét xem ai tốt ai không tốt, xét xem ai còn đạt hay không đạt để làm gì nữa? Không xét những thứ ấy, mà cứu độ tất cả. Tuy nhiên có một điểm then chốt nhất, chính là khi vũ trụ trong Chính Pháp thì không thể bị can nhiễu. Như vậy toàn thể các sinh mệnh của vũ trụ, bao quát cả các sinh mệnh và con người thế gian ở trong Tam giới, thì giờ đây thái độ như thế nào đối với Đại Pháp là vô cùng quan trọng. Chính là một tiêu chuẩn như thế, chính là xét xem sinh mệnh hôm nay [duy] trì thái độ như thế nào đối với Đại Pháp. Nói cách khác, đối với ác đảng Trung Cộng từ hồi đầu mà xét, chưa hề muốn thanh trừ nó, dẫu rằng nó đã làm hết cả những điều xấu, đã tạo ra những văn hoá Đảng tà ác gì, và đã giết hại vô số con người và các sinh linh khác. Bởi vì trong Chính Pháp, hết thảy những gì bất chính đều có thể được cải chính, thậm chí không cần người tu luyện tới đối mặt với vấn đề này một cách trực tiếp, cũng không cần người tu luyện tới tu [sửa] nó; trong Chính Pháp, thứ ấy sẽ được quy chính từ bản chất. Nói cách khác, tại bề mặt hoàn toàn không cần động chạm tới chư vị. Kể cả tà linh kia của ác đảng, cũng đều có thể quy chính, khiến nó biến thành sinh mệnh tốt. Tuy nhiên trong lần Chính Pháp này, từ tầng của người thường mà giảng, xưa nay đối với xã hội đều có [lợi] ích. Pháp Luân Công là trong mấy năm truyền ra tại xã hội Trung Quốc, đã làm rất nhiều

người trong xã hội Trung Quốc có diện mạo tinh thần với những thay đổi căn bản, đạo đức đề cao, thân thể khoẻ mạnh. Trung Cộng cũng biết rằng chính quyền của mình là không hợp pháp, vẫn luôn âm ỹ [chiêu bài] “ổn định” và bảo vệ chính quyền của nó. Tất nhiên đó đều là những việc của người thường, chúng ta cũng không quản họ. Nhưng Đại Pháp đã được truyền tại Trung Quốc, chẳng phải là có chỗ tốt đối với con người tại xã hội đó? Chẳng phải là làm ổn định xã hội đó một cách có hiệu quả? Nhân tâm hướng thiện, mỗi cá nhân đều làm tốt những công tác tại chức vụ của mình, mỗi cá nhân dẫu ở hoàn cảnh nào cũng đều làm người tốt; loại lực lượng tinh thần ấy chuyển hoá thành lực lượng vật chất, sẽ mang lại cho quốc gia ấy, cho dân tộc ấy những lợi ích kinh tế to lớn nhường nào? Mang đến những điều tốt lớn nhường nào? Khiến đạo đức của dân chúng đề cao trở lại, thì xã hội sẽ ổn định nhường nào? Xã hội ấy hiện nay do ai chấp chính, và ai sẽ được lợi ích đó? Điều ấy chẳng phải rõ ràng quá hay sao? Nhưng ác đảng tà linh kiêu căng quen làm điều ác kia cùng một băng đảng những kẻ xấu, chúng đã chọn [phương án] bức hại [Pháp Luân Công]. Được thôi, người đã chọn bức hại, thì từ ngày người lựa chọn bức hại, chư Thần đã định rằng sẽ đào thải người. Trong bức hại, hết thảy những gì [nó đã làm] với các đồ đệ Đại Pháp và đầu độc con người thế gian, thì [nó] phải bồi thường hết; thực ra tội lớn hơn nữa là can nhiễu Chính Pháp.

Như mọi người đã biết, trong Chính Pháp rất nhiều sinh mệnh không gian khác đều chỉ trong một bước Chính Pháp hồng thế đi qua là bị thanh trừ xong, vô cùng mau chóng. Trong khi toàn thể Chính Pháp đang được

đẩy về phía trước, dẫu rằng tốc độ mau chóng đến đâu, thì vẫn còn cần có một quá trình; bởi vì không gian của vũ trụ là do các thời gian khác nhau tổ thành; mỗi tinh cầu đều có thời gian của mình, mỗi lập tử đều có thời gian của mình, lập tử và phạm vi cấu thành giữa các lập tử đều có thời gian của mình, tinh cầu và phạm vi cấu thành giữa các tinh cầu đều có thời gian của mình; ví dụ như phạm vi chín đại hành tinh, hệ Ngân Hà, các thiên hà khác, chính thể tất cả các thiên hà, vũ trụ này, vũ trụ ở bên ngoài vũ trụ, vũ trụ [với] phạm vi lớn hơn, hết thảy đều có thời gian của mình. [Với] mỗi vũ trụ, thiên thể như thế, thời gian của chúng đều khác nhau; khác biệt vô cùng lớn. Trong chính thể vũ trụ mà xét, thì Chính Pháp của vũ trụ này chỉ như trong [thời] gian một cái huơ tay là xong. Tuy nhiên, trong thời gian một cái huơ tay ấy, có không gian mà trong đó, vì thời gian của không gian cực kỳ nhanh, nó nhanh đến mức mà một cái huơ tay kia nó đã trải qua mấy vạn năm rồi; có những không gian mà trong đó, qua một cái huơ tay kia, dường như là của nó cũng đồng bộ về thời gian; [hoặc] có nơi là mấy trăm năm, hoặc mấy nghìn năm. Ở nhân loại nơi đây là còn khá lắm, từ khi Chính Pháp bắt đầu cho tới hôm nay, cũng bất quá là mười mấy năm. Tất nhiên, Sự phụ từ trước khi truyền Pháp đã làm việc này rồi. Trên thực tế nó mau chóng phi thường. Tà linh và những kẻ xấu đang hành ác đối với các đệ tử Đại Pháp, chúng chỉ bất quá là vào thời gian khi mà Chính Pháp chưa đến mà làm điều ác. Thực ra thời gian đã ngăn lại phi thường rồi; nếu như an bài thời gian nơi nhân loại cũng đồng bộ cùng trạng thái với Chính Pháp, thì chỉ một cái huơ tay là xong. Thời gian biểu hiện ở nhân loại

nơi đây thật là chậm; trên thực tế đã nhanh lắm rồi. Bởi vì tốc độ Chính Pháp cần phải rất nhanh, do đó tốc độ được đẩy lên vượt hơn hết thảy các thời gian trong vũ trụ. Cụ thể lực của vũ trụ, vì để can nhiễu Chính Pháp, cũng đang vận chuyển mau chóng, Tam giới cũng theo đó mà mau chóng hơn lên.

Trước đây tôi giảng cho chư vị, tôi nói rằng thời gian của nhân loại ấy, hiện nay đã là rất nhanh rồi. Trước đây tôi giảng mấy lần với chư vị rằng nó đã có mấy lần thay đổi. Tôi từng nói, tôi nói rằng một ngày [hiện nay] là [bằng] một giây trong quá khứ, sau đó tôi từng giảng với chư vị rằng, tôi nói rằng hiện nay một năm là [bằng] một giây trong quá khứ. Tốc độ nhanh chóng tới như vậy; nhưng các sinh mệnh ở trong đây cảm giác không thấy [điều ấy], bởi vì các vật thể bên trong nó, hết thảy nhân tố bên trong nó đều theo đó mà nhanh hơn lên. Thời gian và không gian tạo nên các hoàn cảnh vũ trụ khác nhau, các hình thức không gian khác nhau. Các sinh mệnh ở trong đó, hết thảy đều theo đó mà được tăng nhanh trong thời gian, do vậy chư vị cảm giác không thấy nó đang tăng nhanh hơn. Hình thể Chính Pháp không chỉ là thúc đẩy tốc độ tăng nhanh; sự vận chuyển của cụ thể hình thể cũng đang tăng nhanh; chính là như vậy [nên] thời gian hiện nay đã được rút ngắn phi thường. Bởi vì vật chất cấu thành nên con người là có [giới] hạn, thời gian mà nhanh quá thì chúng sinh trong Tam giới sẽ không chịu nổi; hiện nay dường như đã tới cực hạn thích ứng về thời gian của nhân loại rồi. Nhân loại duy nhất có thể cảm giác được [là] so sánh về tăng nhanh thời gian, chính là người ta có cảm giác trong ấn tượng; nhất là những người hơi cao tuổi một

chút đều biết: một ngày trong quá khứ dường như có thể làm được rất nhiều việc, dường như một ngày là rất dài, mãi vẫn không tối, nhưng phát hiện rằng hiện nay từ sớm tới tối chưa làm được mấy mà trời đã tối rồi, hơn nữa [khả] năng của thân thể con người không theo kịp được. Vật chất của mỗi tầng đều có cực hạn của mỗi tầng; nhân tố vật chất ấy không theo kịp được. Thực ra tốc độ Chính Pháp trên thực tế đã vô cùng mau chóng. Chớ chỉ thấy tà ác kia chúng đang hung hăng đến mấy, tương lai chờ đợi chúng là quả là điều đáng sợ ngay ở trước mắt rồi! (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Vậy nên, sau khi “Cửu Bình” được công bố, các đệ tử Đại Pháp trong khi giảng thanh chân tướng, trong khi cứu độ chúng sinh, thực sự đã khiến rất nhiều con người minh bạch ra chân tướng. Nhất là có nhiều người đề xuất thoái đảng, thoát ly tà ác ấy. [Nói] thẳng về vấn đề này, mọi người thử nghĩ xem, có người nói rằng ‘tôi không cần thoái đảng, tôi cũng biết rằng nó là xấu, từ lâu đã không đóng đảng phí rồi’. Điều này không phải trong tâm chư vị hề nghĩ vậy là được tính đâu. Trước đây khi chư vị giơ nắm tay lên, trọn vẹn tinh thần đều hướng vào lá cờ máu mà phát lời thề độc, khi ấy chư vị nói rằng sẽ hiến dâng sinh mệnh của chư vị cho nó, chư vị đem cả cuộc đời hiến dâng cho nó; rồi hôm nay chư vị không công bố công khai, không thoái xuất, thì có thể được tính vậy không? Trong tâm chư vị chỉ cần nghĩ thôi là được tính rồi sao? Tư tưởng của con người là không ổn định, đại não của con người chỉ là một xưởng gia công, các chủng tín tức đều thông qua đại não của con người mà biểu hiện và phản ánh, can nhiễu tới cá nhân đó; tư tưởng con người đến từ [những] nguồn nào

là cực kỳ phức tạp. Nếu muốn phán đoán một cá nhân có thái độ gì, làm gì, là người ra sao, thì cần phải lấy hành vi của người ấy làm chuẩn, còn suy nghĩ không được tính. Vì sao trong sự việc gì thì cũng đều lấy hành vi của người ta làm chuẩn? Có người đã nghĩ tới làm việc xấu, nhưng chưa làm thì chưa vị không thể trị tội họ được; họ làm xong thì chưa vị mới có thể trị tội họ; chính là vì nguồn gốc của tư tưởng của con người và bản thân tư tưởng ấy là cực kỳ bất ổn. Con người có chủ nguyên thần, phó nguyên thần, còn có các chủng loại quan niệm của con người hình thành lúc hậu thiên, thiện ác lưỡng tính, còn có các nhân tố ngoại lai khởi tác dụng. Hành vi của người ta biểu hiện ra thì mới là biểu hiện chân thực của cá nhân ấy. Do vậy làm Thần mà xét, thì đối với việc ác đảng tà linh bức hại các đệ tử Đại Pháp và can nhiễu Chính Pháp, là đã định tội cho nó rồi, đã là tà ác nhất rồi, cần phải thanh trừ nó. Vậy thanh trừ như thế nào? Trong thanh trừ bao quát những ai? Chỉ thanh trừ tà linh của ác đảng thì có được không? Các đảng viên và đoàn viên hiệp đồng với tà linh ác đảng làm điều xấu, chính là người làm điều xấu [cho] nó ở thế gian này; tức là dẫn chưa vị nói chưa vị chưa làm điều gì xấu, [nhưng] chưa vị là một thành viên của nó, thì chính là một phần tử cho nó lớn mạnh, là một lạp tử của tà ác ấy rồi, chính là đối tượng bị thanh trừ. Không chỉ như vậy, bởi vì nó ở từng không gian trong Tam giới đều phát huy tác dụng, nhất là tại thế gian con người. Có rất nhiều người đã không hề bị động, mà đã chủ động để nó lợi dụng, thậm chí còn hiệp đồng với nó. Nếu như đúng là tình huống như thế, thì đối diện với những đảng viên ấy của Trung Cộng mà xét, chẳng phải đáng sợ sao?

Ác đảng tà linh từ bấy lâu nay, đã cố ý lôi kéo tất cả những ai có thành tựu trong xã hội, có năng lực, và xuất chúng để kết nạp đảng, để làm nó lớn mạnh, biểu hiện rằng ác đảng là xuất sắc, dường như cấu thành từ những phần tử thật sự ưu tú. Thực ra, tà ác cũng biết rõ rằng những người đó không nhất định là có thực tâm [muốn vào đảng], do đó cứ đến mỗi cuộc vận động [đảng] đều khai đao [thanh trừng họ]. Nhưng đến lúc cần thanh toán ác đảng, khi thật sự cần Pháp Chính Nhân Gian, thì không thể xét những điều ấy: chỉ cần các vị là thành viên của nó, thì chỉ trong một bước nhảy sẽ bị thanh lý xong như nhau cả. Bởi vì các đệ tử Đại Pháp đang cứu độ chúng sinh, hơn nữa là đang trong tình huống bị bức hại rất nghiêm trọng, đã vận dụng đầy đủ hết thấy các cơ hội, trong khi không tiếc đến an nguy cá nhân mà cứu độ chúng sinh giáng chân tướng cho con người, đưa những sự việc ấy nói cho con người thế nhân, [đó là] đang cứu độ các vị. Có người không nghe, không nghe tức là đã biểu [đạt] thái [độ] rồi. Có người đã đọc [Cứu Bình] nhưng không thoát xuất, không thoát xuất [khỏi đảng] cũng là biểu [đạt] thái [độ] rồi đó.

Các đệ tử Đại Pháp chỉ là mang theo nguyện vọng từ bi muốn cứu độ mà thực thi, mà thực thi hết sức, mà cứu [độ] bằng hết sức mình; do vậy vô luận là từ khi bắt đầu hay tới hôm nay, chúng ta đều đang cứu độ chúng sinh, chúng ta đều không có làm điều gì chuyên chỉ vì chính trị của người thường; chúng ta cũng không để ý gì đến cái chính quyền ấy cả. Người tu luyện lấy việc thoát ly thế gian và viên mãn sinh mệnh làm mục đích; chấp trước vào bất kể những được-mất và lợi ích gì nơi thế gian đều không viên mãn được; bởi vì người tu luyện

trong khi tu luyện tại thế gian chính là phải vứt bỏ tất cả các chủng loại tâm chấp trước của người thường thì mới có thể thành Thần. Nếu không, bất kể một cái tâm nào, bất kể một nhân tố vướng mắc nào, đều sẽ là một cái khóa khoá chặt người ta không ly khai [được]. Do vậy trong khi chứng thực Đại Pháp, khi mọi người đang cứu độ chúng sinh, cũng là đang tu luyện bản thân mình. Điểm này mọi người đều phải hết sức rõ ràng. Nói cách khác, chúng ta hoàn toàn không truy cầu những thứ của người thường.

Đã là người thường, người chưa đắc Pháp, người không hiểu được các đệ tử Đại Pháp, người ngoài [giới] tu luyện, thì họ không thể lý giải được Đại Pháp và đệ tử Đại Pháp. Tất nhiên trong tâm trong mắt người thường thì lợi ích [cá nhân] là to [nhất]. Có rất nhiều nhân sỹ dân chủ, những người của các đoàn thể chính trị trong dân chúng cũng đang phản đối ác đảng Trung Cộng, nhưng tôi thấy rằng họ rất khó thành công, một số có những hành vi rất kém, gây rắc rối lắm. Nếu thật sự đặt chính quyền vào [tay] họ thì có được không? Chấp trước lợi ích cá nhân mạnh mẽ như ở đây, hiện nay còn chưa làm gì cả, [mà] lúc phối hợp với nhau khi động chạm tới lợi ích, hễ động tới, chưa phối hợp đã tự tranh chấp với nhau rồi; [chư] Thần lẽ nào có thể đặt trách nhiệm lớn của một dân tộc lên các vị được? (vỗ tay) Do vậy, là con người mà xét, hôm nay đã tới bước này, tôi cũng không nói rằng người cá biệt nào đó là như thế, thực ra trạng thái của toàn thể xã hội, đạo đức của xã hội nhân loại đều đang xuống dốc rất nhanh. Đang trượt mau xuống dốc mà không biết và không cảm thấy, bản thân đã đang biến đổi thành bụng dạ rất hẹp hòi mà không tự biết và

không cảm thấy. Chấp trước đối với lợi ích cá nhân còn lớn hơn cả hoài bão về chính trị trong các vị, vượt quá cả mong cầu về chính trị, vượt quá cả chí hướng tranh đấu được ấp ủ trong lòng. Nói cách khác, làm người mà giảng, quan niệm đạo đức cũng là rất quan trọng như vậy. Một cá nhân kia nếu mà quan niệm đạo đức không còn tốt nữa, thì thật sự chư Thần sẽ không coi người ấy ra gì. Bất kể đó là người nào, là sinh mệnh nào, thì có chí có đức mới thành [đạt]; nhất định là vậy. Tương lai, khi Pháp Chính Nhân Gian, hoặc trước khi đó, khi ác đảng Trung Cộng sụp đổ, thì ai sẽ chấp chính? Đệ tử Đại Pháp chúng ta sẽ không ra chấp chính; chúng ta là người tu luyện, là người mà thân [thể] trong thế tục nhưng [tâm] niệm ngoài [thế tục]; chúng ta cũng không quan tâm gì đến chính quyền của nó. (vỗ tay) Như vậy ai sẽ là đạt? Thần sẽ cần chọn người có đại chí, có năng lực, và đạo đức cao thượng; nhất định là như vậy! Do đó tôi hy vọng rằng, người thường nào mà hôm nay có thể chứng thực Đại Pháp, có thể thoát khỏi ác đảng Trung Cộng —ở đây tôi không nói về đệ tử Đại Pháp— thì đều thật xuất sắc. Nếu như các vị thật sự có nguyện vọng muốn làm sự việc nào đó nơi xã hội người thường, thì các vị cũng cần phải coi trọng việc tu sửa bản thân mình, thì mới xứng với trách nhiệm to lớn [sẽ] đảm đương.

Lời tôi vừa giảng là phần [giảng] thêm. Thực ra làm người tu luyện mà xét, hoàn toàn không cần giảng ra những điều ấy; vì tôi biết rằng hôm nay ngồi tại đây còn có một số học viên mới, cũng có một số người còn chưa là đệ tử Đại Pháp. Dầu thế nào đi nữa, tôi đều mong điều tốt cho con người. Tôi – Lý Hồng Chí, đời này chuyển sinh tại Trung Quốc, có một hiểu biết sâu sắc về dân

tộc ấy, và tôi cũng mong điều tốt cho [dân tộc]. (*vỗ tay*) Vì quan hệ thời gian, chư vị cũng cần lên phát biểu, tôi cũng sẽ không giảng nhiều nữa. (*vỗ tay mong Sư phụ lưu lại*) Hiện nay tôi giảng nhiều quá sẽ can nhiễu tới hình thể chứng thực Pháp trước mắt của chư vị, vì có rất nhiều học viên sẽ đặt nhiều câu hỏi không liên quan với hình thể chứng thực Pháp hiện nay. Nếu như hôm nay tôi giảng nhiều, sẽ làm loãng đi những việc chư vị cần phải làm hôm nay. Do vậy cần lấy những việc hiện nay làm trọng, không được coi nhẹ những sự việc cần phải làm trước mắt này. Hiện tại về cơ bản thì là như vậy. Nếu như có sự việc mới và cần phải làm, thì các đệ tử Đại Pháp cũng sẽ tự nhiên biết.

Nhân dịp này tôi cũng muốn bảo cho mọi người rằng, chư vị khi đang cứu độ chúng sinh, không được quên tu bản thân mình. (*vỗ tay*) Ba việc đều cần làm. Mọi người lúc bình thường bảo trì chính niệm; thường khi đối diện với tà ác hoặc khi đối diện với một số tình huống thì cần phát chính niệm; cần giảng thanh chân tướng, cần cứu độ chúng sinh; càng cần phải tu bản thân cho tốt. Nếu như mọi người tu không tốt bản thân mình thì sẽ không có uy đức, lời nói ra sẽ không ở trong Pháp, thì còn nói gì đến việc cứu độ chúng sinh nữa; lời giảng ra không có uy đức, không có lực lượng thì sẽ không khởi tác dụng, và tà ác sẽ dúi vào chỗ sơ hở. Thậm chí nếu như tu luyện bản thân không tốt, [thì] chính niệm cũng không đầy đủ, khi xử lý một số việc sẽ vướng vào cách nghĩ của người thường. Như thế sẽ không khởi tác dụng cứu độ chúng sinh được. Có rất nhiều người thường, thực ra họ cũng đang giúp đỡ các đệ tử Đại Pháp làm các việc, nhưng họ là người thường

đang làm các việc của đệ tử Đại Pháp. Chư vị là các đệ tử Đại Pháp, chư vị là làm những gì mà chư vị cần làm, cũng là đang kiến lập uy đức của bản thân mình, là đang trên con đường thần [thánh] mà tiến về viên mãn; do vậy mọi người không tu bản thân là không được. Về phương diện này tôi không giảng nhiều, không chiêm dụng nhiều thời gian nữa. Mọi người hãy học Pháp cho nhiều, đọc sách cho nhiều.

Các đệ tử Đại Pháp bất cứ [gặp] bao gian nan, con đường khó đi đến đâu, thì tiền đồ của chư vị đều rục rĩ. Mọi người cũng càng ngày càng thấy rõ rục rĩ của tiền đồ ấy, cũng càng ngày càng nhận rõ bản thân đang đi trên con đường như thế nào. Sư phụ đã chuẩn bị xong cho chư vị hết thảy những gì tốt nhất; nhưng chính chư vị phải đi đến đó! (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Các đệ tử Đại Pháp hôm nay đã đến được bước này, thì trên dưới không ai không bội phục [chư vị]; ngay cả tà ác cũng run sợ, cũng hoảng sợ. Hiện nay đám tà ác ấy về cơ bản đang chiếu theo một cách không có lý trí những nhân tố mà cựu thế lực đã an bài từ đầu, và bị lợi dụng để can nhiễu việc Chính Pháp. Có một số sinh mệnh tà ác hể mà gần phải đệ tử Đại Pháp, liền dậy chạy trốn; có một số sợ đến phát run lên nhưng vẫn làm điều xấu một cách không tin tưởng. Do vậy đã là đệ tử Đại Pháp mà giảng, mọi người không được sợ hãi, việc gì thì cũng cần đường đường chính chính, chỉ tà ác mới phải sợ. Các đệ tử Đại Pháp hồi mới bị bức hại dường như rất cô lập, bởi vì bấy giờ các nhân tố tà ác quá nhiều. Thực ra lúc bấy giờ cũng không hề cô lập: có Thần, có Pháp thân của Sư phụ, có công, cũng có phía bên đã tu xong của chư vị. Hiện nay hình thế đã khác hẳn rồi. Rất

nhieu nhân tố tà ác đã mất, tà linh ác đảng đã ít rồi, trường được Đại Pháp hình thành tại thế gian đã to lớn phi thường, mật độ cũng lớn phi thường rồi. Trường ấy hiện nay chủ yếu là trợ giúp các đệ tử Đại Pháp cứu độ chúng sinh, ức chế tà ác, ức chế những tà ác chủ yếu, do vậy, đối với những sự việc bình thường của người thường nơi thế gian thì về cơ bản [chư vị hãy] không động đến chúng. Nếu như trường ấy phát huy tác dụng một cách phổ biến, thì đã là rất khả quan rồi, đã hoàn toàn vượt xa hơn hẳn trường tà ác của ác đảng Trung Cộng, hơn nữa trường của ác đảng tà linh đang bị cấp tốc giải thể, bị giảm thiểu; do vậy tà ác rất run sợ.

Trường ấy thực ra không chỉ là trợ giúp các đệ tử Đại Pháp phát huy tác dụng, mà cũng đang cổ vũ con người thế gian, cũng là đang đề cao khí thế cho người Trung Quốc cả trong và ngoài nước Trung Quốc, cũng là đang trợ giúp họ thoát ly khỏi khống chế của các nhân tố tà ác, cũng là đang phát huy toàn diện tác dụng chính diện. Do vậy tôi hy vọng rằng con đường của mọi người từ nay trở đi sẽ được đi một cách tốt đẹp hơn nữa, một cách đường đường chính chính, chính niệm mạnh mẽ hơn, thực hiện được tốt hơn. Dẫu gặp phải tình huống gì, ở trong tình huống như thế nào, thì đều cần phải như là các đệ tử Đại Pháp, không thể xung động, chính niệm phải đầy đủ. (vỗ tay)

Hình thức tu luyện và trạng thái tu luyện hôm nay của các đệ tử Đại Pháp, là khác với hình thức tu luyện tu hành trước đây. Chư vị mới là thực sự đang cứu độ chúng sinh trên diện rộng, chư vị mới thật sự có sứ mệnh to lớn ấy, do vậy, trạng thái biểu hiện xuất lai là khác hoàn toàn so với tu luyện trong quá khứ. Chính vì

như vậy, nên càng không được vì thế mà lơ là giản lược việc tu luyện bản thân mình, cũng không được vì thế mà chống chế những chỗ còn thiếu sót của bản thân mình. Do đó, tôi hy vọng rằng mọi người hãy đi thật tốt trên con đường từ nay về sau. Tôi dừng tại đây, giảng vậy thôi. (*vỗ tay nhiệt liệt thời gian lâu*)

.....

Ghi chú: (của người dịch, không phải chính văn, chỉ để tham khảo)

Bản tiếng Hán: //www.minghui.org/mh/articles/2005/5/9/101499.html

Bản tiếng Anh: //en.minghui.org//emh/articles/2005/5/14/60765.html

Dịch 23-5-2005; bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- *thành thực*: chín chắn, trưởng thành.
- *lý tính*: tính hợp lý, lý trí.
- *Cửu Bình*: “Chín bài bình luận về đảng cộng sản” — một sê-ri chín bài bình luận của thời báo Đại Kỷ Nguyên DAJIYUAN.COM công bố từ tháng 11-2004. Bản tiếng Việt có thể được xem tại //9binh.com.
- *văn hoá đảng*: văn hoá do đảng cộng sản tạo ra.
- *ác đảng*: đảng [cộng sản] ác độc.
- *thoái đảng*: thoái xuất khỏi đảng cộng sản, ly khai khỏi Đảng cộng sản Trung Quốc.
- *lý giải*: hiểu, hiểu một cách có lý trí, minh bạch.
- *Trung Cộng*: Đảng cộng sản Trung Quốc.
- *Chính Pháp hồng thế*: cái thế lớn mạnh của Chính Pháp.
- *chân tượng*: hình tượng thật, sự thật, trái với *giả tượng*.
- *hậu thiên*: sau này mới có, trái với *tiên thiên* là ban đầu đã vậy; sau khi sinh ra mới có, mới hình thành.
- *hiệp đồng*: hợp tác giúp đỡ.

Giảng Pháp tại Pháp hội Canada 2005

Lý Hồng Chí

Ngày 22 tháng Năm năm 2005 tại Toronto

(*vỗ tay nhiệt liệt*) Chào tất cả! (*vỗ tay*) (*mọi người: Kính chào Sư phụ!*)

Tôi vẫn nhớ rằng trước ngày 20 tháng Bảy năm 1999, Pháp hội Toronto lần ấy của chúng ta đã cử hành tại chính nơi đây. (*vỗ tay nhiệt liệt*) Bây giờ là lúc Trung Cộng tà ác sắp khai mở cuộc đàn áp bức hại, và tôi đã giảng cho chư vị một câu, tôi nói rằng một ‘bất động’ có thể [úc] chế vạn động! (*vỗ tay nhiệt liệt*) Tất nhiên, có những học viên có thể lý giải, [và] có những người lý giải thành ‘không thực hiện gì cả’, ‘không làm gì cả’. (*cười*) (*mọi người cười*) ‘Bất động’ ấy, là nói về chính niệm và chính tín kiên định bất động, chứ không phải nói rằng không theo con đường [với] trách nhiệm cứu độ chúng sinh của các đệ tử Đại Pháp và tu luyện đề cao tự thân trong ma nạn nữa; như thế sao được? Bất kể làm thế nào đi nữa, vì [đây là] tu luyện, mỗi cá nhân đều mang theo các nhận thức khác nhau, còn có những [người] đang ở các mức độ chấp trước khác nhau trong người thường mà tiến nhập vào Đại Pháp; trong quá trình tu luyện có còn rất nhiều nhân tâm rất khó dứt bỏ, vì vậy tạo ra sự khác nhau trong lý giải và nhận thức Pháp; do đó, trong ma nạn này cũng đã biểu hiện đầy đủ những khác biệt trong nhận thức về Đại Pháp của các học viên và các tâm chấp trước nhiều ít [khác nhau]; mọi người cũng thấy các chủng các dạng trạng thái biểu hiện ra

trong cuộc bức hại rồi. Cuộc bức hại này đã bị cưỡng ép thêm cho chúng ta, [chúng ta] không thể thừa nhận [nó], nhưng từ trong bức hại quả thực đã thấy những chỗ thiếu sót trong tu luyện, cũng thấy mặt xuất sắc của các đệ tử Đại Pháp. [Ai] có thể đi theo Sư phụ tới hôm nay, có thể từ cuộc bức hại này mà bước ra được, thì đúng thật là xuất sắc! (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Trước đây tôi giảng rằng tu luyện của các đệ tử Đại Pháp nếu không có cuộc bức hại này, thì tu luyện của các đệ tử Đại Pháp sẽ có một loại hình thức khác xuất hiện. Tất nhiên đó là chuyện đã qua, dẫu đàm luận lại cũng không còn nhiều ý nghĩa gì nữa. Nhưng đã là thế này, trong trạng thái như thế này, nếu các đệ tử Đại Pháp chân chính có thể ở trong Pháp mà kiên định bản thân mình, đề cao tự mình, trong khi phản đối bức hại mà cứu độ chúng sinh, và có thể đi tới tận hôm nay, [điều ấy] thật sự rất xuất sắc. Mọi người đã thấy cuộc bức hại này tà ác đến nhường nào, khốc liệt đến nhường nào, hạ lưu đến nhường nào; so với những bức hại trong lịch sử nhắm vào đệ tử của Thần Phật thì nó còn một đặc điểm khác biệt: chính là cuộc bức hại nào trong lịch sử cũng đều công khai; nhưng ác đảng Trung Cộng ngày nay đã trang bị đầy đủ kinh nghiệm tà ác và thủ đoạn lưu manh của lịch sử và của các loại bức hại nhân dân, do vậy tại cuộc bức hại này, cuộc đàn áp tà ác này, rất nhiều thủ đoạn đều được tiến hành một cách lén lút, trong trạng thái không thể bảo cho con người [biết]. Vì vậy nếu muốn con người thế gian biết sự việc này, dẫn đến xã hội chấn động, dẫn đến sự phẫn nộ của con người thế gian, hoặc làm cho [người ta] giúp đỡ các đệ tử Đại Pháp, thì dường như cũng rất khó mà làm được

như vậy; bởi vì tà ác đang che giấu sự thật, nhưng thủ đoạn dùng trong bức hại là vô cùng tà ác. Điều này xưa nay chưa từng có. Đó là vì tà đảng cộng sản trải qua hơn một trăm năm đã tích lũy được các kinh nghiệm tà ác nhất, [nó] đang giấu giếm cực kỳ kín đáo những tội ác trong cuộc bức hại của mình.

Nói cách khác, ma nạn được cường chế thêm lên các đệ tử Đại Pháp ấy, là điều chưa từng có trong lịch sử. Khi cuộc bức hại mới bắt đầu, phương thức mà chúng chọn là một cách công khai, hơn nữa còn làm cho người ta thấy dường như khí thế tà ác mạnh mẽ từ trời sập xuống [với] vọng tưởng áp đảo các đệ tử Đại Pháp. Thế lực tà ác, lạm quyền, và ác đảng đã không thực hiện được [điều chúng muốn]. Sau đó chúng phát hiện rằng kéo dài thời gian sẽ làm xã hội quốc tế chú ý và làm dân chúng Trung Quốc có phản cảm, quảng đại dân chúng trong xã hội sẽ trợ giúp các đệ tử Đại Pháp và sẽ trợ giúp việc phản đối bức hại. Như vậy, chúng đã bắt đầu đưa cuộc bức hại này dần dần trở thành cuộc bức hại không công khai. Một mặt, bề ngoài ác đảng Trung Cộng [tỏ ra] đã thắng; mặt khác, khiến cho người ta thấy một biểu hiện bình ổn, một cảnh tượng thái bình được tô vẽ ra, [còn] đằng sau đó vẫn âm thầm bức hại các đệ tử Đại Pháp như cũ, thậm chí vào thời kỳ gần đây các đài phát thanh, truyền hình, báo chí một chiều của Trung Cộng còn không báo cáo [về việc này] nữa. Nhưng thủ đoạn của cuộc bức hại trấn áp từ đầu đến nay chưa từng giảm nhẹ; đây là thủ đoạn bức hại dân chúng chưa từng có trong lịch sử của cái chính phủ lưu manh ấy. Như mọi người đã thấy, các kênh truyền thông chính của các quốc gia toàn thế giới vào tình huống này, đại đa số đều

không có báo cáo về tình huống đệ tử Đại Pháp bị bức hại, [họ] đang im lặng trước tội ác.

Tất nhiên còn có một nhân tố, đó là Trung Quốc giờ đây đã thành một thị trường kinh tế toàn cầu, rất nhiều quốc gia đều đánh giá cao hoàn cảnh đầu tư này. Không phải là vì Trung Cộng có tài nguyên xuất sắc gì, hoặc Trung Cộng đã trở thành tốt và cải thiện hoàn cảnh tại Trung Quốc, hoặc tà đảng cộng sản có chiêu thức gì hay, đã hấp dẫn nhà đầu tư toàn thế giới. Trên thực tế, rất đơn giản, chính là người Trung Quốc bị Trung Cộng làm cho bần cùng hoá và làm cho sợ hãi, [nên] muốn tích nhiều tiền; hơn nữa, người Trung Quốc cần cù lao động, vì thế làm công tác đều lâu dài và ổn định; chính điều ấy đã hấp dẫn các nhà đầu tư. Bởi vì con người của nhiều dân tộc trên thế giới hễ khi người ta đã kiếm được một số tiền rồi, thì họ không làm nữa, đợi tiêu hết tiền rồi thì họ mới lại đi tìm việc. Còn người Trung Quốc bị Trung Cộng bần cùng hoá và làm cho sợ nên có đặc điểm muốn tích nhiều tiền, chỉ cần có tiền để dành dụm thì làm công tác nào [họ] cũng làm một mạch từ đầu chí cuối; chính điều ấy đã hấp dẫn hàng loạt các nhà đầu tư đang cần nhân công ổn định, nhất là cần có ổn định về nhân công kỹ thuật. Do đó tà đảng Trung Cộng chụp lấy tâm lý ấy của người Trung Quốc, [để] lợi dụng người Trung Quốc, ngoài ra còn lợi dụng tiền bạc, một lượng lớn tài lực vật lực nhân lực của các nhà đầu tư để đàn áp nhân dân, để bức hại Pháp Luân Công. Vì vậy có nhiều quốc gia toàn thế giới, chỉ vì [theo đuổi] lợi ích kinh tế, đã không biểu đạt thái độ gì trước cuộc bức hại.

Trong cuộc bức hại, chúng ta đã thấy rồi, bất kể điều gì được tuyên dương ở xã hội nhân loại đều không

nên được dựa vào. Rất nhiều người trên toàn thế giới đang nói về nhân quyền, quốc gia hô hào tự do tín ngưỡng, thậm chí con người toàn thế giới dường như coi nó là điều kiện tồn tại căn bản nhất của nhân loại cũng như quyền lợi trọng yếu nhất của con người. Vậy mà khi Trung Cộng đang giẫm đạp một cách cực kỳ tàn ác và cực kỳ nghiêm trọng lên người dân Trung Quốc, lên nhân quyền và tự do tín ngưỡng, thì trên toàn thế giới rất nhiều chính phủ, các kênh truyền thông lại lặng lẽ không lên tiếng. Điều ấy nói lên rằng khi thấy lợi ích trước mắt, thì nào là tự do tín ngưỡng, nào là nhân quyền, đều trở nên không đáng giá nổi một đồng. Thế nào là lương tâm con người, chúng ta đã thấy được cái gọi là 'lương tâm' của con người vào lúc ấy cũng không còn đáng giá nổi một đồng. Nó bất quá chỉ là một thứ được tuyên dương [để] bảo vệ những lợi ích hiện thực mà người ta đã đạt được mà thôi. Còn Đại Pháp, là chân lý chân chính của vũ trụ mà chư vị nhận thức được trong tu luyện, là vĩnh viễn bất biến, bất động; dù trong tình huống nào, trong hoàn cảnh nào cũng đều cần phải duy hộ chân lý, trong tình huống nào con người cũng cần phải tuân theo. Trong hoàn cảnh nào, chỉ cần người tu luyện [có] chính niệm đầy đủ, đều sẽ từ trong đó mà đề cao, [nhận] được khải thị và giúp đỡ, từ đó tăng cường chính niệm, không bị can nhiễu bởi bất kể thủ đoạn nào của người thường và mê hoặc nào của tà ác. Đây chính là Pháp tắc của vũ trụ và chính tín của con người đối với Thần, đây chính là biểu hiện của chân lý khi người tu luyện thăng hoa; là điều mà bất kể lợi ích gì nơi người thường do người thường cố vũ và duy hộ cũng không sánh được; nói cách khác, hết thảy những việc này đều

siêu việt hơn hẳn người thường, do đó các đệ tử Đại Pháp mới có thể vượt qua cuộc bức hại này.

Thực ra toàn thế giới có nhiều chính phủ và hầu như tất cả các kênh truyền thông lớn đều không biểu đạt thái độ gì; ngoài hai nguyên nhân [nói trên] ra, còn một nguyên nhân tối căn bản nữa, chính là nhân tố của cựu thế lực trong cựu vũ trụ đang cách ly những người khác chưa đắc Pháp trên toàn thế giới, để họ không tham dự vào sự kiện này; mục đích là đặt các đệ tử Đại Pháp trong “khảo nghiệm” mang tính chất cục bộ. Nếu con người thế gian cũng tham [dự] vào, thì “khảo nghiệm” đối với các đệ tử Đại Pháp sẽ không đạt đến mức độ tà ác như thế này, không đạt được cái gọi là ‘ma nạn’ tàn khốc mà chúng an bài nhằm vào các đệ tử Đại Pháp [với] mục đích xem họ có đạt [tiêu chuẩn] hay không; đó chính là nguyên nhân tối căn bản của chúng.

Dù thế nào đi nữa, trong cuộc bức hại này, tôi và các đệ tử Đại Pháp đều phủ định toàn bộ cuộc bức hại; như vậy khi chúng ta phủ định toàn bộ cuộc bức hại này là chiếu theo yêu cầu của tôi, Sư phụ, để bảo trì [vững] trạng thái tu luyện đặc [thù] mà chư vị [cần phải] có; làm đệ tử Đại Pháp mà xét, thì có thể làm tốt hết thảy những việc này trong trách nhiệm của bản thân, đó chính là đang ‘tinh tấn’. Trước đây tôi từng giảng cho mọi người, tôi nói rằng tu luyện ấy, trong quá khứ bất kể người tu luyện nào cũng đều có trạng thái tu luyện rất khó khăn giống như vậy, tức là khảo nghiệm gian khổ và lâu dài. Nhất là tu luyện [ngay] giữa lợi ích hiện thực của người thường, quả thực quá khó khăn; lợi ích đủ loại phương diện đều đang mê hoặc người tu luyện, [chỉ cần] hơi không chú ý, [thì] tư tưởng của chư vị,

nhận thức của chư vị, thậm chí nhân tâm đều sẽ xô đẩy người ta cuốn theo dòng; như vậy loại phương thức tu luyện này khó khăn phi thường. Vì khó khăn đó, cũng là thể hiện từ một phương diện khác, hôm nay làm đệ tử Đại Pháp mà xét thì họ có thể tu luyện lên cao. [Nếu] hoàn cảnh không khó khăn, thì khảo nghiệm trực tiếp đối với bề mặt con người của người tu luyện, [với] chủ thể sinh mệnh của cá nhân ấy đã không gay gắt thế này.

Như mọi người đã biết, tôn giáo cũng vậy, hay các chủng loại phương thức tu luyện trong lịch sử quá khứ cũng vậy, họ đều không có trách nhiệm trong tu luyện với con người chân chính ở bề mặt nhất ấy. Nói cách khác, [họ] không xét xem chủ nguyên thần của người ta có thể tu thành hay không, vậy nên, họ đa số đều là tu luyện trong nhập định trường kỳ. Trong định thì các trạng thái biểu hiện được diễn hoá ra khi rút bỏ tâm chấp trước, chỉ có thể có tác dụng đối với phó nguyên thần của người tu luyện. Còn phương thức tu luyện trong xã hội người thường này của các đệ tử Đại Pháp — khiến người tu luyện [vẫn] mang theo tâm chấp trước của người thường chưa rút bỏ, và mê hoặc của các loại lợi ích bề mặt — có biểu hiện vô cùng trực tiếp. Như vậy thúc đẩy việc chú trọng vào tu luyện bề mặt của người tu luyện, từ đó khiến việc cải biến phía con người bề mặt trở thành điều then chốt, và cũng trở thành trọng điểm khó khăn nhất trong tu luyện. Thêm vào đó, điều kiện tiên quyết [là] mục tiêu của cứu độ và đề cao chính là chủ thể của người ta; như vậy, việc tu luyện chân chính của [một] người cũng trở thành vị trí thứ nhất, phương thức tu luyện cũng cấu thành nên khảo nghiệm trực tiếp ở bề mặt con người; còn khảo nghiệm đối với

phó nguyên thần và các sinh mệnh thể khác của toàn thể [thân] cá nhân ấy là không trực tiếp như vậy; bởi vì họ đều là ở trong các trạng thái phá mê khác nhau; còn cá nhân đó đang nằm trong khảo nghiệm trực tiếp vào lợi ích hiện thực. Đó chính là đặc điểm tu luyện của đệ tử Đại Pháp. Tại sao tôi vẫn luôn giảng: “con người đã thật sự có thể tu thành Thần”; chính là cái ý đó; “về hình thức thì đúng là con người đang trong tu luyện”, bởi vì nhân thể trong tu luyện [mà trở] thành chủ thể.

Khi mới truyền xuất ra Đại Pháp này, có nhiều chư Thần, họ đều không hiểu được, nên nói rằng: ‘Ông quá coi trọng con người’. Ngụ ý ngoài lời là: ‘Ông không coi trọng chúng tôi; Ông coi trọng con người; trong quá khứ nào có ai coi trọng con người đến thế? Con người chấp trước như thế, hành vi đê hèn như thế, lý tính không rành mạch; vì sao Ông còn muốn độ nhân?’ Tất nhiên, có rất nhiều nguyên nhân mà họ không biết. Trước đây khi giảng Pháp cho chư vị, tôi cũng đã đề cập đến: chư Thần tại tầng thấp không biết được tình huống chân thực của bề mặt nhân loại. Lịch sử nhân loại trải qua bao năm tháng lâu dài đằng đẵng ném trải quá nhiều rồi, bề mặt con người qua chuyển sinh trong luân hồi cũng phải chịu đựng nhiều như thế, nhiều như thế; Chính Pháp đang cứu độ chúng sinh, [vậy với] những sinh mệnh như vậy có thể không cứu độ chăng? Đại Pháp đang Chính Pháp vũ trụ [chứ] không phải là một chủng loại tu luyện trong quá khứ chỉ [có] biểu hiện có trách nhiệm với một [nhóm] sinh mệnh nào đó hoặc trong một phạm vi nhất định; Chính Pháp là muốn cứu độ tất cả chúng sinh nào có thể cứu độ được, kể cả tất cả các phương thức tồn tại sinh mệnh mà chư Thần tạo

ra trong chủ thể con người. Hơn nữa rất nhiều người đã phải trải qua khổ nạn lâu dài đến như thế; có thể không cứu độ chăng? Chủ thể của Tam giới không phải là con người chăng? Chúng sinh nội trong Tam giới đều không đáng được cứu độ chăng? Như vậy, phương thức tu luyện này cũng như việc con người trải qua bao năm tháng lịch sử lâu dài mà định ra cơ sở này và chịu đựng bao khổ nạn như thế, đó chẳng chính là khiến cho con người có được uy đức to lớn nhất từ xưa đến nay? Những sinh mệnh ấy chẳng phải đáng gọi là xuất sắc nhất, cần được xem xét trước tiên để cứu độ? [Khi] đặt cơ điểm của Chính Pháp tại nơi con người này, [thì] điều đầu tiên cần xét đến, chẳng phải là giải thoát bộ phận sinh mệnh con người hay sao?

Tất nhiên, không chỉ là đơn giản như thế. Trong lịch sử đã thấy được hết thấy những gì hôm nay; khi ban đầu hình thành Tam giới chính là ngay tại hình thể con người bề mặt nhất của con người mà bắt đầu và lần lượt an bài các sinh mệnh và điều kiện mà thời Chính Pháp sau này cần; đồng thời khiến những sinh mệnh ấy trải qua bao năm tháng thật dài lâu [để] có được uy đức thật to lớn. Nói cách khác, bề mặt con người cũng không phải là con người quá đơn giản. Hành vi thấp kém và trí huệ thấp kém là [do] cảnh giới của con người và hoàn cảnh Tam giới, và thêm vào đó là hạn chế về tiêu chuẩn [đặt ra] khi tạo ra con người. Chỉ từ hiện tượng mà xét thì không thấu tỏ; bởi vì [với] các nhân tố ở tầng càng cao thì càng không dễ cảm giác thấy [chúng] ở bề mặt của nhân thể; càng không cảm giác được, thì tình huống chân thực của con người — đối với các sinh mệnh ở các tầng khác nhau mà xét — thì chân tướng ấy vẫn luôn bị

che đây. Không phải là hết thầy chư Thần đều biết về Tam giới và về quan hệ vũ trụ. Như chư vị đã biết, tại lịch sử đã có rất nhiều văn hoá và lời tiên tri được lưu [truyền] trong xã hội nhân loại, [và] còn có rất nhiều sự việc thậm chí cả chư Thần ngay sát Tam giới cũng không biết. Đó chẳng phải hiện tượng rất lạ hay sao? Tại sao? Tại sao họ lại không biết? Nhân loại có thể từ một số triết lý trong lịch sử mà nhận thức được một số [đạo] lý ngay chính, đặc biệt là trong lịch sử nhân loại đã lưu lại những lời tiên tri rất chuẩn xác, vậy lẽ nào mà chư Thần không biết?

Thực ra trong xã hội nhân loại và Tam giới có rất nhiều chỗ mê; có rất nhiều chỗ mê mà chư Thần không biết; hơn nữa thời gian của nhân loại sai khác rất lớn so với thời gian của nhiều chư Thần. Chẳng hạn nếu coi rằng con người là một lạp tử, thì một vị Thần với lạp tử to lớn hơn con người — [đây] là lấy thể tích làm tỷ dụ — họ có thể quan sát, biết, và hiểu được lịch sử lâu dài của xã hội nhân loại, [nhưng] cũng rất có hạn. Nếu như là [Thần với] lạp tử có thể tích nhỏ hơn của nhân loại, hoặc là Thần với lạp tử nhỏ hơn phân tử, thì thời gian của họ sẽ nhanh chóng phi thường, do vậy có rất nhiều sinh mệnh hoàn toàn không biết được lịch sử căn bản của Tam giới, mục đích tồn tại của Tam giới, cũng như ý nghĩa chân chính của sự tồn tại của các sinh mệnh. Thần không thật sự tử vong, nhưng họ cũng có thể tái sinh trong cảnh giới của mình. Ấy là dùng từ đó để hình dung: “tái sinh”. Họ cũng vì ‘thành trụ hoại diệt’ tồn tại trước đây trong vũ trụ mà phục [sinh] từ đầu, tựa như con người có ‘sinh lão bệnh tử’ và chuyển sinh một lần mới. Bởi vì trong Pháp Lý khi tạo ra vũ trụ đã

định ra nguyên tắc phục [sinh] từ đầu thành vòng như thế, [nên] trong cảnh giới của chư Thần cũng có trạng thái ấy; chỉ có [điều] là Thần trong thời gian của họ thấy rằng [thời gian ở đó] cực kỳ lâu dài. Ngoài ra quá trình tái sinh của Thần là [điều] bản thân họ tự biết; không như con người, nói đến 'chết' liền thấy rất sợ, [nói đến] tái sinh, là [không biết] có đời sau hay không; ấy đều là [vì] ở trong mê, không để cho con người thấy được. Nhưng trong trạng thái của Thần thì Thần biết được; chỉ bất quá là trong tái sinh thì ký ức trước đây được tẩy bỏ đi; khi tái sinh thì ký ức trước đây không còn tồn tại nữa; chỉ bất quá là trạng thái như vậy thôi. Nhưng hết thấy những điều ấy đối với họ mà xét, thấy dường như trải qua rất rất lâu mà không đến chỗ kết thúc của sinh mệnh. Tuy nhiên, họ trong quá trình tái sinh, thì những sự việc trước đây đều không còn biết được nữa. Qua thảng năm lâu dài đằng đằng, [thì] lịch sử nội trong Tam giới là [điều] mà không thể nói rằng tất cả chư Thần trong vũ trụ đều biết được. Kể cả việc Chính Pháp hôm nay, cũng không là [điều] mà tất cả chư Thần đều có thể biết được đó là gì, thậm chí còn không thể lý giải nổi, đều không thể thấy được từng bước của Chính Pháp. Chúng sinh các giới cũng chỉ bất quá là vào lúc Chính Pháp đang mau chóng đến trước mắt họ thì họ mới thấy được; khi Chính Pháp chưa tới thì họ cũng không thấy được; vì vậy đã khiến các chúng sinh trong vũ trụ có các biểu hiện khác nhau trong Chính Pháp này. Nhận thức [ngay] chính, nhận thức phản lại, nhận thức tiêu cực, chính là trạng thái đó. Chúng ta đã thấy tất cả những biểu hiện của con người xã hội nhân loại hiện nay, tôi

nói với mọi người rằng, [nếu] so với tình huống trên thượng giới thì về cơ bản là tương tự.

Trước ngày 20 tháng Bảy năm 1999, khi Đại Pháp đang hồng truyền, chúng sinh và chư Thần các giới đều [ở] trạng thái nào? Họ đều nói: ‘Chà, Đại Pháp thật sự rất tốt, một Pháp tốt như thế mà truyền cho con người thì quá đáng tiếc, hơn nữa truyền vào lúc mà con người xấu tệ nhất’. Cũng có [chư Thần] nghĩ: ‘vào thời như thế này truyền [Pháp] thì mới có thể thể hiện ra chỗ xuất sắc của Đại Pháp’. Cũng có các sinh mệnh cho rằng: ‘Ông Lý Hồng Chí thật từ bi, vậy hãy đưa hết thủy những thứ bất hảo đẩy cho Ông ấy, để Ông ấy tiêu tội nghiệp cho’. [Họ] mượn có làm điều xấu. Nhưng tội nghiệp được ẩn xuống là to lớn như trời vậy; rất nhiều chư Thần nhìn thấy tình huống ấy đều nghĩ rằng: ‘Trong tình huống thế này thì Ông ấy có thể chịu nổi không?’ [Họ] đều mang theo các cách nghĩ và nhận thức khác nhau; nhưng bấy giờ nếu xét tổng lại thì về chủ đạo là có tác dụng chính diện. Nhưng khi cuộc bức hại bắt đầu vào ngày 20 tháng Bảy năm 1999, thì cách suy nghĩ của họ cũng biến đổi; rất nhiều sinh mệnh các giới đều giữ thái độ trông chờ một cách tiêu cực, nhìn thấy đám lạn quỷ bức hại hành ác mà mặc kệ; dường như là: ‘Để xem xem Ông vẫn còn tiếp được không. Nếu Ông vẫn tiếp tục tốt, thì tuyệt, quá xuất sắc, và tôi cũng tán đồng với Ông’; nhưng vì có trở lực sau khi bị cự thế lực và cự sinh mệnh tác động, và khi thấy trên thế gian tràn ngập khí thể tà ác, nên chúng sinh mang niệm ích kỷ xấu xa. Đa số nhìn nhận rằng sự việc này có thể rất khó thành công, ‘nếu không đạt, thì tôi cũng sẽ chịu liên đới’; do vậy [họ] không biểu đạt thái độ. Dường như các giới chúng sinh đều là ở trạng thái

như thế. Pháp của vũ trụ chính là để cứu độ chúng sinh các giới, không thể yêu cầu quá cao đối với chúng sinh; [nếu tất cả] đều ngay chính đến thế, [thì] vũ trụ cũng không cần Chính Pháp nữa. Chính vì như vậy, không còn tốt nữa, nên mới biểu hiện ra trạng thái như thế. Đó chính là Thần đã biểu hiện như vậy đối với Chính Pháp lần này, biểu hiện đối với các đệ tử Đại Pháp.

Tất nhiên, thuận theo việc toàn thể hình thể Chính Pháp không ngừng tiến lên, hình thể trên thế gian cũng như nội trong Tam giới cũng không ngừng biến hoá. Mọi người đã thấy biểu hiện của con người thế gian hôm nay cũng rất tương tự với trên thiên thượng. Từ một phương diện khác mà giảng, [nếu] rất nhiều sinh mệnh của con người thế gian đều là thiên thể đối ứng, là có nguồn gốc của họ, thì mọi người thử nghĩ xem, đó chẳng phải có liên quan trực tiếp đến trạng thái giờ đây trên thượng giới? Tất nhiên, bề mặt của con người không thanh tịnh. Trước mắt có rất nhiều người đều sẵn lòng bước ra rồi, là vì rất nhiều chúng sinh các giới, Vương của các giới đều thấy rằng Đại Pháp Chính Pháp là xu thế chắc chắn thành công không thể ngăn trở; do đó đang lần lượt biểu đạt thái độ, đang lần lượt muốn biểu hiện [hành động]. Nhân tố tối hậu của cự thế lực từ lâu đã thấy được bước này rồi. Trong vũ trụ còn có rất nhiều sinh mệnh tối hậu cao hơn nữa, tuy không có quan hệ gì với nhân tố của cự thế lực, nhưng chúng cũng là sinh mệnh cũ, chúng cũng mang theo quan niệm sau khi biến dị. Đối [xử] với các đệ tử Đại Pháp, chúng cũng mang theo đặc tính tiên thiên còn thiếu sót và đã biến dị của vũ trụ quá khứ để duy hộ hết thảy mọi thứ. Đối với các đệ tử Đại Pháp, chúng nhìn nhận rằng loại

bức hại này có thể khiến họ tu luyện; quan niệm của chúng gây nên tác dụng cản trở, hơn nữa chúng tạo thành sự gián cách giữa thế gian bề mặt và các giới, cũng gây trở ngại trong việc con người thế gian nhận thức Pháp. Chúng cho rằng trong trạng thái như thế mà vượt qua mới là đạt, chúng sinh dưới hạ giới và con người thế gian ở trong tình huống ấy mà biểu đạt thái độ thì mới có thể được lưu lại. Lựa chọn trong trạng thái như thế tức là biểu hiện ra sự xuất sắc của sinh mệnh; nhưng chúng đều không nhận thức đến được trạng thái [như vậy] là [điều] Chính Pháp cần hay không cần, và then chốt nhất là vũ trụ tương lai không cần [những thứ] như thế; trong Chính Pháp cũng không thừa nhận [những gì] của nhân tố phụ và phản. Hơn nữa một sinh mệnh vào lúc này có thái độ thế nào đối với Chính Pháp mới là điều quan trọng nhất; trong đó bao gồm cả cái gọi là sinh mệnh tối hậu tối cao đang [tìm cách] thao túng Chính Pháp.

Chính Pháp có quan hệ đến tương lai của hết thảy các sinh mệnh, chứ không chỉ nhắm vào các đệ tử Đại Pháp, con người thế gian hoặc chúng sinh các giới. Chính Pháp thật vĩ đại, ai có thể ở trừ ra khỏi đó được? Đồng thời vì thái độ đối với Chính Pháp là hết sức quan trọng, do vậy, ai cũng không có quyền lực phong toả và khiến các chúng sinh ở trong tình huống không hiểu biết mà phạm tội đối với bản thân Chính Pháp và Đại Pháp. Từ ban đầu lẽ ra không nên xuất hiện can nhiễu của nhân tố cụ thể lực. Khi không có can nhiễu của bất kể nhân tố nào, chúng sinh trong trạng thái hoàn toàn không bị khống chế sẽ thấy được sự kiện này, biểu đạt thái độ với sự kiện này; đó mới là chân thực. Nếu không

thế thì sự an bài kia chẳng phải chính là xuất phát từ nguyện ý của chúng mà an bài ai làm sinh mệnh tốt thì sẽ làm tốt, chúng muốn an bài ai làm điều xấu thì sẽ làm điều xấu; như thế đó có phải biểu hiện chân thực của chính bản thân chúng sinh không? Không phải! Vậy mà từ tình huống hiện nay mà xét, nhân tố tối hậu cũ trong vũ trụ vẫn đang can nhiễu đến những gì cần cho và những gì hình thành cho tương lai.

Hôm nay chúng ta đã thấy biểu hiện của các chúng sinh trên thế gian; tuy có thao túng của cự thế lực, [nhưng] chúng sinh và chúng Thần tại các giới đều dần dần bắt đầu [nhìn] nhận đồng [ý] Đại Pháp. Nhưng loại [nhìn] nhận đồng [ý] ấy không phải là sự tiếp thụ chân thực vô điều kiện đối với Đại Pháp, với Chính Pháp, và với đệ tử Đại Pháp; [mà] là Chính Pháp thành công [trong việc đưa] khí thế tràn đầy toàn thiên thể đã khiến họ không thể làm khác được; tất nhiên cũng có một bộ phận rất lớn đã thật sự minh bạch, bởi vì họ đã thấy được xu thế của Chính Pháp, [hiểu rằng] hết thảy [những thứ] của tương lai là ‘tất thành’. Con người trên thế gian tuy rằng không hiểu rõ hết thảy [điều ấy], họ cũng chỉ thấy rằng [Pháp Luân Công] đã không bị đe dọa mà sụp đổ bởi cuộc bức hại do chính phủ Trung Cộng với bọn lưu manh chấp chính, [nên họ] đã biểu hiện một loại nhận thức của con người: ‘A, Pháp Luân Công tốt thật; Pháp Luân Công qua một thời gian lâu như thế mà không bị tà đảng Trung Cộng tà ác kia trấn áp xuống, trái lại càng ngày càng hưng thịnh; còn Trung Cộng khi bức hại Pháp Luân Công lại làm tự nó sụp đổ; Pháp Luân Công mới thật là xuất sắc!’ Hơn nữa các đệ tử Đại Pháp biểu hiện ra tố chất của chính niệm, đối với người Trung Quốc mà

giảng thì dường như [họ] thấy được hy vọng rằng đạo đức của dân tộc Trung Hoa sẽ thăng hoa trở lại. Tham quan ô lại, tội phạm xã hội trong xã hội mà Trung Cộng thống trị đã loạn quá mất rồi. Thêm vào đó, thời đầu mới Chính Pháp, để người Trung Quốc nhận thức Pháp và đức Pháp, nên bấy giờ tư tưởng người Trung Quốc được khai mở, khiến người Trung Quốc trở nên hết sức thông minh; nhưng sự thông minh ấy trong cuộc bức hại đã không thể [được] họ sử dụng để nhận thức Pháp, mà dùng để phạm tội; do đó trong mấy năm bức hại các đệ tử Đại Pháp, [họ] công kích Chân Thiện Nhân, tuyên dương những điều tà ác, khiến hình thức phạm tội của các chúng sinh cũng trở nên cực kỳ ẩn giấu và phức tạp. Đối với tình hình hiện thực tại Trung Quốc, tập đoàn lưu manh Trung Cộng hoàn toàn không còn biện pháp nào nữa. Đối mặt với sự phức tạp của tội ác và xã hội mà bản thân chúng tạo ra, chúng hoàn toàn bó tay.

Tôi vừa giảng cho chư vị những lời ấy là vì hiện nay tôi cũng lại đang ngồi tại đây giảng Pháp cho mọi người. (*vỗ tay nhiệt liệt*) Thời gian đã qua năm, sáu năm rồi, và hôm nay tôi [lại] ở đây giảng Pháp; mọi người có thể có tâm tình khác nhau; các học viên thời đầu đã từng ở đây nghe Pháp có thể có cảm giác còn khác hơn nữa. Chúng ta đã từ cuộc bức hại tà ác tàn khốc này mà vượt qua về cơ bản rồi. Bởi vì trong Chính Pháp, nhân tố của ác đảng Trung Cộng tà ác đang bị tiêu huỷ rất nhiều, rất kịch liệt và mau chóng. Chúng như là tôi đã giảng: chúng chính là tà, là ác, là xấu xa. Hễ chúng còn tồn tại, thì chúng sẽ còn làm điều xấu. Do vậy tại Trung Quốc nơi ấy, nhân tố tà ác của ác đảng cộng sản tuy vẫn đang khống chế dân chúng và rất nhiều con người trên thế gian, nhưng

[nó] đang bị tiêu trừ, bị làm chậm lại, bị làm nhẹ đi; [nó] không còn khởi tác dụng lớn nữa; nhưng cuộc bức hại các đệ tử Đại Pháp vẫn đang duy trì, cho đến chừng nào nó bị tiêu trừ triệt để; khi ấy cuộc bức hại cũng kết thúc. Những nhân tố tà ác của ác đảng cộng sản nhất định sẽ bị chư Thần thanh lý hết trong Chính Pháp! (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Ác đảng cộng sản cũng thấy được rằng bản thân nó lung lay muốn sập rồi, cũng thấy được rằng thời của chúng đã qua rồi. Rất nhiều người đều đang tính đường thoát sau này; rất nhiều người cũng đang che giấu đi những tội lỗi mà họ đã làm trong cuộc bức hại này; tất nhiên còn có nhiều người hơn nữa đang muốn thoái xuất khỏi các tổ chức của đảng tà ác. Hết thấy những [điều] ấy đang khiến những kẻ ‘tử vì đảng’ của ác đảng ấy cảm thấy tuyệt vọng [và] hoảng sợ; nhất là [sự kiện] thoái Đảng, [làn sóng] thoái [Đảng mạnh đến mức] làm chúng mất ăn mất ngủ. Thời của chúng đã qua rồi, chúng đã thấy được rằng tất cả là hỏng rồi. Bất kể là con người giữ thái độ gì, lo lắng rằng xã hội [và] dân tộc Trung Quốc sẽ như thế nào, đó đều là không cần phải dụng tâm [lo lắng]. Từ xưa đến nay, đối với nhân loại, Thần chưa từng bao giờ buông lỏng khống chế với bất kể dân tộc nào, với bất kể cá nhân nào; Thần để xã hội nào loạn thì xã hội ấy sẽ loạn; Thần để con người nào cuồng thì người ấy sẽ cuồng; Thần để xã hội nào ổn định thì xã hội ấy sẽ ổn định. Phe ác đảng cộng sản dẫu lớn đến mấy, [Thần] nói nó giải thể, thì mấy ngày là giải thể xong. (*vỗ tay*) Là tùy theo chư Thần cần gì hay không cần gì; đó chẳng phải vậy hay sao?

Hết thấy những gì ở xã hội nhân loại đều đã được khai sáng vì Chính Pháp; hết thấy những gì hôm nay đều tồn tại vì để các đệ tử Đại Pháp của tôi chứng thực Pháp. Chư vị hãy nhớ kỹ: chư vị mới là những nhân vật xuất chúng của xã hội thời nay, chư vị mới là những sinh mệnh mà chúng sinh đều đang nhìn vào nhất, chư vị cũng là những sinh mệnh quyết định tương lai cho mỗi từng cá nhân ở thế gian con người này! (*vỗ tay*) Do vậy việc cứu độ chúng sinh và tu luyện bản thân cho tốt, những việc ấy đối với mọi người mà xét, đối với các đệ tử Đại Pháp mà xét là vô cùng quan trọng. Không chỉ là vì để sự viên mãn của sinh mệnh bản thân chư vị, mà [đó] cũng là vì chúng sinh, còn nhiều chúng sinh hơn nữa đang kỳ vọng vào chư vị! Tôi giảng đến đây thôi. (*vỗ tay nhiệt liệt thời gian lâu*)

Vì bây giờ [là để] mọi người làm những việc hiện nay đang làm, do đó tôi không thể vì giảng nhiều nội dung khác mà làm loãng đi những việc mà chư vị hiện đang làm. Công việc hiện nay là rất chủ yếu, do đó [tôi] không giảng nhiều; cảm ơn tất cả! (*vỗ tay nhiệt liệt*)

.....

Ghi chú: (*của người dịch, không phải chính văn, chỉ để tham khảo*)

Bản tiếng Hán: //minghui.org/mh/articles/2005/5/31/103089.html;

Bản tiếng Anh: //en.minghui.org/emh/articles/2005/6/5/61563.html.

Dịch ngày 5-7-2005; bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- *ác đảng*: đảng cộng sản tà ác.
- *chân tướng*: sự thật, trái với *giả tướng*.
- *Cửu Bình*: “Chín bài bình luận về Đảng cộng sản” — một xê-ri chín bài bình luận của thời báo Đại Kỷ Nguyên DAJIYUAN.COM công bố từ tháng 11-2004. Bản tiếng Việt có thể được xem tại //9 binh. com.
- *cựu thế lực, cựu vũ trụ*: thế lực cũ, vũ trụ cũ.
- *duy hộ*: duy trì, bảo hộ, bảo đảm.
- *khải thị*: chỉ ra, tiết lộ.
- *nhân tâm*: cái tâm của con người, cái tâm của người thường.
- *nhân thể*: thân thể người.
- *Pháp tắc*: quy tắc của Pháp, quy định theo Pháp, phép tắc.
- *phụ, phản*: từ trái nghĩa với *chính*; *phụ diện, phản diện* là trái với *chính diện*.
- *phục thủy*: phục [sinh] từ đầu; *phục* → khôi phục trở lại; *thủy* → bắt đầu.
- *tất thành*: chắc chắn sẽ thành công.
- *tiên thiên*: cái đã có từ đầu (nguyên từ khi sinh ra) đã thế, trái với *hậu thiên* là cái sau mới có.
- *tiêu cực*: thụ động, không tích cực.
- *tối hậu*: cuối cùng.
- *Trung Cộng*: Đảng cộng sản Trung Quốc.